

Trần Thị Thanh Du

Tương Phùng Dưới Mưa

Tập 1

- Hù !

Đoan Nghi giật nẩy người

- Nhỏ này, làm ta hết hồn hà !

Ngọc Yến điểm mặt bạn :

- Bắt quả tang nha ! Nhớ người yêu nè !

Đoan Nghi nghiêng đầu cười cười :

- Vì đâu nhỏ nói như thế ?

Ngọc Yến chấp tay đi qua đi lại :

- Do cảm giác thôi .

Đoan Nghi trề môi :

- Xạo vừa thôi bạn .

Ngọc Yến cãi :

- Chớ hồng phải sao ? Nhỏ chống tay nhìn mãi vào một phương trời vô định đến nỗi ta vào lớp mà cũng không hay .

Đoan Nghi nheo mắt :

- Thế là nhớ người yêu đấy sao ? Ta đứng như thế nghĩ đến bài học

không được à ?

Ngọc Yến nghi ngờ :

- Nhưng ... hôm nay có gì quan trọng đâu .

- Vẫn không tin à ?

Ngọc Yến gật đầu :

- Ừm !

Đoan Nghi xỉ trán bạn :

- Mi là con nhỏ đa nghi nhất và cũng là con nhỏ mau quên nhất . Hừ !

Đúng không ?

Ngọc Yến mở to mắt :

- Quên gì nào ?

Đoan Nghi nói rành rọt từng chữ :

- Hôm nay kiểm tra sử một tiết, nhớ nhớ chưa ?

Ngọc Yến nháy nhồm :

- Thật sao ?

- Dối mi làm gì ?

Tội nghiệp, Ngọc Yến cuống cuống đi nhanh xuống bàn học của mình , Đoan Nghi với theo :

- Nè, không chọc, không ghẹo nữa hả nhỏ ?

Ngọc Yến nhăn nhó :

- Bài vở chưa học một chữ, ở đó giống .

Đoan Nghi trấn an :

- Đừng lo lắng như thế . Những bài đó ta đã học qua rồi ! Bây giờ chỉ cần xem sơ lại thôi .

Ngọc Yến lấy tập ra uể oải :

- Ta có học đâu mà xem sơ lại . Mi không nhớ tuần rồi ta trả bài không thuộc đó sao ?

Nhớ lại con số "không" tròn vo trong tập của Ngọc Yến, Đoan Nghi khúc khích

- Hôm đó mi có trứng vịt ăn cơm sương thấy mờ, còn đòi gì nữa .

Ngọc Yến bậm môi :

- Nè, không phải đề tài cho mi đùa nha !

Thu Hân vào tới, nghe tiếng của Ngọc Yến, cô bé hỏi :

- Làm gì mà mới sáng sớm lên tiếng dữ vậy bạn ?

Ngọc Yến bực bội :

- Hỏi nho? Đoan Nghi kia !

Thu Hân hất mặt :

- Sao, Đoan Nghi ? ăn hiếp bạn ta hả ?

Cô bé lườm dài :

- Nho? Yến đâu có hiền mà để ta ăn hiếp . Có nhỏ ăn hiếp ta thì có .

Ngọc Yến đứng dậy :

- Ai châm chích ai trước ?

Đoan Nghi chau mày suy nghĩ :

- Ta cũng không nhớ rõ . Nhưng mà ta vẫn nhớ mãi trứng hột vịt .

Ngọc Yến tức quá bỏ tập xuống bàn đứng lên đuổi theo Đoan Nghi .

Hai cô bé rượt đuổi nhau chạy dọc dãy hành lang lớp học .

Đến gần cầu thang Đoan Nghi va vào một người đang đi lên, đó là

Thanh Trung, bạn cùng lớp . Cậu ta la lên :

- Ôi trời ! Xe bò đụng tôi .

Đoan Nghi loạng choạng suýt té nằm dài xuống gạch, nhưng đã vịn

bức tường đứng vững . Cô bé chống nạnh trừng mắt :

- Nè ! "Ông" nói ai xe bò đó ?

Thanh Trung nhăn mặt :

- Thì người nào mới vừa đụng tôi ấy !

Đoan Nghi mím môi :

- Cho "ông" nói lại lần nữa !

Nhìn vào đôi mắt trừng trừng của Đoan Nghi, Thanh Trung bước đi nhưng còn bỏ lại câu nói :

- Quân tử không nói hai lần .

Tiếng cười rộ lên của Bạch Yến, Thu Hân, Tường nhi, Ngọc Trinh , Hữu Hạnh, Thanh Long, Thanh Minh ...

- Một - không !

Đoan Nghi tức tối giậm chân :

- Đừng để ta đối mặt cùng ngươi .

Thanh Minh hỏi :

- Học chung lớp thì phải làm sao hả ? Đoan Nghi ! Chẳng lẽ lấy khăn che lại hay là vậy, mượn thợ xây một bức tường ngăn đôi đi .

Ngọc Trinh, Tường Thi phụ họa :

- Phải đó ! Tụi này hùn tiền cho .

Thanh Long thêm vào :

- Mỗi hạn ngàn thu, cho dù xây bức tường lên có ngày họ cũng đập vỡ thôi, uống tiền uống sức lắm, các bạn ơi !

Đoan Nghi đáp ngay Thanh Long :

- Còn "ngươi" không sợ ta cất lưới à ?

Thanh Long nhún vai :

- Cái đó là nhiệm vụ của Diêm Vương .

Lại được một trận cười, Đoan Nghi tức tối vệt đám bạn đi thẳng vào lớp .

Ngọc Yến nói :

- Ghẹo nho? Đoan Nghi đi . Một chút đến giờ kiểm tra sử rồi thì biết thân .

Tường Thi chi? Thanh Long :

- Tại tên này nè !

Thanh Long xua tay :

- Hồng phải tui à nha ! Tui chỉ phụ họa thôi .

Bạch Yến lên tiếng :

- Không chỉ riêng ai . Mà tất cả chúng ta . Đến giờ ra chơi, liệu hồn mà năn nỉ .

Đám bạn kéo nhau vào lớp . Giờ học cũng đến, Đoan Nghi vẫn im lặng cúi mặt xuống quyển sách văn học .

Thầy Tôn dạy môn văn bước vào, cả lớp đứng lên chào rồi ngồi xuống , cô bé làm như một cái máy, chẳng thèm ngó ngang đến ai .

Thầy Tôn giở sổ ra ... Trong lòng ai cũng hồi hộp . Tiếng thầy lớn và rõ :

- Tuần rồi thầy dặn các em học bài nào ?

Cả lớp đồng thanh :

- Thưa thầy, bài "Tây tiến" và bài "Bên kia sông Đuống" .

Thầy Tôn nhìn xuống lớp :

- Các em xếp tập và sách lại, thầy gọi trả bài . Nếu thầy thấy em nào giở tập sách ra thầy cho "dzê-rô" điểm .

Tiếng xếp sách xếp tập rộn ràng . Như đã hài lòng, thầy mới nhìn vào sổ và bắt đầu gọi :

- Phạm Thanh Minh .

Thanh Long ngồi kế bên hỏi nhỏ :

- Có thuộc bài không ?

- Có học nhưng chưa xem lại .

- Ráng nghe, năm cuối mà bị "zê-rô" môn này là nguy .

Thanh Minh đập tay lên vai bạn :

- Miệng mày nói gì đâu không hà ?

Thầy Tôn nhìn qua làn kính :

- Sao lâu quá vậy ?

Thanh Minh hấp tấp cầm tập bước lên . Thầy hỏi :

- Em thuộc hết hai bài không ?

Thanh Minh trả lời mạnh :

- VẬY em đọc bài Tây tiến trước .

Trong lúc Thanh Minh trả bài, dưới này Bạch Yến bắt chuyện với

Đoan Nghi :

- Nhỏ thuộc hết bài không ?

Đoan Nghi nhếch môi :

- Thuộc !

Bạch Yến ngập ngừng hỏi nhỏ :

- Không giận ta chưa ?

Đoan Nghi cười nhẹ :

- Ta không thích giận chuyện không đâu . Mi an tâm đi, từ nào tới giờ ta ít giận bạn bè lắm !

Bạch Yến thở phào :

- Cảm ơn nha, vậy mà nãy giờ ta cứ tưởng mi giận ta nhiều lắm .

Đoan Nghi cười nhưng không nói, cô bé biết ý đồ của các bạn nên cười thầm:

- "Ta sẽ bắt các người bù một trận nên thân" .

Thu Hân ngồi kế bên khều nhẹ. Bạch Yến :

- Không vấn đề gì chứ ?

Bạch Yến lắc đầu :

- "No" !

Vừa lúc đó thầy Tôn gọi :

- Nguyễn Thị Bạch Yến .

Vài phút sau thầy gọi tiếp :

- Lâm Thị Thu Hân .

Thu Hân về chỗ, Bạch Yến chép miệng :

- Bàn mình thầy gọi gần hết .

Bạch Yến dứt câu, thầy Tôn gọi tiếp :

- Nguyễn Đoan Nghi .

Đoan Nghi vén áo dài đứng dậy, Thanh Minh thì thầm :

- Nhỏ này học bài dữ lắm ! Chắc chắn là hưởng trọn con mười mà không bị phê bình hay nhắc nhở .

Đoan Nghi trở về chỗ ngồi, thầy Tôn cũng xếp sổ lại chuẩn bị cho bài mới .

Theo sự dự đoán, thầy khen tất cả các bạn vừa trả bài và nhất là Đoan Nghi .

Hai tiết học văn trôi qua trong không khí vui vẻ .

Trước khi rời lớp, thầy Tôn còn nhắc nhở :

- Năm nay là năm các em thi hãy cố gắng hơn . Thầy rất tin tưởng ở lớp 12C của các em .

Bên con trai nhao nhao :

- Chúng em xin hứa !

Thầy Tôn khoát tay hài lòng :

- Tốt !

Thầy Tôn đi rồi, Đoan Nghi trề môi nói với bọn con trai .

- Mang trách nhiệm vào mình thì phải hoàn thành . Thi Tú tài mà có tên nào rớt thì đi ra đường nên nhìn xuống, đừng bao giờ ngược lên vì xấu hổ với lời hứa của mình .

Kim Bình lớp trưởng 12C tuyên bố :

- Cả lớp 10C ăn thẻ là cùng đậu tú tài mà . "Có phước cùng hưởng có họa cùng chia phải không các bạn" ?

- Hoan hô !

Đoan Nghi trợn mắt :

- Có ý gì đây ?

Thanh Long chen vào :

- Thông minh như bạn chẳng lẽ không hiểu .

Ký lên đầu Thanh long, Đoan Nghi phùng má :

- Ai nói bỗn cô nương không hiểu ? Nhưng bản cô nương suy nghĩ một điều là tạo cơ hội cho những người làm biếng .

Kim Ánh giải thích :

- Chúng ta đồng lòng để cùng hưởng tiếng thơm .

Đoan Nghi gật gù :

- Có lý . Phải cùng nhau san sẻ .

Thanh Minh chột vào :

- Ví dụ như giờ kiểm tra sử tới .

Đoan Nghi cong môi :

- Khôn ghê há !

Thanh Trung cười khi :

- Đó là cơ hội thôi .

Đoan Nghi nạt ngang :

- Đừng hòng !

Bạch Yến chặn lại :

- Xin can hai đảng ! Bây giờ phải lo đại sự trước .

Đoan Nghi búng tay kiểu cách :

- OK .

Cô bé quay lưng :

- Các người học trước đi . Ta xuống văn phòng trước đã .

Ngọc Yến kéo tay bạn :

- Đoan Nghi !

Cô bé nhướng mắt :

- Gì nữa ?

- Xem bài lại đi !

Đoan Nghi trấn an :

- Yên tâm . Đoan Nghi này không bỏ rơi ai cả .

Mười lăm phút cho giờ chơi đã hết . Giờ kiểm tra sử đã đến . Trong khi các bạn hồi hộp lo lắng thì Đoan Nghi vẫn ung dung . Nhưng dù sao họ cũng có phần nào tin tưởng ơ? Đoan Nghi .

Trước khi cô giáo vào lớp, Đoan Nghi có nói :

- Muốn có một bài kiểm tra điểm cao, các bạn hãy xem kỹ phần diễn biến, nguyên nhân, ý nghĩa lịch sử bài học kinh nghiệm của CMT8

Cả lớp xôn xao :

- Nếu cô không cho đúng vào phần đó thì sao ?

Đoan Nghi nhẹ cau mày :

- Không tự tin thì làm sao làm bài được .

Có tiếng của Bạch Yến :

- Cô đến kia, Đoan Nghi !

Cô bé nhanh nhẹn về chỗ của mình . Cô Như Hoa dạy môn sử bước vào lớp, cô khoát tay ra hiệu khởi chào . Giọng cô trong trẻo :

- Các em lấy giấy ra làm bài kiểm tra . Còn tập sách hãy nộp ra đầu bàn . Nhớ , cô mà kiểm tra còn quyển tập sách nào dưới học bàn thì đừng trách sao cô không nương tay .

Ngừng một chút, cô nói tiếp :

- Năm nay, các em thi Tú tài môn lịch sử đấy .

Có tiếng ai đó vọng lên :

- Nhưng còn đến ba tháng nữa, cô ơ !

- Ba tháng, thời gian không dài để cho các em chuẩn bị . Các em còn kết quả ở học kỳ II nữa chi . Cô thấy bây giờ các em ôn bài lần là vừa rồi .

Cả lớp đồng thanh .

- Chúng em hiểu, thưa cô .

- Tốt .

Cô ra điều kiện :

- Nếu lớp 12C đậu một trăm phần trăm thì cô sẽ thưởng cho một nồi chè .

- Hoan hô cô !

Cô Như Hoa mỉm cười :

- Thôi, trật tự ghi câu hỏi làm bài nè, chỉ duy nhất một câu : Em hãy trình bày diễn biến nguyên nhân, ý nghĩa và bài học kinh nghiệm của CMT8-1945 . Chấm hết . Các em làm bài đi .

Thanh Long quay nhìn Đoàn Nghi :

- Số một !

Cô bé kênh mặt :

- Bây giờ mới biết sao ?

Ngọc Yến khều Đoàn Nghi :

- Ta không có học phần này, mi nhắc ta với .

- Ừ !

Tiếng Đoàn Nghi đọc nho nhỏ .

Cứ như thế Đoàn Nghi đọc hết bài, cô bé khẳng định :

- Lần này nhỏ điểm nhất chỉ là tám mà thôi .

Hết giờ, cô Như Hoa thu bài và phê lại trong sổ "trật tự làm bài

nghiêm túc " .

Thanh Long giơ tay cao :

- Dạ !

Không khí vui vẻ, các giờ học còn lại tiếp tục trôi qua .

Trống báo hiệu ra về, lớp 12C xôn xao kẻ cười người nói í ới . Đoan

Nghi ôm cặp bước nhanh ra cửa lớp, Bạch Yến chạy theo :

- Đoan Nghi, chờ ta về với .

Cô bé quay lại :

- Ta nhớ mi đâu có chung đường với ta .

- Nhưng dù gì cũng chung nhau một đoạn . Phải tranh thủ những giây phút gần gũi . Đến thi tú tài rồi mỗi đứa một phương trời, một ngã đường tương lai không có dịp đi chung như vậy đâu .

Đoan Nghi khoác vai bạn :

- Hôm nay văn chương đậm đà nha !

Bạch Yến cong môi :

- Vừa học hai tiết văn mà . So ra cũng đâu bằng tiểu thuyết gia, cây bút tuyệt vời Đoan Nghi .

Đoan Nghi nhướn mắt :

- Có quá không đấy bạn ?

- Không hơn chút nào .

Bạch Yến kéo tay Đoan Nghi :

- Ê ! Sao không chờ nhỏ Hân về với .

Đoan Nghi khúc khích :

- Nè, bộ nho? Hân nói với mi là nhỏ ấy không biết đường về nhà phải nhờ đến Đoan Nghi này hả ?

Bạch Yến lườm bạn :

- Thấy mi đi một mình buồn nên mới hỏi .

- Trời ơi ! Mi không nhớ Ngọc Trinh ở trọ sao ?

Đoan Nghi gục gặc đầu :

- Ờ há ! Ta quên . Chúc mi thượng lộ bình an .

Bạch Yến dẫn xe ra cổng :

- Cảm ơn ! Bye, bye ở lại về sau .

Đôi bạn chia tay nhau nơi cổng trường . Bạch Yến đạp xe đi rồi Đoan Nghi vẫn còn đứng đó .

Nỗi buồn man mác thoáng gợn lên trên đôi mắt vô tư . Đoan Nghi rất sợ chia tay bạn bè, thầy cô và mái trường thân yêu . Vì mái trường này đã gắn bó với Đoan Nghi suốt tám năm dài, nên cô bé không đành xa nó .

Còn ba tháng nữa là xa rời tất cả, cái gì Đoan Nghi không muốn nghĩ nó lại đến quá nhanh .

Ngước nhìn lên tấm bảng bằng mê -ca trắng trên đó có ghi rõ hàng chữ : "TRƯỜNG TRUNG HỌC CHUYÊN BAN SA ĐÉC", Đoan Nghi chạnh lòng .

- Xa mi thật sự rồi !

Mùa hè sắp về, phượng tươi xanh trở lại chuẩn bị cho một mùa hoa đỏ thắm .

Thoáng đâu đây, Đoan Nghi lắng nghe bài hát, giọng ngọt ngào trầm ấm của ca sĩ Trần Sang :[navy][i]

"Trót mang kiếp phượng đời cho nỗi buồn ..

Cảm ơn tình yêu, cảm ơn người thương ...

Biết bao kỷ niệm ngày xưa mất rồi

Viết lên nhật ký xót xa đời tôi

Tìm đâu dĩ vãng áo trắng ngây thơ

Mất buồn chiều nghiêng nón chờ

Còn thương đáng ai ơ thờ ..."/>[navy]][/i]

Đoan Nghi lắc đầu xua tan đi nỗi buồn . Đưa tay nhìn đồng hồ, cô bé giật mình :

- Mười hai giờ kém năm rồi ư ! Vậy nhỏ Hân đâu ?

Trời cũng sắp mưa, Đoan Nghi vén áo dài trắng lên xe đạp nhanh .

Cô bé cầu mong thoát khỏi cơn mưa này vì hôm nay chẳng mang theo áo mưa .

Có lẽ ông trời không nghe thấy lời khẩn cầu của cô bé, cho nên chạy được một đoạn mưa rớt hạt .

Cô bé nhủ thầm :

"Làm sao đây ? Phải trú mưa thôi , chứ mặc áo dài như vậy dầm mưa về dị lắm" .

Thắng xe lại trước một toà nhà rộng lớn, Đoan Nghi dựng xe nhanh vào hàng hiên . Đứng đây nhìn ra những hạt mưa giăng giăng như chuỗi ngọc, Đoan Nghi thích thú đưa tay ra hứng lấy nó .

Cô bé dùng tay gạt mạnh, và có một người hứng trọn những giọt mưa vô tình đó . Sự thoả thích của cô bé đã làm cho người đàn ông từ trong toà nhà bước ra không chịu đựng được, lên tiếng :

- Này !

Đoan Nghi giật mình quay lại, cô bé lúng túng khi thấy ngực áo của người đàn ông mang kính đen ướt nhem :

- Tôi ... tôi ...

Người đàn ông nhếch môi :

- Cô bé thích đùa với mưa lắm sao ?

Đoan Nghi cúi mặt :

- Tôi ...

Người đàn ông lên giọng :

- Lần sau có đũa như vậy thì hãy nhìn trước nhìn sau xem có người hay vật gì cản hay không ? Nếu không, người ta tưởng cô bé không được bình thường .

Đoan Nghi mím môi :

- Xin lỗi ông, tôi không cố ý . Tại tôi thấy toà nhà này đóng cửa cho nên ...

- Cho nên tôi mặc sức chứ gì ?

Người đàn ông chỉ lên tấm bảng bên trên :

- Cô nhìn xem nơi đây đâu phải là nhà .

Lúc này Đoan Nghi mới để ý, không phải là nhà mà là công ty Dịch vụ. Tin học Chi nhánh 3 .

Đoan Nghi mở to mắt nhìn người đàn ông đối diện .

"Chết rồi ! Làm sao đây . Người ta đi làm mà bị mi tạt mưa ướt hết trơn . Đoan Nghi ơi !"

Cô bé mở nhanh cặp lấy khăn màu trắng có thêu rụt rè đưa cho người đàn ông :

- Ông lấy cái khăn này lau đỡ đi .

Người đàn ông nhận cái khăn từ tay Đoan Nghi ngấm nghĩa :

Một đôi chim uyên ương và một nhánh hồng được thêu bằng màu tím, trong nó xinh xắn lạ. Hai bên khoảng trống của đôi chim có thêu hai chữ nổi màu xanh Đ.N Người đàn ông đoán không lầm đây là tên của cô bé .

Đưa mắt nhìn Đoan Nghi người đàn ông không thể nào tìm được cái tên trên áo dài trắng kia, vì cái cặp đã che khuất .

Mưa nhỏ hạt và bắt đầu tạnh hẳn . Đoan Nghi không dám nhìn người đàn ông, cô bé nhanh nhẹn ôm cặp ra chiếc xe đạp của mình .

Người đàn ông nói với theo :

- Này, cô bé ...

Đạp được một khoảng xa, Đoàn Nghi mới thở phào nhẹ nhõm . Hình dung lại người đàn ông mang kính đen, tướng mạo cao to, cái nhếch môi cười lạnh lùng, cô bé vẫn còn nghe rờn rợn .

Đoàn Nghi lăm bằm:

- Đừng bao giờ cho tôi gặp lại ông !

Vĩnh Phong đang ngồi bên máy vi tính trong phòng riêng của mình thì có tiếng gõ cửa . Anh lên tiếng nhưng vẫn không quay lại:

- Vào đi!

Vĩnh Thái, em trai của anh đẩy cửa bước vào:

- Anh Hai, đến giờ cơm rồi!

Vĩnh Phong vẫn không ngừng tay:

- Em xuống trước đi, xong lập trình này anh xuống sau .

Vĩnh Thái nhìn vào trong màn hình vi tính:

- Anh Hai! Chính phủ Việt Nam cấp giấy phép rồi và đã có mặt bằng .

Vậy bao giờ khởi công hả anh ?

Chấm dứt lập trình mới . Vĩnh Phong xoay người lại:

- Tuần sau khởi công .

Vĩnh Thái trợn mắt:

- Em có nghe lộn không ? Tuần sau anh em ta lên máy bay rồi!

Vĩnh Phong lắc đầu:

- Em không nghe lộn đâu . Anh trở về Úc thu xếp công chuyện bên ấy rồi anh sẽ trở qua . Còn công trình bên đây, anh sẽ giao cho Xuân Thảo và Nhật Nam giám sát giùm .

- Có ổn không ?

Vĩnh Phong đứng lên vỗ vai em:

- Yên tâm đi . 2 người bạn của anh tay nghề họ cao lắm .

Vĩnh Thái hỏi:

- Nếu như công ty bên này mở thì ai sẽ quản lý ?

Vĩnh Phong buông gọn:

- Anh!

- Nhưng còn công ty bên Úc ?

- Là em đó .

Vĩnh Thái xua tay:

- Không được đâu .

Vĩnh Phong nhướng mắt:

- Tại sao lại không được ? Em phải tự làm và quyết định lấy chứ .

Chẳng lẽ nhờ người suốt đời .

- Nhưng em sợ ...

- Bước đầu, ai không gặp gian nan và trở ngại, nhưng kiên trì vượt khó sẽ thành công . Là thanh niên, em phải tự tin chứ .

Vĩnh Thái ngập ngừng:

- Anh luôn đứng sau lưng em chứ anh Hai ?

Vĩnh Phong mỉm cười trấn an:

- Dĩ nhiên rồi . Chuyến này trở qua Úc, anh chuẩn bị 1 số tư liệu máy móc để chuyển về cho công ty mới thành lập ở Việt Nam .

- Anh định chuyển bao nhiêu ?

- 50 kiện hàng .

- Có cần em giúp không ?

- Không . Em hãy lo quản lý công ty bên ấy .

Vĩnh Thái lái sang chuyện khác:

- Còn chi nhánh 3 ở Sa Đéc thì sao, hả anh Hai ?

- Ở đó có Hoàng Dũng, vẫn hoạt động tốt . Học sinh, sinh viên, cán bộ nhà nước bây giờ cần những bộ phận ở công ty chúng ta .

- Số máy có ở chi nhánh dưới là bao nhiêu ?
- Khoảng 50 máy . Hôm qua Hoàng Dũng bàn với anh chuyển thêm 10 máy nữa .

Vĩnh Thái ôm vai anh trai:

- Chúc mọi việc của anh đều thuận lợi, thành công .
- Cảm ơn em .

2 anh em cùng cười . Vĩnh Thái phát hiện chiếc khăn tay trên bàn, anh cầm lên:

- Chu choa! Cái khăn thêu đẹp quá! Cho em nghe anh Hai ?

Vĩnh Phong ngăn lại:

- Không được! Của người ta đó, để anh gửi lại .

Vĩnh Thái tò mò:

- Của ai vậy, anh Hai ? Nam hay nữ ? Tên gì ?

Vĩnh Phong cười xòa:

- Coi em kìa, làm gì mà hấp tấp dữ vậy ? Chiếc khăn đó là của 1 cô bé, anh cũng chẳng biết tên . Trời mưa và cô bé trú mưa ở công ty Hoàng Dũng ấy .

Rồi Vĩnh Phong kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Vĩnh Thái nghe . Anh chặc lưỡi:

- Đúng là "hữu duyên thiên lý năng tương ngộ" . Chắc cô bé đẹp lắm, hả anh Hai ?

Vĩnh Phong lắc đầu:

- Anh có nhìn đâu mà biết .

Vĩnh Thái tiếc rẻ:

- Có cơ hội mà anh chẳng tận dụng .

Vĩnh Phong phì cười:

- Em thì lúc nào cũng vậy . Nói cho em biết cô bé học lớp 11 - 12 gì

đó, còn nhỏ lắm .

- Thì đã sao nào ?

- Và em cũng nên nhớ anh của em cũng không còn trẻ .

- Tình yêu không phân biệt tuổi tác mà anh Hai . Biết đâu, mai này cô bé anh gặp bất ngờ trở thành chị Hai của em thì sao ?

- Tới đó hẵng hay!

- Tên cô bé anh cũng không biết luôn ?

- "Nô"!

- Trời ơi! Anh Hai tệ quá!

Ngẫm nghĩ 1 lúc, Vĩnh Phong chỉ vào chiếc khăn:

- Trong cái khăn này có 2 chữ viết tắt, chắc là tên cô bé .

Vĩnh Thái vội lật khăn ra . Đ.N nghĩa là gì nhỉ ?

Vĩnh Phong cười:

- Em thử đoán xem .

Vĩnh Thái gãi đầu:

- 2 chữ này khó lắm, anh Hai ơi .

- Vậy thì đừng nghĩ tới nữa!

Có tiếng chị bếp:

- Cậu Hai! Cậu Ba! Ôn bà đang chờ ở phòng ăn .

- Được rồi . Chúng tôi ra liền .

Vĩnh Phong đứng lên:

- Đừng để ba mẹ chờ nữa, Vĩnh Thái!

- Nhưng ma em vẫn còn thắc mắc ...

- Được rồi . Ăn cơm xong lên nghiên cứu tiếp .

- OK .

2 anh em khoác vai nhau xuống phòng ăn . Bà Mỹ Phương nhìn 2 cậu con trai, giọng mát mẻ:

- Tôi cứ tưởng 2 cậu không còn nhớ tới ông bà già này nữa chứ .

Vĩnh Phong giả lả:

- Con xin lỗi đã để ba mẹ phải chờ cơm .

Ông Vĩnh Nam thông cảm:

- Công việc thì cũng phải từ từ, đừng quá sức . 2 con hãy vào bàn đi!

- Dạ .

Bà Mỹ Phương nhìn chồng:

- Ông à! Đừng có chiều con thái quá . Chiều mãi cho nên bây giờ thằng Vĩnh Phong có chịu lấy vợ đâu . Ba mươi mấy tuổi rồi . Đến thằng Vĩnh Thái cũng noi theo anh nó .

- Bà làm như lấy vợ giống như đi chợ không bằng . Hạnh phúc của 1 đời người đâu phải trò chơi .

- Hể nhắc đến 2 cậu quý tử của ông là ông bệnh ngay, cho nên từng tuổi này mà không có 1 đứa cháu nội để ấm lòng . Trong khi bạn bè của ông, cháu nội trai, cháu nội gái đầy đủ .

Vĩnh Phong chen vào:

- Mẹ à! Việc con chưa lấy vợ là tại con chứ đâu phải tại ba .

Vĩnh Thái phụ họa:

- Phải đó mẹ .

Bà Mỹ Phương liếc chồng:

- Ông làm sao khuyên 2 cậu quý tử của ông đó thì làm .

Vĩnh Thái nhìn ông Vĩnh Nam:

- Chuyện gì vậy ba ?

- Ờ! 2 con ăn cơm đi rồi ba sẽ nói cho nghe .

- Dạ!

Ông nhìn Vĩnh Phong:

- Vĩnh Phong . Bao giờ con về Úc ?

Vĩnh Phong ngừng nhai:

- Dạ, tuần sau! Có chuyện gì không ba ?

- Ờ!

Ông Vĩnh Nam đi thẳng vào vấn đề:

- Ba mẹ muốn con đến viếng thăm 1 gia đình .

Vĩnh Thái hỏi ngay:

- Có phải vấn đề hôn nhân của anh Hai con không ?

Bà Mỹ Phương nói thay chồng:

- Đúng! Cô bé này là do bạn của ba con giới thiệu .

Vĩnh Thái hấp tấp:

- Ở đâu vậy mẹ ?

Bà Mỹ Phương trừng mắt nhìn Vĩnh Thái:

- Hỏi vợ cho anh con chứ đâu phải hỏi vợ cho con .

- Nhưng, con muốn biết giùm anh Hai mà!

- Nghe đâu gia đình cô bé ấy ở Sa Đéc, Đồng Tháp . Ở tỉnh lẻ mà người ta học giỏi lắm . Con bé chuẩn bị thi vào đại học .

Vĩnh Thái lẩm bẩm:

- Sa Đéc - Đồng Tháp .

Anh kéo tay Vĩnh Phong:

- Anh Hai, có nghe gì không ?

- Anh Hai của em đâu có điếc .

- Cô bé mà ba mẹ nhắc đến ở Sa Đéc, Đồng Tháp đấy . Coi chừng là người con gái hữu duyên của anh nghe .

Nghe 2 con nói chuyện với nhau, bà Mỹ Phương lạ lẫm hỏi:

- Vĩnh Phong! Vĩnh Thái nói gì thế ? Có phải liên quan đến cô bé ấy không ?

Vĩnh Phong xua tay:

- Dạ hồng có đâu . Mẹ đừng nghe nó nói bậy .
- Bậy, hay không là do con suy nghĩ lấy .

Vĩnh Phong thúc vào hông Vĩnh Thái:

- Em có im đi không ?

Như chợt nhớ Vĩnh Thái hỏi tiếp:

- À, mẹ ơi! cô bé ấy tên gì vậy ?
- À! Hình như tên Đoan Nghi thì phải .

Vĩnh Phong cũng nhớ đến 2 chữ Đ.N trên chiếc khăn thêu . Anh lẩm bẩm:

- Đoan Nghi chẳng lẽ là cô bé ...

Rồi anh lắc đầu xua đi . Biết bao nhiêu người có cái tên giống cô bé .
Chân trời góc biển nếu hữu duyên ta sẽ gặp lại .

Riêng Vĩnh Thái, anh toét miệng cười:

- Ô chao! Người tình trong mộng của anh Hai .

2 ông bà Vĩnh Nam đều bất ngờ:

- Con vừa nói gì vậy Vĩnh Thái ?
- Ba mẹ hỏi anh Hai thì sẽ biết!

Vĩnh Phong mím môi nhìn thẳng em chết tiệt . Đúng là cái đồ "ăn cơm hót" .

Bà Mỹ Phương hỏi Vĩnh Phong ngay:

- Con quen biết với Đoan Nghi à ?

Vĩnh Phong xua tay nhăn nhó:

- Trời ơi! Mẹ đừng nghe lời thằng Vĩnh Thái . Con chẳng quen biết
Đoan Nghi nào cả .

Bà Mỹ Phương gặng lại:

- Thật không ?
- Con nói dối ba mẹ làm gì ?

Bà Mỹ Phương đứng lên:

- Chờ mẹ chút .

Lát sau bà trở xuống trao cho Vĩnh Phong tấm ảnh:

- Đây, mẹ đã xin được hình của con bé đó .

Vĩnh Phong đưa mắt nhìn vào tấm hình . 1 nét quen thuộc hiện lên .

Anh đã gặp cô bé ở đâu thì phải . Nụ cười này, đôi mắt này, khuôn mặt ngây thơ vô tư này, Vĩnh Phong tự khẳng định, cô bé ở hàng hiên đùa với những hạt mưa ngày nào mà anh chính là bia lãnh trọn đạn .

Vĩnh Phong mỉm cười 1 mình, những cử chỉ đó không lọt qua khỏi mắt của 3 người .

Vĩnh Thái, chỉ vào tấm ảnh:

- Em khẳng định đây là cô bé anh đã từng gặp qua: Đoan Nghi .

Vĩnh Phong hỏi trớ:

- Do đâu mà em dám khẳng định như vậy ?

Vĩnh Thái cười:

- Do anh, và do tài quan sát của em . Đúng không nào ?

Vĩnh Phong gật đầu:

- Phải! Đoan Nghi, người con gái tình cờ anh gặp qua 1 lần .

Vĩnh Thái vỗ tay:

- Ba mẹ thấy con trai của ba mẹ tài ghê chưa ?

Bà Mỹ Phương dò hỏi:

- Con thấy Đoan Nghi thế nào ?

Vĩnh Phong mỉm cười vu vơ:

- Con chưa tiếp xúc thì làm sao trả lời mẹ được .

- Vậy thì chủ nhật tới con cùng ba mẹ về dưới thăm gia đình Đoan Nghi .

Vĩnh Phong chau mày:

- Không được mẹ ơi, chủ nhật tới con phải lên máy bay . Mẹ có thể hẹn lại ngày khác trong tuần không ?
- Không được, những ngày khác Đoàn Nghi phải đi học, chỉ có ngày chủ nhật là ở nhà thôi .

Vĩnh Phong nhún vai:

- Đành chịu thôi mẹ à!

Bà Mỹ Phương buồn buồn:

- Lỡ hứa với người ta, biết phải làm sao ?

Ông Vĩnh Nam nói với vợ:

- Hẹn lại dịp khác đi bà . Công việc của Vĩnh Phong có những công trình mới đang gấp lắm . Với lại, sắp tới đây Vĩnh Phong nó thường xuyên ở Việt Nam, thiếu gì cơ hội ...

Vĩnh Phong ôm vai bà Mỹ Phương:

- Phải đó! Lần sau về con sẽ không làm mẹ thất vọng đâu .
- Con về Úc, bao giờ mới trở qua nữa ?
- Khoảng 3 tháng, nếu con sắp xếp công việc xong .
- Ờ! Mẹ tin ở con . Nè, con cơm xong con gọi điện về dưới cho mẹ cáo lỗi cùng người ta nghe . Chứ để người ta chuẩn bị mà mình không xuống thì kỳ lắm .
- Tuân lệnh .

Cơm nước xong, mọi người quây quần bên phòng khách . Bà Mỹ Phương nhắc nhở:

- Vĩnh Phong, gọi điện giùm mẹ đi con .
- Dạ!

Ông Vĩnh Nam cười:

- Xem chừng mẹ con chám Đoàn Nghi rồi đó .

Bà Mỹ Phương háy chồng:

- Còn ông, ông không tán thành chứ gì ?
- Bà lại nghĩ oan . Nếu bà đồng ý thì tôi đồng ý chứ sao ?

Vĩnh Phong gọi:

- Mẹ ơi! Số điện thoại nhà Đoàn Nghi số mấy hả mẹ ?
- Ờ! Nhà Đoàn Nghi không có điện thoại, mà gọi điện về chỗ cơ quan ba Đoàn Nghi làm việc .
- Vậy mẹ đọc số điện thoại cho con đi!
- Danh thiếp mẹ để dưới điện thoại đó . Thấy chưa Phong ?
- Dạ, con thấy rồi!

Vĩnh Phong cầm lên, anh cũng hơi bất ngờ: Luật sư Trần Thanh Sơn . Ba Đoàn Nghi là luật sư ư ?

Anh nhấc số về văn phòng luật sư:

- 067-8643 ...
- Alô . Xin cho hỏi có phải văn phòng luật sư đó không ?
- ...!
- À! Tôi muốn hỏi luật sư Trần Thanh Sơn .
- ...!
- Cảm ơn!

Vĩnh Phong quay lại:

- Mẹ, nói chuyện đi!
- Ờ!

Bà Mỹ Phương cầm máy:

- Alô . Luật sư Sơn phải không ?
- ...!
- À! Tôi là bạn của anh Tâm ở thành phố đây . Người đã hẹn cùng gia đình anh đó .

- ...!

- Tôi xin lỗi anh chị, chủ nhật này gia đình tôi không xuống được, vì Vĩnh Phong phải trở về Úc lo công việc .

- ...!

- Khi nào cháu trở qua, chúng tôi sẽ cùng xuống .

- ...!

- Tôi gọi điện báo cho anh hay để gia đình khỏi trông . Anh không giận chúng tôi chứ ?

- ...!

- Vậy thì tốt rồi . Cám ơn anh nhiều . Để tôi gọi Vĩnh Phong lại nói chuyện với anh .

- ...

Bà ra dấu:

- Vĩnh Phong! Bác Sơn muốn nói chuyện với con .

- Dạ!

Vĩnh Phong đi lại, bà Mỹ Phương dặn:

- Ăn nói đàng hoàng nghe con .

- Dạ, con biết rồi mẹ .

- Alô .

- ...!

- Dạ, là con đây!

- ...!

- Vì công việc cấp bách con không thể xuống như lời hứa, mong bác thông cảm cho con .

- ...!

- Dạ, con hiểu . Cám ơn bác .

- ...!

- Số điện thoại của con là 88626 ...!

- ...!

- Bác ời, cho cháu gửi lời chúc sức khỏe gia đình và chúc Đoàn Nghi thành công trong các kỳ thi tới .

- ...!

- Không có gì ? Cháu chào bác .

Gác máy anh thở phào . Vĩnh Thái ghẹo:

- Nói chuyện với ba vợ tương lai anh thấy thế nào ?

Vĩnh Phong nhăn mặt:

- Em có biết tiếp xúc với 1 luật sư danh tiếng, anh ớn đến cỡ nào không ?

Vĩnh Thái so vai:

- Đành phải chịu thôi . Sau này anh tiếp xúc với vợ nhiều hơn ba vợ mà .

Vĩnh Phong trừng mắt:

- Nè, đừng thừa dịp nói này nói nọ nghe! Biết đâu người ta không chịu anh Hai của em thì sao ? Tới chừng đó mang tiếng ê cả mặt .

- Em nghĩ chắc không đến nỗi . Anh Hai của em đẹp trai, phong độ mà .

Vĩnh Phong nhướng mắt:

- Rồi sao ? Họ cũng chê anh Hai em già .

Vĩnh Thái đứng lên ngấm nghĩa:

- Nhìn anh, em đâu có nghĩ là anh 37 tuổi đâu .

- Có cái mà để làm gì chứ ?

Vĩnh Thái búng tay:

- Tuy lớn tuổi, nhưng bù lại anh Hai em rất tài . Đến em còn mê hưởng chi ...

Vĩnh Phong chấp tay:

- Cho anh Hai em xin 2 chữ bình yên đi . Anh sợ quá rồi!

Vĩnh Thái ôm cánh tay ông Vĩnh Nam:

- Ba, cho anh Hai con 1 lời khuyên đi .

- Khuyên gì bây giờ ?

- Đừng mặc cảm vì lớn tuổi .

Vĩnh Phong phá lên cười:

- Xưa rồi . Vĩnh Thái ơi! Anh Hai em không bao giờ mặc cảm về tuổi tác . Trái lại còn tự hào ở lứa tuổi của mình . Em thấy không, những người cùng tuổi với anh họ con đùm con đề thấy mà phát sợ . Còn anh Hai của em vẫn độc thân, dễ dàng bay nhảy .

Vĩnh Thái tiếp:

- Để tội sau này về già chẳng có ai phụng dưỡng .

Vĩnh Phong cười nhẹ:

- Em an tâm đi . Anh không sống quá tuổi đâu .

- Ai biết được số phận mình ngày mai sẽ ra sao ?

Bà Mỹ Phương lấy tấm hình của Đoàn Nghi trao cho Vĩnh Phong:

- Con hãy giữ lấy .

Vĩnh Phong ngỡ ngác:

- Tại sao phải là con ?

Vĩnh Thái cười:

- Mẹ muốn anh giữ và nhớ mãi ở Việt Nam luôn có 1 Đoàn Nghi .

Vĩnh Phong gất:

- Em có im đi không ?

Bà Mỹ Phương nhỏ nhẹ:

- Có thể mẹ sẽ chọn Đoàn Nghi .

Vĩnh Phong kêu lên:

- Mẹ ...

Bà khoát tay ngăn lại:

- Mẹ còn chờ đợi ở ý kiến của con .

Vĩnh Phong gãi đầu:

- Mẹ ơi! Thời buổi giờ đâu có ai chọn đâu như thế nữa .

- Mẹ đâu có ép buộc con . Nhưng mẹ nói trước cái cô Việt kiều, thời gian, điện ảnh gì đó ... mẹ không thích và nhất là các cô mắt xanh, tóc trắng .

Nghe giọng nói của mẹ là biết bà thành kiến dữ rồi, 2 anh em Vĩnh Phong, Vĩnh Thái cười khùng khục .

Bà Mỹ Phương cau mày:

- 2 con cười gì đó ?

Lập tức tiếng cười ngừng ngay, Vĩnh Phong, Vĩnh Thái đến bên ông Vĩnh Nam:

- Ba à! Cứu anh em con với .

Ông Vĩnh Nam lắc đầu:

- Không được!

- Tại sao ?

Vĩnh Thái nhìn mẹ:

- A! Con biết rồi . Thì ra ba và mẹ cùng đồng phe áp chế tụi con .

- Tự các con cứu lấy các con thôi .

Vĩnh Phong và Vĩnh Thái đồng té nhào xuống salon . Điện thoại reo vang, Vĩnh Thái nhanh hơn:

- Alô .

- ...!

- Vĩnh Phong hả ? Được, chờ chút!

Vĩnh Thái nhìn anh trai nheo mắt:

- Anh Hai, có điện thoại .

- Ủm, để đó anh .

Trao điện thoại cho Vĩnh Phong, Vĩnh Thái nói nhỏ:

- Tiếng con gái .

Vĩnh Phong thúc vào lưng Vĩnh Thái, anh tủm tủm bò đến salon ngồi .

- Alô .

- ...!

- Xuân Thảo! Là em ư ?

- ...!

- Hiện giờ em và Tấn Khải ở đâu ?

- ...!

- Có chuyện gì mà gọi cho anh vậy ?

- ...!

- Sao, số lượng chưa đủ à ?

Vĩnh Phong nhíu mày:

- Em và Tấn Khải chờ đó, anh đến ngay .

- ...!

- Ủm! Anh biết phải làm sao .

Vĩnh Phong gác máy với vẻ mặt căng thẳng . Thấy vậy ông Vĩnh

Nam hỏi:

- Chuyện gì thế Vĩnh Phong ?

- Thừa ba, 1 số việc ở công trình mới .

- Có khó khăn lắm không ?

- Chỉ là số lượng vật liệu cần dùng chưa đủ thôi . Ba mẹ đừng lo, con giải quyết được .

Vĩnh Thái đứng lên:

- Anh Hai! Em đi với anh .

- Không cần đâu . Anh có hẹn với Xuân Thảo và Tấn Khải .

Vĩnh Phong xách cặp táp đi nhanh ra cửa, bà Mỹ Phương với theo:

- Chạy xe cẩn thận nghe con .

Ông bà Vĩnh Nam chỉ biết lắc đầu nhìn theo . Tuy 2 con đã lớn, sự nghiệp đã có trong tay nhưng ông bà không khỏi lo âu .

Ngoài việc lập gia đình của con, còn cả công việc tài chính .

3 tháng dần trôi rất nhanh, mới đó mà kỳ thi tú tài đã kề bên .

Đám bạn của Đoàn Nghi ai cũng nơm nớp lo sợ mình hỏng . Riêng đối với Đoàn Nghi, cô bé rất tự tin .

Đang buồn buồn nhìn những cánh phượng lìa cành thì bàn tay ai đó đã bịt mắt cô bé .

Đoàn Nghi cười nhỏ:

- Buông tay ra đi Bạch Yến, cái trò này không thích hợp nữa đâu .

Bạch Yến vòng ra phía trước mặt Đoàn Nghi cự nự:

- Sao nhỏ biết rằng là ta ?

- Có gì lạ đâu ? Chỉ có mi là hay dùng chiêu đó thôi .

Bạch Yến cãi:

- Nếu lỡ chàng nào thì sao ?

Đoàn Nghi lắc đầu:

- Điều đó không bao giờ xảy ra .

- Tự tin ghê nhỉ .

Cô bé cong môi:

- Trần Nguyễn Đoàn Nghi mờ .

- Tự cao hả!

- Không phải tự cao mà là tự khẳng định mình . Giống như trong cuộc sống tự khẳng định và vươn lên .

Bạch Yến nhìn thẳng Đoàn Nghi:

- Mấy hôm nay ta thấy mi có gì lạ ? Nói viễn vông, từ tương lai trở về quá khứ .

Đoan Nghi cười buồn:

- Có gì mà mi phải thắc mắc ? Tại sắp xa những kỷ niệm, những gì thân yêu nhất nên ta nói nhảm vậy mà .

- Đoan Nghi! Ta thấy mi là người tự tin và hiểu biết, chắc sau này mi là người hạnh phúc nhất trong đám bạn .

- Dựa vào đâu mà mi nói như thế ?

- Trực giác .

Đoan Nghi lắc đầu:

- Không ai đoán trước được tương lai và số phận của mình đâu . Và nếu có biết trước được chắc có lẽ không ai khổ .

Bạch Yến nhìn trừng trừng vào bạn . Cô bé không tin đây là 1 Đoan Nghi vô tư nghịch ngợm ngày nào .

Thấy là lạ, Đoan Nghi hất mặt hỏi:

- Bộ mặt ta dính lọ nghe hả ? Sao chăm chú nhìn ta hoài vậy ?

Đoan Nghi đùa:

- Nói trước nghe, khuôn mặt ta có mất màu là bắt đền mi đấy!

Bạch Yến nắm chặt tay bạn:

- Đoan Nghi! Hãy thành thật nói cho ta biết . Trong mi đã xảy ra vấn đề gì ?

Cô bé ngơ ngác:

- Mi nói gì, ta không hiểu . Xảy ra vấn đề gì chứ ?

- Thật không ?

- Nói dối mi làm gì ? Bạch Yến à, chẳng lẽ mi không tin ta sao ? Ta xem mi là bạn thân nhất nên việc gì ta cũng nói cho mi nghe . Vậy mà ...

Bạch Yến hốt hoảng:

- Đừng giận ta, tại thấy mi buồn ta lo cho mi nên ta mới hỏi vậy thôi .

Đoan Nghi quay lại:

- Mi đã phá tan cái hoài nghi trong mi chưa ?

Bạch Yến gật đầu:

- Rồi!

Đoan Nghi nhoẻn miệng cười:

- Thế thì đi ăn chè buổi với ta .

Vừa đi Bạch Yến vừa hỏi:

- Mi nộp đơn thi mấy trường đại học vậy Nghi ?

- 3 trường!

- Trường nào ?

- Du lịch, luật, Khoa học Xã hội và Nhân văn . Còn mi ?

- Chỉ có 2 trường thôi . Đại học Cần Thơ và Cao đẳng Sư phạm Đồng Tháp .

Đoan Nghi mở to mắt:

- Sao không thi ở thành phố ?

Bạch Yến yếu xìu:

- Ta sợ không nổi . Ở thành phố người ta học dữ lắm . Còn mình thì

...

Đoan Nghi cau mặt:

- Tại sao không nổi, chưa lâm trận đã nản chí rồi . Càng khó ta càng phải thử chứ ? Mi phải tự tin ở mình, đừng nghe theo lời ai cả .

- Dù mi có nói cũng đã trễ rồi!

- Tức mi quá đi!

Bạch Yến vuốt giận:

- Thôi, đừng nóng . Nóng quá ăn chè không ngon .

Nhìn khuôn mặt của Bạch Yến, Đoan Nghi phì cười:

- Sợ mi quá đi . Chỉ có tài đồ người khác thôi .

Bạch Yến vênh mặt:

- Duy nhất chỉ có mình mi .

Đôi bạn nắm tay qua đường đến quán chè buổi Thanh Thanh . Chưa kịp kéo ghế ngồi, Bạch Yến đã nhanh miệng:

- 2 chén chè buổi đi .

Đoan Nghi lườm bạn:

- Ăn là trên hết .

- Chứ sao! Không ăn thì chết làm sao mà học ?

- Mi hay lắm, câu nào cũng trả lời được .

- Học ở mi đấy Đoan Nghi ạ!

Quay nhìn vào trong thấy Thanh Minh, Thanh Long, Thanh Trung ngồi chụm 3, Đoan Nghi khều nhẹ Bạch Yến:

- Mi xem, con trai lớp 12C chỉ có tài ăn hàng và chửi lộn .

Bạch Yến khúc khích:

- Đám con trai lớp mình cho đi thi ăn hàng và chửi lộn chắc thắng .

Bên kia, Thanh Long cũng đã nhìn thấy Đoan Nghi và Bạch Yến .

Cậu ta nói với 2 người bạn:

- Ê! Cố nhân kìa! Qua bên ấy ngồi chung cho vui .

Cả 3 xăm xăm lại bàn chỗ Đoan Nghi và Bạch Yến đang ngồi . Thanh Minh tươi cười:

- Chào 2 người đẹp cho chúng tôi ngồi chung có được không ?

- Tôi không có mời . Nhưng nếu muốn ngồi thì cứ tự nhiên .

Thanh Trung lên tiếng:

- Đoan Nghi! Bạn bè với nhau không mà cay đắng chi vậy ?

Thanh Long chen vào:

- Lâu quá không nghe diễn thuyết, tội này nhớ quá nên hôm nay muốn nghe .

Bạch Yến trừng mắt:

- Đàn ông con trai gì đâu mà miệng mồm không ngọt .

Thanh Minh bắt lỗi:

- Ý nghĩa của "miệng mồm" khác nhau nha bạn!

Bạch Yến trề môi:

- Miệng dùng cho con người, còn mồm dùng cho loài động vật không biết nói . Nhưng đối với các người thì tôi dùng mồm có lẽ đúng hơn . Chẳng hạn như con 1 nè ...

Thanh Trung cười cười:

- Có nghĩa là bạn cũng tự xem mình như những động vật không biết nói khi tiếp xúc cùng chúng tôi ?

Bạch Yến tức quá . Cô bé không ngờ mấy tên ranh con này trả treo cũng dữ . Riêng Đoàn Nghi, cô bé bình tĩnh, điềm đạm không hấp tấp nóng giận:

- Cho là vậy, 2 đứa tôi là động vật bậc cao . Còn 3 người thuộc về hàng động vật bậc thấp rồi .

Thấy Đoàn Nghi trả lời, Thanh Long đắc ý:

- Người đẹp đã chịu lên tiếng, có nghĩa là mình sắp thành công .

Đoàn Nghi háy 1 cái rất sắc:

- Đừng đắc ý quá sớm bạn ạ! Vì Đoàn Nghi này không có ý định tham gia thế chiến .

2 chén chè được mang ra, Đoàn Nghi ăn tự nhiên ngon lành . Thái độ của cô bé như có dụng ý khiêu chiến .

Thanh Minh gọi thêm 3 chén chè, thế là mắc bẫy ngay .

Đoàn Nghi và Bạch Yến ăn xong, đặt tiền dưới chén và đứng dậy:

- Từ từ thưởng thức nghe, tụi này vào trước à!

Đoan Nghi và Bạch Yến đi rồi, mà tiếng cười vẫn còn đọng lại đâu đây .

Suốt gần 1 tháng, Đoan Nghi lo ôn bài chuẩn bị cho kỳ thi tú tài . Thi xong, cô bé cũng ốm đi thấy rõ .

Hôm nay là ngày thứ năm, Đoan Nghi mong chờ kết quả .

Đang ngồi nhặt thóc ở nhà sau, Đoan Nghi nghe tiếng của các bạn í ới ngoài trước . Cô bé chạy ra, thì ôi thôi, nhỏ nào cũng tay xách nách mang toàn là thức ăn .

Cô bé tròn mắt:

- Trời ơi! Các người làm gì vậy ? Bộ gom hết cái chợ Sa Đéc rồi hả ?

Tường Thi nhăn nhó:

- Cho vào nhà đi rồi hãy nói .

Đoan Nghi né qua 1 bên chìa tay:

- Xin mời .

Quảng bịch thơm xuống nền nhà . Tường Thi than thở:

- Nặng gần chết đi được .

Ngọc Yến cự nự:

- 1 mình xách có 3 trái thơm mà than với thở . Còn ta, 8 trái sao ta không than đi ?

Tường Thi cãi lại:

- Tại mi lớn con .

Bạch Yến can ngăn:

- Trời ơi! Mất lịch sự quá đi, vào nhà người ta chưa chào hỏi ở đó lo cãi lộn .

Tường Thi và Ngọc Yến im ngay . Thu Hân hỏi:

- Cha mẹ mi đâu Nghi ?

Đoan Nghi cười:

- Yên tâm đi, ba mẹ và các em ta về ngoại hết rồi .

Tường Thi thở ra:

- Vậy mà ta hết hồn .

Bạch Yến lườm bạn:

- Không có người lớn ở nhà thì cũng đừng nên gây . Chúng ta đến đây chơi chứ đâu phải đến đây để gây lộn ?

Thu Hân nhìn ra nhà sau:

- Mi đang làm gì vậy Nghi ?

Cô bé chỉ thau gạo:

- Làm cái này nè!

- Thôi, cất vào đi, chuẩn bị ăn uống .

Bạch Yến phân công:

- Nhỏ Hạnh, nhỏ Trinh, nhỏ Thi lo gọt cóc, rửa ổi, rửa sori, nhóm bếp . Làm mau! Nhỏ Hân, ta giao cho mi nôi chè đậu đen . Còn ta làm nước uống .

Ngọc Yến chống nạnh:

- Còn mấy trái thơm quăng cho ai ?

Bạch Yến chỉ:

- Các người làm luôn .

Cả 5 người đồng thanh:

- Ta không biết gọt à nha!

Bạch Yến giơ tay:

- Ta cũng không nổi .

- Vậy mua mấy trái thơm này về làm gì ? Chẳng lẽ để nguyên vậy cắn ăn ?

Đoan Nghi xua tay:

- Đừng hời hợt nhau nữa! Để ta gọt cho .

Thế là ai vào việc nấy . Công việc xong thì tất cả quây quần bên Đuan Nghi để xem gọt thơm .

Hữu Hạnh chắc lưỡi:

- Phải công nhận nhỏ Nghi khéo tay thật, gọt trái thơm thấy phát thèm!

Tường Thi cầm con dao lên:

- Để ta làm tiếp cho .

Thu Hân ngăn lại:

- Nhỏ Nghi làm phát thèm . Còn đến lượt mi chắc hổng ai dám ăn .

Tường Thi ngoe nguẩy:

- Không cho thì thôi, ở không có sẵn ăn phải sưng hơn không ?

- Phải rồi! Ráng đi, sau này có chồng sẽ biết . Nồi cơm cũng không biết nấu thì nguy to .

Nhỏ Hạnh đùa:

- Ta thấy mi khéo tay, cái gì cũng biết làm . Ai như tụi tao chỉ có ăn rồi đi học chẳng biết làm gì cả . Hay là mi về làm chị dâu ta đi Nghi .

Tất cả đồng phải đối:

- Không được . Đuan Nghi mãi mãi là bạn của chúng ta . Còn nếu sau này Đuan Nghi lập gia đình thì người chồng của Đuan Nghi không liên quan gì đến chúng ta cả .

- Nhưng ta không nỡ xa Đuan Nghi, người bạn dễ thương nhất .

- Không nỡ xa thì đến khi Đuan Nghi có chồng mi đi theo Đuan Nghi luôn đi .

- Chi vậy . Vợ chồng người ta đi theo làm gì ?

Tường Thi đưa ra 1 đề nghị:

- Nếu không muốn xa Đuan Nghi thì đừng cho Đuan Nghi có chồng .

Bạch Yến chau mày:

- Cái đó thì cũng vô duyên nữa! Mi muốn tôn thờ chủ nghĩa độc thân thì tự 1 mình mi đi, đừng kéo Đoan Nghi vào trong cuộc .

Hữu Hạnh phụ họa:

- Ta cũng không nghĩ là ở vậy suốt đời .

Không nhịn được vì những tranh luận của các bạn . Đoan Nghi phá lên cười:

- Ha! Ha! Ha! Các người làm cho ta đau bụng quá đi . Không ngờ hôm nay ta là người hân hạnh nghe được nhiều tâm sự .

Bạch Yến ấn bạn:

- Đồ quỷ! Vậy ta cứ tưởng mi đến giờ ...

Chỉ ngón tay về phía Hữu Hạnh, Đoan Nghi hỏi:

- Người chồng tương lai của mi là ai ?

Hữu Hạnh ngớ người:

- O', làm sao ta biết được viễn cảnh của ngày mai và của tương lai .

Đoan Nghi hất về phía Tường Thi:

- Mi có định vào chùa không ? Nói đi, ta sẽ giới thiệu cho .

- Tại sao mi lại hỏi ta điều đó ?

- Vì ta nghe mi có ý định tôn thờ chủ nghĩa độc thân .

- Hồi nào ?

- Cho mi biết, tiên giới còn không cảm lòng được trước sự quyến rũ của tình yêu . Huống chi là người phàm như chúng ta .

Nhìn khuôn mặt của Tường Thi và Hữu Hạnh là được 1 trận cười vỡ bụng .

Đoan Nghi nhăn nhó:

- Các người đi chỗ khác hết đi, đừng để ta cười vì triết lý nữa . Ta không còn sức để gọt hết 11 trái thơm này đâu .

Bạch Yến ngồi xuống:

- Để ta giúp .

Thế là 11 trái thơm được phơi ra trong thau rất ngon mắt .

Đoan Nghi đưa mắt nhìn các món đồ ăn, cô bé lắc đầu:

- Đúng là con gái lớp 12C, ăn toàn là những thứ độc . Nè, bộ định đăng ký cơm trưa ở đây hả ?

- Yes!

- Nhưng, không có thịt, cá đâu nghe .

Thu Hân khoát tay:

- Cái gì bọn này cũng xơi được .

Đoan Nghi mở tủ:

- Chỉ có dưa mắm thôi .

- Cái đó còn tuyệt nữa!

Bạch Yến kéo tay:

- Ngồi xuống ăn đi Đoan Nghi .

- Được rồi! Các người cứ ăn, để ta bắc nồi cơm lên đã .

Tiếng Tường Thi chí chóc:

- Không ăn, 1 chút hết thì ráng chịu .

Chỉ 5 phút sau các bạn đã giải quyết xong cóc, ổi, sori, khóm . Đoan

Nghi rùng mình:

- Ăn thấy phát khiếp, nếu lỡ có tên con trai nào thấy chắc "ổng chê" cả đám .

Thu Hân vung tay:

- Nếu bọn con trai mà chê tội mình thì chắc bọn đó đã bị cận thị hết .

Cưới vợ ăn hàng vui nhà vui cửa chứ sao!

Đoan Nghi lườm dài:

- Thí dụ như ta có anh Hai . Mà anh Hai ta đem lòng yêu mi thì ta

mạnh dạn ...

- Khuyên anh Hai mi lấy nhỏ Hân này chứ gì ?

- Còn lâu í! Ta khuyên anh Hai ta mạnh dạn chia tay với mi, chớ hổng dám lấy đâu .

Cả bọn ôm bụng mà cười, Thu Hân vờ xỉu:

- Ôi trời! Mi ác chi vậy ? Tình yêu không vun đắp mà tại cảnh chia lìa . Nếu chia tay anh Hai mi thì chắc ta vào chùa quy y cho sớm .

Hữu Hạnh sờ lên đầu bạn:

- Cái đầu không có tóc xấu lắm Hân ơi!

Thu Hân hất tay bạn ra:

- Nè, đừng có thừa cơ hội mà lợi dụng nha! Đầu ta để thờ ông bà chứ không phải để người sờ mó . Nghe rõ chưa ?

- Làm gì dữ vậy ? Tại mi nói mi vào chùa quy y, nên ta muốn biết tâm trạng của người xuống tóc vậy mà .

Tường Thi tổ thêm:

- Ủ, phải đó! Mi làm thử cho tụi này xem đi Hân .

Thu Hân trợn mắt:

- Các người có điên không ? Ta nói chơi mà các người tưởng thật hả ?

- Nhưng ... cửa chùa đâu thể giỡn được .

- Ta có vô chùa hồi nào đâu ?

- Không vô chùa, nhưng nói sau lưng cũng là cái tội .

Đoan Nghi can ngăn:

- Thôi thôi cho tôi xin đi . Cái người sáp lại với nhau giống mặt trăng mặt trời quá đi . Bây giờ các người vào giường nằm chơi để ta dọn cho .

- Yes!

Tất cả đã kéo đi, chỉ còn Bạch Yến ở lại cùng Đoàn Nghi . Vừa thu dọn cô bé vừa nói:

- Mấy nhỏ này lười biếng thấy sợ!

Đoàn Nghi cười:

- Đã nhưa thế thì đừng mong mấy nhỏ đó siêng năng lại . Vì có sống cuộc sống bươn chải như gia đình ta và mi đâu ?

Bạch Yến thở dài:

- Cuộc sống như họ thì sung sướng thật . Nhưng họ có hạnh phúc hay không, cái đó còn hỏi lại .

Đoàn Nghi ngừng tay:

- Sao hôm nay mi triết lý nhiều thế ?

- Giống như mi thôi, cũng có cơn .

2 bạn nhìn nhau cười . Bên trong có tiếng gọi của Tường Thi:

- Đoàn Nghi ơi! Mi có cuốn nhạc nào không ?

- Ơi! Chờ ta chút!

Cô bé đứng lên:

- Xong rồi! Ta vào thôi Bạch Yến .

Đoàn Nghi đến bàn học tìm kiếm cuốn nhạc:

- Đây này!

Thu Hân giành:

- Để ta hát trước cho .

Tường Thi giật lại:

- Ai mượn trước ?

Bạch Yến xen vào:

- Thì thôi, mỗi người hát 1 bài, ai hát trước cũng vậy mà . Giành giật 1 hồi hư cuốn sổ của Đoàn Nghi bây giờ .

Tường Thi tán thành:

- Phải đó, ta mượn trước thì ta hát trước rồi đến nhỏ Hân, nhỏ Hạnh, nhỏ Trinh, nhỏ Yến Ngọc . Nhỏ Yến Bạch, và nhỏ Đoan Nghi là sau cùng .

Mở mục lục ra, Tường Thi hắng giọng:

- Ta chọn bài "Lưu bút ngày xanh" .

Thu Hân giục:

- Thế thì hát đi .

- Từ từ đã ...

[navy][i]

"Lòng xao xuyến mỗi khi hoa phượng rơi, nhớ lại câu chuyện buồn
Trường còn kia, ôi mái đỏ tường rêu bao kỷ niệm êm ái .

Đây dư âm qua tiếng nói ngây thơ

Ngày 2 đưa dìu nhau đến sân trường

Cùng đuổi bướm hái hoa nơi cuối đường, tiếng cười vãn niềm
thương ..."[/navy][i]

Thu Hân ngăn lại:

- Trời ơi! Buồn thảm quá đi . Hát bài nào vui vui ấy .

- Vậy thì mi hát đi .

Thu Hân lật lật, chọn chọn:

- Nè, ta hát bài này các người nghe mà rút kinh nghiệm ...

[navy][i]

"Tôi bước vào yêu sợ 1 ngày đau thương tới

Khi ấy là khi tình yêu hết thương nhau rồi .

Hình bóng của tôi mờ đi hẳn trong tim người

Để lại bao nhiêu cơn sầu héo trong lòng tôi ..."[/navy][i]

Ngọc Yến vỗ tay:

- Còn ác liệt nữa!

Thu Hân háy bạn:

- Ta chưa hát hết mà .

Ngọc Yến xá dài:

- "Bà" ời, stop giùm tôi đi! Tôi chưa yêu, nghe "bà" ca tôi cũng hết dám yêu luôn . Ca bản nào vui vui không ca, toàn là buồn, thất tình, dang dở, chia tay không hà!

Bạch Yến lấy cuốn sổ đưa cho Đoan Nghi:

- Mi hát đi Nghi .

- Ta không biết hát .

Ẩn cuốn sổ vào lòng bạn, Bạch Yến bắt buộc:

- Không biết cũng phải hát . Tốt nghiệp trung học rồi, ai cũng có 1 định hướng tương lai riêng . Biết bao giờ có được ngày vui như hôm nay .

Đoan Nghi thoáng buồn:

- Mình không muốn chia tay các bạn chút nào . Nhưng quy luật đã vậy rồi, đành chấp nhận thôi .

Ngọc Trinh nhắc khéo:

- Hát đi Nghi! Đừng nhắc chuyện buồn nữa .

Đoan Nghi gượng cười:

- Mình chiều ý các bạn .

- Hoan hô!

- Ta hát bài "Tuổi học trò" nghe!

Đoan Nghi miên man gửi trọn hồn mình vào lời ca ...

[navy][i]

"Quay về kỷ niệm lúc còn học sinh

Màu áo trinh nguyên tô thắm sân trường .

Đời học sinh với nét đoan trinh

Tươi đẹp như màu hoa xinh
Có đôi khi thấy buồn 1 mình .
Tâm hồn không buồn không sầu vì ai
Màu mắt thơ ngây tóc xõa buông dài
Lời yêu thương vẫn vót bên tai
Nhưng lòng không hề yêu ai
Đến xuân tim ước hẹn ngày mai .
Tuổi thơ đi qua rồi, bạn bè người 1 nơi
Xa xôi cách trở phương trời
Thương nhau nhắn nhủ đôi lời
Nhớ những lúc vui bên nhau gọi tên
Vui say sưa mái trường thân mến
Và bao nhiêu niềm tâm tư khó quên .
Bây giờ kỷ niệm chôn vào thời gian
Ngày tháng trôi mau hoa nở phai tàn
Tìm tương lai giữa chốn xa hoa
Phiêu bạt cuộc đời phong ba
Nhớ thương về kỷ niệm ngày qua" .[/navy][[/i]
Đoan Nghi hát xong, tất cả các tâm hồn tươi trẻ bỗng chìm lắng trong
nỗi buồn . Bạch Yến phá tan bầu không khí:
- Hình như cơm khét Đoan Nghi ới .
Cô bé giật mình buông vội cuốn sổ:
- Chết chưa!
Ngọc Trinh bật dậy:
- Cơm khét thì càng ngon .
Tường Thi xúm xít:
- Hay là dọn cơm ăn luôn đi, ta đói bụng rồi .

Cô bé kéo Ngọc Yến:

- Ê! Xuống tiếp 1 tay nhỏ!

Mâm cơm đơn sơ được dọn ra, các bạn cố gắng cười nói vui đùa cho lần áp nỗi buồn sắp tới .

Riêng Đoàn Nghi, cô bé hiểu rất rõ, cơ hội ngàn năm 1 thuở, mình phải tận dụng thôi .

Nếu mai này tất cả cùng đậu đại học thì cơ hội gặp mặt nhau càng hiếm hoi hơn .

Thế là sự mong mỏi chờ đợi của Đoàn Nghi đã đến . Cô bé đậu Tú tài với số điểm khá cao: 33 điểm .

"Đại học", 2 từ ấy làm Đoàn Nghi băn khoăn . Gia đình Đoàn Nghi không mấy khá giả, cha làm luật sư, mẹ là giáo viên, đồng lương chân chính ít ỏi nuôi 4 chị em Đoàn Nghi khôn lớn và cho ăn học . Năm nay Đoàn Nghi tốt nghiệp lớp 12, thằng em kế đang theo học lớp 11, em thứ tư học lớp 10, và em út học lớp 9 . Các em của cô đã lớn, cha mẹ thì già đi theo năm tháng . Đoàn Nghi đã ý thức được sự lo lắng của cha mẹ .

1 Đoàn Nghi vô tư nghịch ngợm ngày nào nay đã trở nên trầm lặng ít nói, kể từ khi cha mẹ cô bé cho biết có 1 gia đình muốn cưới Đoàn Nghi cho con trai của họ .

Đoàn Nghi không muốn nghĩ tới và cũng không muốn nhắc tới, nhưng cái vòng lẩn quẩn nó cứ bao lấy cô bé .

Gia đình đang lúc khó khăn, biết cha mẹ có khả năng lo cho cô bé học hết 4 năm đại học hay không ? Còn nữa, thằng em thứ ba cũng bắt đầu tiếp bước chân cô .

Và bao nhiêu câu hỏi nữa đổ dồn về . Đoàn Nghi lắc đầu xua đi .

Vừa lúc đó bà Hiền, mẹ cô bé bước vào:

- Con đang làm gì thế Đoan Nghi ?

Cô bé ngưng tay mỉm cười:

- Dạ, con đang thêu khăn mẹ ạ!

Bà Hiền ngạc nhiên:

- Thêu khăn ? Con thêu khăn cho ai ?

Đoan Nghi đặt khung thêu xuống bàn đến ôm cánh tay mẹ:

- Mẹ nghĩ xem con thêu cho ai nào ? Con chỉ thêu cho con thôi .

Cô bé nghiêng đầu:

- Cái khăn của con đã mất rồi mẹ ạ! Mẹ có nhớ con kể cho mẹ nghe chuyện hôm con trú mưa không ?

Bà Hiền gục gặc:

- À! Mẹ nhớ rồi! Thế sao từ 3 tháng nay con không gặp lại người ấy à ?

Đoan Nghi rùng mình:

- Nếu có gặp con cũng chẳng dám nhìn .

Bà Hiền nhướn mày:

- Vì sao ?

- Ông ấy mang kính đen trông dữ tợn lắm! Nhưng, hình như ông ấy không phải là người ở tỉnh mình, con thấy ôn gầy khang khác làm sao ấy!

- Khác là sao ?

Đoan Nghi ngẫm nghĩ:

- Tướng mạo cao lớn, khuôn mặt lạnh lùng, và nhất là đôi môi ông ấy nhếch lên trông phát ghét .

Bà Hiền bật cười:

- Nghe con diễn tả, mẹ cứ tưởng người đàn ông ấy từ hành tinh khác đến .

Đoan Nghi giậm chân:

- Con nói thật mà mẹ .

Bà Hiền gật đầu:

- Mẹ tin con .

Rồi bà nhìn ra nhà sau:

- Các em con đâu hết rồi ?

- Dạ, thằng Liêm thì đi học vi tính, thằng Ngời thì đi đá banh, còn thằng Sáng thì mới chạy đâu đó .

Bà Hiền đặt túi xách lên bàn:

- Con đi chợ giùm mẹ nghe Đoan Nghi .

- Dạ .

Cô bé lật đặt ra nhà sau lấy giỏ, bà đưa chìa khóa xe cho con:

- Lấy xe đạp của mẹ nè đi cho nhanh .

Nhận tiền và chìa khóa từ tay mẹ, cô bé bước nhanh ra cửa . Bỗng cô bé sững lại:

- Mẹ ơi! Cho con xin 1 ngàn 200 đồng mua tờ báo Tuổi Trẻ . Vì hôm nay thứ ba, báo có đăng kết quả thi đại học .

Bà Hiền lấy thêm tiền đưa cho con căn dặn:

- Cẩn thận nha Nghi ?

- Dạ, con biết rồi mẹ .

Cô bé thoăn thoắt đạp xe đi trên con đường đất miền quê . Nơi sông nước này đã nuôi cô bé suốt 18 năm dài .

Mỗi lần trời mưa, đường sinh lầy, mặc áo dài xắn quần lội rất là vui .

Xe băng băng ra đường đá . Đoan Nghi ghé vào 1 sạp báo . Cô bé mở ngay ra những trang đăng tin đậu đại học .

Đoan Nghi nhìn lần xuống trường đại học Sư phạm đây rồi . Dò theo thứ tự A, B, C, D ... tên Đoan Nghi hiện ra .

"Trần Nguyễn Đoan Nghi với số điểm 20"

Cô bé mừng quá đỗi và cố dần lòng tiếp tục xem .

Trường đại học Khoa học Xã hội và Nhân văn:

"Trần Nguyễn Đoan Nghi với số điểm 19".

Thấy Đoan Nghi cười cười, chị bán báo hỏi:

- Em đậu rồi à ? Máy trường ?

Được dịp, Đoan Nghi cười mở lòng:

- Dạ, em đậu rồi! 2 trường đại học . 1 Sư phạm, 1 Khoa học Xã hội và Nhân văn .

- Thế à! Chúc mừng em .

- Cám ơn chị .

Đoan Nghi trả tiền và cuốn nhanh tờ báo đi nhanh ra chợ . Hôm nay cô bé vui nhiều lắm .

Mua xong những thứ mẹ cô bé dặn, thuận đường Đoan Nghi ghé lại cơ quan của cha cô bé làm việc .

Thấy cha ngồi trước bàn làm việc, cô bé cười tươi gọi .

- Cha!

Ông Sơn quay ra:

- Có gì không ?

Cô bé lại cười:

- Không có gì ? Trưa nay cha nhớ về sớm nghe .

Đoan Nghi đạp xe đi mà vẫn còn nghe tiếng ông bạn của cha nói:

- Chắc con gái ông đậu đại học rồi chứ gì ? Tôi thấy con bé vui lắm .

Dừng xe đạp ngoài sân, Đoan Nghi í ới khi chưa vào đến cửa nhà .

Cô bé gọi:

- Mẹ ơi!

Thằng Sáng, em út của cô bé bước ra:

- Chị Hai! Ở tận ngoài sau em đã nghe thấy chị rồi! Em thấy chị hôm nay vui lắm đó .

Đoan Nghi hỏi:

- Mẹ đâu nhóc ?

Thằng Sáng chỉ tay:

- Mẹ nằm võng kia!

Bỏ giỏ thức ăn gần cây cột, cô bé ào lại bên bà Hiền:

- Mẹ ơi! Con đậu đại học rồi!

Bà Hiền ngồi dậy, trong mắt bà lấp lánh niềm vui .

- Thế ư!

Thằng Liêm, thằng Ngời nghe thấy cũng chạy lên:

- Chị Hai đậu đại học, hay quá! Máy trường vậy chị Hai ?

Đoan Nghi lật tờ báo ra:

- Mẹ ơi! con đậu 2 trường đại học: Sư phạm và Khoa học Xã hội và Nhân văn .

Thằng Liêm nhanh miệng:

- Chị được bao nhiêu điểm .

- 1 trường 19 và 1 trường 20 điểm .

Bà Hiền hỏi:

- Cha con biết chưa Đoan Nghi ?

Cô bé tủm tỉm:

- Dạ chưa! Nhưng lúc nãy con có ghé qua chỗ cha làm việc, nhắc cha về sớm .

Thằng Liêm giành tờ báo:

- Vậy chị chọn trường nào ?

- Dĩ nhiên là chị chọn đại học Khoa học Xã hội và Nhân văn rồi! Em không nhớ chị chuyên về môn nào sao ?

- Còn bao nhiêu ngày nữa chị lên thành phố học ?

- Có lẽ 1 tuần lễ nữa!

Đoan Nghi nhú mày:

- Có việc gì không Liêm ?

Cậu bé ngập ngừng:

- Lúc đi học về em có gặp đội trưởng, đội tuyển Đồng Tháp, anh Tuấn nhắn chị chiều nay 3 giờ ra sân vận động Sa Đéc gặp đội có việc cần .

Đoan Nghi thắc mắc:

- Anh Tuấn có nói gì thêm nữa không ?

Cậu bé lắc đầu:

- Không!

Đoan Nghi cau mày suy nghĩ: việc gì ? Tại sao lại nhắn 3 giờ chiều nay ? Cô bé chợt à lên .

- Chị nhớ rồi! Anh Tuấn nhắn chị lên để họp mặt tiễn 2 cầu thủ Công Minh - Quốc Cường vào đội tuyển quốc gia lên đường dự Tiger Cup ở Singapore .

Nghe nhắc tới đá banh, thằng Ngời chen vào:

- Phải 2 cầu thủ có mặt trong Sea Games 18 vừa rồi không chị Hai ?

- Ừm .

Thằng Ngời tía lia:

- Chị Hai biết không ? Đồng Tháp mình lúc này lên lắm, về bóng đá cũng giỏi nè, rồi võ nè, cờ vua nè . Còn nhiều môn nữa chị Hai ơi!

Đoan Nghi xoa đầu em:

- Lo học nghe nhóc . Đừng mê quá là ở lại lớp đấy .

Thằng Ngời kéo tay Đoan Nghi:

- Chị Hai! Chị quen với thầy Vĩnh, vậy chị xin cho em vào học Judo đi

.

Đoan Nghi nhìn em nghi ngờ:

- Có chắc là em muốn học không ?

Thằng bé gật đầu:

- Chắc mà, chị Hai!

- Được, chị sẽ nói với thầy . Nhưng em cũng phải hứa với chị .

- Sẵn sàng!

- Cố gắng học, không được lêu lổng nữa!

Thằng Ngòi nhăn mặt ngay:

- Chẳng lẽ đá banh chị cũng không cho ?

- Chị không cấm . Nhưng em cũng phải nhìn thấy công việc ở nhà .

- Chị Hai khó quá! Khi nào có anh Hai về đây chơi, em sẽ mách cho xem .

Đoan Nghi trừng mắt:

- Nói nhảm gì nữa đó ?

- Ồ không! Em ca nhạc thôi mà .

- Lẻo lự!

Đoan Nghi quay sang thằng em út:

- Nhóc Sáng cũng vậy, không được hỗn với 2 anh nữa . Nghe chưa ?

Thằng Út rụt cổ, le lưỡi:

- Dạ, em biết rồi chị Hai!

- Nhớ đó!

Bà Hiền đứng lên khoát tay:

- Ngưng lại đó đi, lo cơm nước trước đã . Ở đó mà bóng đá với đá bóng . Cha con về tới không có cơm ăn thì biết thân . Thiệt, cái nhà này đúng là di truyền thể thao .

Thằng Ngòi chỉ ra sân:

- Mẹ khỏi nhắc cha cũng về tới rồi kìa! Công nhận linh thiêng .

Thằng Sáng bỏ nhào ra tít tít:

- Cha! Chị Hai đậu đại học rồi! 2 trường lận .

Ông Sơn bước vội vào nhà cười với vợ:

- Hèn gì lúc nãy nó ghé lại chỗ làm việc của anh kêu về sớm . Thì ra là tin này! Xệ quá con gái ơi!

Đoan Nghi bẽn lễn:

- Cha! Tại con muốn cha về sớm ăn cơm cùng gia đình chứ bộ .

- Tốt vậy ư ?

Ông Sơn bỏ cặp táp lên bàn rồi cầm tờ báo lên xem . Con gái ông, Đoan Nghi có tên trong 2 trường đại học: Sư phạm và Khoa học Xã hội và Nhân văn . Rất hài lòng, ông nói:

- Có lẽ người vui mừng nhất là ông nội của con . Nơi tuổi vàng, ông cũng đã mỉm cười, vì ông thường mơ ước nhìn thấy cháu của ông thành tài . Nhưng đây cũng chỉ là bước đầu, còn những chặng đường tiếp theo con hãy cố gắng hơn .

Đoan Nghi rưng rưng nước mắt:

- Cha! Những lời dặn dò của ông nội khi còn sống con nhớ rất rõ .

Con hứa sẽ không làm phụ lòng cha mẹ và phụ lòng ông nội nơi chín suối . Con phải sống ra sao để là 1 đứa con có hiếu của cha mẹ, 1 đứa cháu ngoan của ông nội và 1 người công dân có ích cho xã hội .

Ông Sơn vuốt tóc con:

- Tốt! Cha mẹ rất tin tưởng ở các con của cha mẹ . Bao giờ con nhập học ?

- Dạ, 1 tuần nữa, thưa cha .

- Vậy con lo chuẩn bị hành trang và những gì cần dùng cho năm đầu đại học của mình nhé! Cha sẽ đưa con lên thành phố .

Đoan Nghi cúi đầu:

- Dạ .

Út Sáng gheo:

- Lêu lêu mắc cỡ ... Chị Hai lớn rồi mà còn khóc nhè! Kỳ quá đi .

Thằng Liêm ký nhẹ vào đầu em:

- Im chưa nhóc con! Biết gì mà xen vào chứ ?

Ông Sơn ra hiệu:

- Các con làm buổi cơm trưa giúp mẹ đi .

- Dạ .

Cả 4 chị em lủi nhanh ra nhà bếp . Ông Sơn nhìn các con ngày 1 khôn lớn mà tràn ngập niềm vui . (97)

o O o

1 tuần lễ trôi qua rất nhanh . Đoan Nghi phải tạm biệt những kỷ niệm đẹp nhất để bước sang 1 con đường mới .

Ngưỡng cửa tương lai đang mở rộng chờ đón Đoan Nghi . Cô bé nửa muốn ra đi nửa muốn không . Thành phố là phồn hoa nhiều cám dỗ . Không biết Đoan Nghi sẽ ra sao ?

Nhớ tới lời nói của nội, Đoan Nghi muốn khóc thật nhiều và thật nhiều . Đoan Nghi không muốn làm buồn lòng nội nơi tuổi vàng . Và càng không muốn đánh mất lòng tin nơi mọi người, nhất là cha mẹ cô bé .

Nhưng khi nghĩ lại hoàn cảnh gia đình hiện tại, Đoan Nghi ngập ngừng không muốn bước chân đi .

Lên thành phố, Đoan Nghi phải ở nhà anh chị Hai, mang tiếng bà con nhưng nó rất xa lạ đối với Đoan Nghi .

Cô bé băn khoăn tự hỏi:

- Rồi đây họ sẽ đối xử với mình ra sao ? Người dân ở đó có tình có

nghĩa như những người ở miền quê sông nước hay không ?

Bao câu hỏi cứ xoáy mãi trong đầu Đoan Nghi, cô bé thật sự bối rối ngỡ ngàng trước 11 cảnh sống mới .

Nơi chưa đến thì chưa biết chưa quen, nhưng khi đến rồi mới thấy lòng nức nở .

Ngày chia tay mẹ có dặn dò Đoan Nghi rất nhiều:

- Ở nhà người ta thì con phải biết bổn phận của mình, làm việc nhiều không có sao đâu con . 1 điều nữa, cuộc sống ở thành phố rất phức tạp, chủ yếu là họ vì đồng tiền, con gái sống xa cha mẹ phải biết giữ thân mình . Hãy nhớ những điều cha mẹ dặn, học và chỉ có học mà thôi . Đừng bắt chước đua đòi mà tự đánh mất cuộc đời mình .

Thằng Liêm đưa ra xe nó cũng nói:

- Chị Hai! Lên trên ấy chị nhớ giữ gìn sức khỏe và cố gắng học nghe . Năm sau em sẽ lên với chị .

Xe lăn bánh mà Đoan Nghi vẫn còn trông theo để khắc sâu bao kỷ niệm .

Bạn bè, ai cũng chúc cô bé lên đường bình an và học tốt .

Thầy và cô chủ nhiệm cũ thì vui mừng nói:

- Thầy cô sẽ đón em, 1 cử nhân, 1 hiền tài trong tương lai .

Đoan Nghi cảm động và cố hứa với lòng mình sẽ làm được điều đó .

Ngày đầu mới lên, Đoan Nghi lạ chỗ, lạ người, ăn không ngon, ngủ không yên cứ thao thức mãi .

Sang ngày thứ hai, thứ ba, thứ tư cũng thế . Ôn ào, với cái không khí ngột ngạt . Quả là cuộc sống ở thành phố thật khó hòa nhập .

Suy nghĩ lại Đoan Nghi cũng phải cố gắng thôi . Mai đây cha trở về quê, còn lại 1 mình phải tự an ủi chăm sóc lấy mình .

Đêm về buồn quá, cô bé bắt đầu viết thư, lá thư gửi về gia đình động

viên các em học tập, hỏi thăm sức khỏe người thân, lá thư thứ hai gửi cho mấy nhỏ bạn kể chuyện vui buồn ở thành phố hoa đèn, lá thư thứ ba gửi cho đội bóng Đồng Tháp là nguồn an ủi động viên cho các anh phần đấu tốt hơn .

Đoan Nghi biết tạm rời quê hương thân yêu ai cũng buồn hết .

Nhưng vì tương lai mai sau đành phải chấp nhận . (100)

o O o

5 tây tháng 9, ngày đầu tiên của năm đại học, Đoan Nghi bỡ ngỡ vô cùng .

Tất cả đối với cô bé đều xa lạ cả . Từ cổng trường, từ ghế đá, hàng cây, từ lớp học từ người bạn .

Đoan Nghi tự nhủ thầm:

- Rồi đây sẽ quen dần .

Rảo bước khắp sân trường Đoan Nghi thấy mình khờ khạo chi lạ . Ai ai cũng cười cười nói nói, đi có bạn có bè . Riêng chỉ mình Đoan Nghi là cô bé .

Đi ngang qua đám đông đa số là những người lớn tuổi . Đoan Nghi đoán:

- Có lẽ đây là các giáo sư của trường đại học .

Bỗng có tiếng gọi:

- Đoan Nghi!

Cô bé giật mình quay lại nhìn . Từ trong đám đông ấy 1 người đàn ông bước ra . Ông ta không mang kính, cô bé nhú mày ngờ ngờ:

- Ông này là ai ? Tại sao lại biết tên mình nhỉ ?

Người đàn ông đi đến gần:

- Cô bé không nhận ra tôi sao ?

Đoan Nghi lắc đầu lo sợ:

- Ông ... tôi ...

Người đàn ông mang kính đen, Đoan Nghi nhớ ra .

"Phải rồi! Người đàn ông mình đã gặp ở dưới quê mình . Tại sao ông ấy lại ở đây ? Hay ông ấy theo dõi mình ?"

Người đàn ông kia nhếch môi:

- Sao, nhận ra chưa ?

Đoan Nghi quay đầu bỏ chạy, người đàn ông cũng bất ngờ nên gọi với theo:

- Ơ! Đoan Nghi!

Nhưng Đoan Nghi đã khuất vào đám đông mất rồi . Người đàn ông lắc đầu:

- Chẳng hiểu nổi!

Có cái đập vai thật mạnh:

- Sao, gặp người quen hả Vĩnh Phong ?

- Ờ!

Người đàn ông lúc nãy mang tên Vĩnh Phong gật đầu . Anh hỏi:

- Hôm nay có phải là ngày nhập học đầu tiên của sinh viên mới trúng tuyển không Vinh ?

- Ừm! Có chi không ?

Vĩnh Phong lẩm nhẩm:

- Mẹ nói, ngày hôm nay Đoan Nghi cũng nhập học . Nhưng ... sao gặp mình cô bé lại bỏ chạy ? Rõ ràng cô không khác chút nào trong tấm hình kia mà .

Vĩnh Phong còn đang suy nghĩ thì Thái Vinh án trước mặt anh:

- Nè, đừng nói với tôi là bất ngờ vì 1 tiếng sét nghe ông bạn .

Vĩnh Phong đắm bạn:

- Đồ khủng! Mấy năm không gặp lại tính mày vẫn như xưa, không

thay đổi chút nào .

Thái Vinh cười ha hả:

- Tính tao thay đổi thì có lẽ cả con người và cuộc đời tao cũng thay đổi . Mà biết không, nhờ tính tao mà khi lên giảng đường, sinh viên không buồn ngủ .

- Vậy sao ? Sinh viên nam thì buồn ngủ còn sinh viên nữ thì không, cho nên vợ mày mới nổi cơn ghen .

Thái Vinh chấp tay:

- Mày làm ơn đừng có nhắc đến vợ tao đi Phong .

Vĩnh Phong nhướn mày:

- Tại sao ?

- Ghen bóng ghen gió tao đau cả đầu .

Vĩnh Phong cười khì:

- Mày có ăn vụng nên vợ mày mới như thế .

Thái Vinh trừng mắt nhìn bạn:

- Bạn bè bao nhiêu năm nay mày không hiểu tao sao Phong ?

- Tao hiểu, mày luôn là thằng bạn chín chắn và tốt . Chịu chưa ?

Thái Vinh gục gặc:

- Có thể chứ!

Vĩnh Phong câu cổ bạn:

- Đi uống cà phê với tao .

Thái Vinh nhăn mặt:

- 1 cỡ sáng rồi cha nội . Uống mãi ghiền sao ?

Vĩnh Phong nheo mắt:

- Tao biết .

Thái Vinh điếm mặt:

- Ê! Định nói gì nữa đó, thằng bạn trời đánh ? Tính bông đùa không

sao bỏ được .

Vĩnh Phong quay lưng:

- Mà mày không đi thì thôi, tao đi cô đơn 1 mình vậy .
- Đứng lại! Ai nói là không đi .
- Tao biết mày không nỡ bỏ tao 1 mình .

Vừa đi Thái Vinh vừa hỏi:

- Vĩnh Phong! Mày lập gia đình chưa ? Sao không nghe mày nhắc tới gì hết vậy ?

Vĩnh Phong so vai:

- Mày thấy đó, nếu tao lập gia đình thì đâu có thời gian đi tán gẫu, thời gian bay nhảy từ nước này qua nước khác, thời gian rong chơi thỏa thích .

Thái Vinh khuyên:

- Dừng lại được rồi đó Phong . Hãy nghĩ đến 1 mái ấm gia đình đi . Đừng hoang phí tuổi xuân 1 cách vô ích nữa . 1 đời người thấy thế nhưng nó không dài đâu .
 - Ba mẹ tao cũng nói như mày . Ông bà cần có cháu hủ hỉ vì tuổi đã già . Mày biết không ? Lần trước tao về nước ông bà bắt tao đi coi mắt vợ, ngay ngày tao lên máy bay đành hẹn lại dịp khác .
 - Mày đã biết mặt người vợ tương lai của mày chưa ?
 - Chỉ thấy qua hình thôi .
 - Ba mẹ mày chắc chắc không đến nỗi .
 - Phải! Cô bé tên Đoan Nghi, 19 tuổi chuẩn bị vào năm thứ nhất Khoa học Xã hội và Nhân văn . Ba của Đoan Nghi là luật sư còn mẹ là giáo viên . Gia đình có 4 chị em, 3 trai, duy nhất mình Đoan Nghi là gái .
- Thái Vinh tò mò:
- Gia đình cô bé ấy ở đâu ?

- Đồng Tháp!
 - Đúng là người con gái của miền đồng bằng sông Cửu . Ý mày nghĩ sao ?
 - Tao cũng chưa biết . Và tao cũng đang phân vân nữa .
 - Điều gì ?
 - Tình yêu! - Vĩnh Phong chợt buồn - Tao đã yêu và đã dang dở, nên tao rất sợ . Mày thấy không ? Mấy năm qua tao cố quên trong công việc để tự khép mình trong vòng lạnh của cuộc đời . Nhưng định mệnh không để cho tao yên, nó đưa đẩy tao gặp lại Thu Cúc .
 - Mày vẫn không quên được mối tình đầu thơ dại ấy à ? Vĩnh Phong ơi! Đừng sống trong ảo ảnh nữa . Đừng nên làm người tình chung thủy . Người ta biết sống cho người ta thì mày cũng biết sống cho mày chứ . Là đàn ông, không ai ép mày chung thủy hoài ở 1 mối tình .
 - Cho nên tao biết và tao đã suy nghĩ .
 - Thế nào ?
 - Nghe lời ba mẹ tìm 1 tổ ấm dừng chân .
 - Với Đoan Nghi ?
 - Có lẽ thế .
 - Tao hy vọng mày sẽ quên để vui với niềm hạnh phúc mới .
 - Đừng vội mừng bạn ạ! Tao và Đoan Nghi cần thời gian để tìm hiểu nhau hơn .
 - Thành công, người đầu tiên biết phải là tao .
 - OK .
- Đôi bạn đèo nhau trên chiếc Dream hòa vào dòng người của buổi sáng thành phố .

Vĩnh Phong đang ngắm soi chiếc khăn tay của Đoan Nghi . Anh mỉm

cười 1 mình .

- Đúng là con gái . Cây cỏ, lá hoa, chìm chóc đều đẹp .

Vĩnh Phong thầm công nhận đôi tay Đoan Nghi thật khéo léo, từng mũi kim, mũi chỉ hòa quyện, sắc sảo tạo nên thanh sắc của loài hoa, loài chim giống như thật .

Vĩnh Phong bắt đầu có ấn tượng đẹp về cô gái miền tỉnh lẻ này .

Như lời Thái Vinh đã nói:

- Mình tự tạo cơ hội cho mình thôi .

Anh đang suy nghĩ những gì đã qua và nghĩ đến 1 ngày mai tương lai, cuộc đời không còn u ám nữa .

Có tiếng gõ cửa, bà Mỹ Phương vào:

- Vĩnh Phong . Hôm nay con đến công trình à ?

Anh cất vội cái khăn vào túi quần rồi quay lại:

- Thưa mẹ, 1 chút nữa con mới đi .

Bà Mỹ Phương ngồi xuống bên con:

- Thế công trình bao giờ mới hoàn thành ?

- Dạ, khoảng 1 tuần nữa!

- Con đã chuẩn bị những gì cần thiết cho 1 công ty mới chưa ?

Vĩnh Phong tươi cười:

- Đâu đó đã đoàn tất . Mẹ yên tâm .

Bà Mỹ Phương nhìn con:

- Con về Việt Nam lần này có lâu không ?

- Tùy theo công việc thôi mẹ à!

Bà Mỹ Phương thở dài:

- Nhà chỉ có 2 thằng con trai, mà đứa ở phương này đứa ở phương khác bỏ ông bà già vò vố 1 mình .

Biết mẹ nhắc khéo, Vĩnh Phong ôm vai bà:

- Nếu mẹ cảm thấy buồn thì mẹ tổ chức đám cưới cho Vĩnh Thái và Thu Thu đi mẹ . Con sẽ rút nó về Việt Nam cho vợ chồng nó gần gũi mẹ hơn .

- Còn con thì sao, định ở vậy luôn à ?

Vĩnh Phong nhăn mặt:

- Mẹ ơi! Cho công ty con hoạt động đã . Con hứa với mẹ sẽ cưới vợ mà .

Bà Mỹ Phương mỉm cười nói:

- Mẹ đã gặp Đoan Nghi rồi, cô bé rất là dễ thương .

Vĩnh Phong mở to mắt:

- Mẹ đã gặp Đoan Nghi ? Nhưng ở đâu ?

- Thì ở nhà bà con của bé chứ đâu . Từ đường Nguyễn Trãi, Đoan Nghi đến trường cũng hơi xa . Vả lại, khu chung cư đó phức tạp lắm . Mẹ muốn đón con bé về đây ở cho thuận tiện và đến trường cũng gần . Con nghĩ sao ?

- Con sợ Đoan Nghi không chịu thôi . Nếu có cô bé về đây, mẹ có người nói chuyện đỡ buồn hơn .

- Mới gặp lần đầu tiên mẹ thấy con bé cũng mến mẹ lắm .

Bà vuốt tóc Vĩnh Phong:

- Con mà gặp thì không từ chối được đâu .

Vĩnh Phong nhướng mắt:

- Ai nói với mẹ là con chưa gặp Đoan Nghi ?

- Con gặp rồi à ? Ở đâu vậy ?

- Ở trường đại học Khoa học Xã hội và Nhân văn . Hôm ấy con gặp Đoan Nghi, cô bé bỏ chạy ngay .

- Sao vậy ?

Vĩnh Phong bụm miệng cười:

- Vì con mang kính đen nên cô ấy sợ .
- Ôi trời! Mẹ biết với cái nhìn đầu tiên, Đoan Nghi đã không có ấn tượng tốt về con rồi .

Vĩnh Phong nhún vai:

- Biết sao hơn .
- À! Mà hôm đó con đi đâu ở trường đại học mà gặp Đoan Nghi ?
- Mẹ nhớ Thái Vinh không ? Lâu quá không gặp nên con tìm nó tán gẫu .

Bà Mỹ Phương gật gật đầu:

- À! Cái anh chàng giáo sư, giáo sinh gì đó hả ? Lâu quá mẹ cũng không gặp . Nó có vợ con gì chưa ?

Vĩnh Phong cười ngất:

- 2 con rồi mẹ ơi!
- Nhanh vậy sao ? Thời gian qua nhanh quá ! Lúc nào rảnh, con rủ nó về nhà chơi, mẹ muốn nói chuyện với nó .

Vĩnh Phong nghiêm người:

- Yes!
- Cái thằng, lớn rồi mà giống như con nít .
- Mẹ ơi! Có vui vẻ như thế mới nhìn đời bằng cặp mắt màu xanh mang nhiều tia hy vọng .

Bà Mỹ Phương mắng yêu:

- Con với thằng Thái, anh em bây ... coi mau mau mà cưới vợ để cho già này có cháu nội với .

Vĩnh Phong trêu:

- Hay mẹ gấp rút tổ chức lễ cưới cho con và Đoan Nghi nội trong ngày nay đi .
- Cái thằng ... - Bà Mỹ Phương đứng lên - Không làm phiền con nữa

đâu, mẹ đến nhà 1 người bạn đây .

Bà Mỹ Phương vừa quay lưng, Vĩnh Phong nằm dài ra nệm hát nho nhỏ:

- Không ai yêu em nhiều và say sưa cho bằng anh

Anh luôn yêu em thật lòng và yêu em chung thủy . Bao hương hoa tình yêu thắm nồng con tim thành thơ .

Trong giấc mơ thơm nồng gọi ong bướm lại hòa nhau .

Bao đau thương khổ lụy trần gian anh gom vào đây

Bao gian truân đói nghèo này đưa lên phi thuyền đi, biên cương anh 1 tay bút thần ...

Tiếng gõ cửa làm Vĩnh Phong ngừng hát, nhưng anh vẫn không ngồi dậy:

- Mẹ hả mẹ ?

Có tiếng vọng vào:

- Tôi đây cậu Hai .

- Chị bếp ư! Có việc gì không ?

- Thưa cậu, có 1 cô gái muốn gặp cậu .

Vĩnh Phong nhíu mày:

- Chẳng lẽ Xuân Thảo ? Nhưng Xuân Thảo chị bếp biết kia mà .

Anh hỏi:

- Lạ hay quen vậy chị ?

- Thưa cậu, cô này lạ lắm .

- Thôi được rồi! Chị lo chuẩn bị nước cho khách, tôi xuống ngay .

- Dạ .

Vĩnh Phong khoác lên người chiếc áo sơ mi mặc nhà, vừa đi anh vừa thắc mắc:

- Cô gái nào đến tìm mình, lạ vậy kìa ?

Xuống đến bậc thang cuối cùng, Vĩnh Phong mở to mắt:

- Thu Cúc!

Người con gái mang tên v đứng dậy tươi cười:

- Anh Phong! Trời ơi! Tìm nhà anh khó quá đi hà .

Lại cái giọng nũng nịu như ngày xưa, Vĩnh Phong đã chán quá rồi .

Những gì làm con tim anh đau đớn, anh không muốn khơi lại, nhưng tại sao nó cứ bám mãi theo anh .

Vĩnh Phong nhếch môi:

- Nhà tôi nằm trên mặt đất mà, đâu phải dưới âm phủ đâu mà khó tìm ? Ở thành phố này nhà tôi là dễ tìm nhất đó .

Thu Cúc lờ giọng nói châm chích của Vĩnh Phong:

- Từ Úc em mới về nên không biết địa chỉ nhà anh . Nghe nói công trình của anh đang xây dựng ở quận 11 . Em đến đó hỏi thăm nên mới biết nhà anh ở đây . 2 bác vẫn khỏe hả anh ?

- Khỏe . Cám ơn cô .

- Anh khách sáo với em chi vậy ?

- Lúc trước khác, bây giờ khác . Mong cô phân biệt rõ - Vĩnh Phong ngồi xuống salon, anh đẩy ly cam vắt về phía Thu Cúc - Cô uống nước đi .

Vĩnh Phong xởi lởi lời hỏi thăm:

- Cuộc sống ổn định, gia đình hạnh phúc chứ cô ? - Anh mĩa mai - Ngày cô lên xe hoa, tôi nghĩ rằng cô rất hạnh phúc .

Thu Cúc chớm buồn:

- Đừng nhắc nữa Vĩnh Phong . Cuộc đời em không hạnh phúc như anh đã nghĩ đâu . Em theo chồng mà tâm hồn em tan nát . Sống bên chồng nhưng hình ảnh của anh vẫn không bao giờ phai nhòa trong trí em .

Vĩnh Phong cay đắng:

- Cô yêu tôi mà tại sao cô đi lấy người khác ?

Thu Cúc bật khóc:

- Vì hoàn cảnh Vĩnh Phong ơi!

- Cô đừng bao giờ đổ thừa cho hoàn cảnh cả . Tôi không bao giờ tin vào số mệnh, cũng không bao giờ nghĩ do hoàn cảnh sắp bày .

- Anh vẫn còn giận em sao ?

- Tôi không giận, nhưng tôi hận người phụ bạc tôi, người lừa dối tôi .

Thu Cúc ôm mặt:

- Anh không thể tha thứ cho em ư ?

- Tha thứ . Tôi không bao giờ dám nghĩ đến 2 từ tha thứ .

- Anh Phong!

Vĩnh Phong đốt thuốc:

- Hôm nay cô đến đây tìm tôi có việc gì không ?

- Anh Phong! Em và Kha Tuấn ly dị rồi!

Vĩnh Phong dụi thuốc:

- Chuyện đó có liên quan gì đến tôi ?

- Vĩnh Phong! Em ...

Vĩnh Phong khoát tay:

- Những chuyện xưa tôi không muốn nhớ, mong cô đừng khơi lại .

Bây giờ tôi và cô 2 người 2 cuộc đời riêng, không liên quan gì với nhau cả .

- Vĩnh Phong ơi! Trong anh không còn sót lại những kỷ niệm gì sao ?

Vĩnh Phong lắc đầu:

- Hoàn toàn không .

- Em không tin ?

- Cái đó thì tùy cô .

- Nếu trong anh không còn hình bóng của em thì tại sao bao nhiêu năm nay anh không cưới vợ ?

Vĩnh Phong nổi cáu:

- Cưới hay không cùng đâu can hệ đến cô . Tôi nhắc lại cho cô nhớ, cô đã chết trong tôi từ lúc cô cất bước theo chồng . Và tôi mong rằng từ đây về sau cô đừng phiền đến tôi nữa .

Thu Cúc mím môi:

- Ngày nào anh chưa cưới vợ thì em không dễ bỏ cuộc đâu . (Trùi, bà này trơ trẽn thiệt)
- Tính cô vẫn thích chiếm đoạt là của riêng mình không bao giờ thay đổi .
- Không phải phải chiếm đoạt, mà là lấy lại những gì mình đã mất .
- Cô có tin chắc mình sẽ thành công không ?
- Những gì em có thì anh thấy đó .
- Cô quá chủ quan .
- Sống ở đời không tinh ranh thì dễ bị xã hội đạp xuống .

Vĩnh Phong ngả người ra salon:

- Cũng may tôi chưa vướng phải lưới độc của cô .

Thu Cúc bật cười:

- Đàn ông các anh không thể tránh khỏi .

Vĩnh Phong nổi giận:

- Tôi không muốn nghe những lời lẽ đó nữa! Tôi quá mệt mỏi rồi, bây giờ tôi muốn nghỉ .
- Anh đuổi em ư ?
- Cô nghĩ sao cũng được .

Thu Cúc đứng dậy:

- Nếu anh mệt em sẽ về . Hẹn gặp lại, cho gọi lời thăm 2 bác .

- Cám ơn cô .

Thu Cúc đi rồi, Vĩnh Phong ngao ngán cho con người trở trên . Lúc trước anh vẫn giữ tình cảm đẹp cho cô, nhưng bây giờ dù là 1 chút cũng không .

Người con gái sống vì đồng tiền, thật sự anh quá sợ .

Vĩnh Phong lim dim mắt, anh bỏ ngoài tai chuyện vừa xảy ra . Có phải con tim anh đã chết lịm rồi không ?

Mấy năm dài trôi qua, anh không hề có ý định lập gia đình . Mặc cho ba mẹ anh lời ra tiếng vào . Vĩnh Phong coi đó là không phải việc quan trọng nên anh cứ hoãn binh mãi .

Lần này thì không được rồi, coi ra ông bà có vẻ cương quyết lắm .

Thật sự, Vĩnh Phong quá mệt mỏi trong những lần chạy đua, tìm kiếm để rồi dang dở .

Có lẽ anh phó mặc cho số mệnh mình dong ruổi, 1 ngày nào đó nó sẽ mệt và tự động dừng chân phiêu lãng .

Vĩnh Phong đưa tay bóp trán . bấy lâu nay anh không cho phép mình phí thời gian 1 cách vô ích . Nhưng hôm nay anh lại muốn rong chơi, muốn nhìn rõ 1 góc quê hương nơi đã sinh anh ra và nuôi anh khôn lớn . Thành phố , cái tên đã từng vang lừng 4 biển, 5 Châu . Và cho tới hôm nay cái tên ấy vẫn còn soi mãi, thành phố thân yêu ơi! Tôi đã đi và chia tay nơi này biết bao nhiêu lần rồi, nhưng khi quay về nó đã hoàn toàn đổi mới . Từ con đường, góc chợ, khu phố, đều đổi .

Đất nước Việt Nam đi lên theo con đường công nghiệp hóa, hiện đại hóa Xã hội Chủ nghĩa . Từ 1 nước lạc hậu trở thành 1 nước công nghiệp hiện đại, tôi vui sướng biết bao nhiêu . Và tôi hãnh diện nói với bạn bè các nước rằng:

"Việt Nam, quê hương tôi 1 đất nước kỳ diệu, nó như từ 1 xứ sở thần

tiên, chiến tranh đi qua, gian khổ cũng đi qua, lòng người dân phơi phơi niềm hạnh phúc tự do" .

Còn mãi chìm trong suy nghĩ thì tiếng của chị bếp làm Vĩnh Phong giật mình .

- Thừa cậu!

- Chuyện gì nữa vậy chị ?

Chị bếp ngập ngừng:

- Dạ, có khách!

Vĩnh Phong cau mày, 1 ngày chủ nhật biết bao là phiền phức .

- Chị báo với họ là tôi không có ở nhà .

- Nhưng ...

- Muốn gặp 1 ông tổng giám đốc khó đến thế sao ?

Vĩnh Phong vui mừng:

- Thái Vinh! Ngọn gió nào đưa mày tới đây vậy .

Thái Vinh trêu:

- Không phải ngọn gió mà là cơn bão . Bão số 8, gió cấp 11 mày ạ!

Vĩnh Phong cười ha hả:

- Đúng là 1 thầy giáo . Đi đến đâu cũng để lộ cái nghề . Nè, hôm nay sinh viên nữ không có đi học hay sao mà quạu vậy bạn ?

- Quạu cái con khỉ! Ngày chủ nhật ai đi dạy ?

-Ồ! Tao quên mất .

- Cái đầu mày tao thấy không ổn rồi đấy Vĩnh Phong ạ . Làm việc cái kiểu gì mà ngày chủ nhật cũng không nhớ .

- Tao đã chọn thì tao không được than thở . Nghề kinh doanh của tao không kể ngày chủ nhật .

Thái Vinh trợn mắt:

- Chẳng lẽ mày cũng bắt nhân viên làm luôn ngày chủ nhật sao ?

Không sợ họ chống đối, kịhếu nại à!

- Mà đã hiểu lầm ý tao . Công việc dĩ nhiên phải theo nguyên tắc . Sáng 4 tiếng, chiều 4 tiếng, chủ nhật được nghỉ . Còn riêng tao thì không . Ngày chủ nhật là ngày vui chơi của mọi người, còn tao vẫn cứ làm việc .

- Mà sẽ điên mất Vĩnh Phong ơi!

- Tại vì tao không muốn phí ngày chủ nhật ngồi nghĩ vu vơ .

- Chẳng lẽ mà chẳng có tiết mục nào sao ?

- Ai là người đạo diễn chương trình ? Nói thật, tao rất sợ chạy xe nhong nhong ngoài đường như 1 chàng làng tử .

Thái Vinh đề nghị:

- Hay mỗi tuần chủ nhật mà đến chỗ tao . Đảm bảo mà không uống phí thời gian cho ngày chủ nhật đâu .

- Tao sợ phiền .

- Lại phiền . Nếu mà coi tao là bạn thì đừng bao giờ nhắc đến phiền phức .

Vĩnh Phong gật đầu:

- Tao sẽ không nhắc . OK ?

- Bạn bè tốt!

Thái Vinh nhìn Vĩnh Phong dọ ý:

- Tao có 2 cô em vợ .

Nghe đến đây, Vĩnh Phong chấp tay:

- Cho tao xin 2 chữ bình yên đi . Ở nhà này, tao quay cuồng vì ba mẹ tao rồi . Mà đừng quay tao nữa Thái Vinh ơi! Bộ hôm nay mà đến đây tìm tao có bấy nhiêu chuyện thôi à ?

- "No, no"! Tao đến đây trước hết là thăm ba má mà, sẵn dịp tao mời mà cùng đến dự đám cưới thằng em vợ tao . - Thái Vinh đặt

cánh thiệp hồng vào tay bạn, anh đùa - Đừng để cho tao biết mày tủi phận nghe Vĩnh Phong .

Vĩnh Phong đấm bạn:

- Còn lâu! Thằng bạn của mày cũng đâu đến nỗi tệ .
- Thế sao tao vẫn chưa thấy cô nào cả .
- Tao sẽ dành 1 bất ngờ cho mày .
- Được . Tao chờ kết quả đẹp nhất .
- Dĩ nhiên .

Như nhớ ra, Thái Vinh hất mặt hỏi:

- Ê! Lúc này tao mới bước vào, mày làm gì khó chịu dữ vậy ?
- Tại tao nhức đầu!

Thái Vinh vẫn nhìn bạn:

- Tao không tin . Còn 1 vấn đề nào khác nữa! Mày là bạn của tao từ nhỏ, bộ tao không biết tính mày sao ? Đừng dối tao nữa, nói thật đi, là chuyện gì ?

Vĩnh Phong thở dài:

- Thu Cúc mới đến đây!

Thái Vinh nhồm dậy:

- Cô ấy đã trở về Việt Nam bao giờ ?
- Tao cũng không rõ .
- Tại sao Thu Cúc biết được địa chỉ của mày ?

Vĩnh Phong lắc đầu:

- Tao cũng không biết luôn .

Thái Vinh quan tâm:

- Thu Cúc có nói gì với mày không ?
- Đại khái là cô ấy đã ly dị với chồng .

Thái Vinh cướp lời:

- Và muốn quay lại nổi cung đàn dang dở chứ gì ?

Vĩnh Phong im lặng làm Thái Vinh bực tức:

- Đúng không ? Mà nói đi chứ!

- Mà đã nói hết rồi! Tao nói làm gì nữa .

- Nhưng tao muốn biết ý mà ra sao ?

Vĩnh Phong nhướn mày:

- Mày thử nghĩ xem .

- Đừng có hỏi đồ tao . Trả lời đi!

Vĩnh Phong trầm ngâm:

- Chuyện tình của tao và Thu Cúc chấm dứt từ khi cô ấy lên xe hoa .

Cho nên việc cô ấy ly dị chồng quay về Việt Nam cũng không có liên quan gì đến tao . Và mà cũng nên biết 1 điều, người Việt Nam ly hương sống trên đất khách, nay họ trở về quê hương của họ là 1 điều tốt .

Thái Vinh nghi ngờ:

- Có thật không Vĩnh Phong ? Mới ngày nào mà nói tao là cố gắng quên . Bây giờ người xưa lại xuất hiện trước mặt mày, tao không tin là tâm trạng mày không dao động .

Vĩnh Phong không phủ nhận:

- Thật sự tao cũng hơi bất ngờ . Nhưng cái bất ngờ đó không phải xuất phát từ tình cảm của tao . Tình cảm của tao nó đã chết, chết từ lâu lắm rồi . Con tim tao giá lạnh từ bao năm nay . Mặc dù Thu Cúc có ý định trở lại với tao, đối với tao bây giờ cô ấy chỉ có thể là bạn, 1 người bạn bình thường .

- Nếu là bạn bình thường thì mày đâu có giận dữ .

- Phải . Thu Cúc cương quyết không bỏ cuộc . Ngày nào tao chưa lập gia đình thì ngày ấy Thu Cúc vẫn còn đeo đuổi tao .

Thái Vinh điểm mặt Vĩnh Phong:

- Coi chừng mày vì 1 phút yếu lòng mà chôn vùi cả cuộc đời và chôn vùi cả tương lai . Tao nghe 1 số bạn bè nói Thu Cúc ngoại tình nên Kha Tuấn mới ly dị .

- Có chuyện đo nữa à ?

- Chứ tao hỏi mày, Kha Tuấn yêu Thu Cúc nên mới cưới . Vợ lăng nhăng ngoại tình làm xấu hổ đánh mất cả danh dự, không ly dị sao được ? Ra tòa, Thu Cúc đòi Kha Tuấn chia phân nửa gia tài, gia đình Kha Tuấn đâu có chịu .

- Còn Kha Tuấn ?

- Đành chấp nhận . Coi như Kha Tuấn làm từ thiện . Con người luôn sống vì đồng tiền làm sao có hạnh phúc ? Cho nên mày coi chừng mày đấy, rơi vào lưới hồ ly tinh thì khỏi đường ra .

Vĩnh Phong nhíp chân:

- Đánh giá bạn mày thấp vậy ?

- Ai biết được .

- Cho mày hay, tao là con người chín chắn nhất!

- Có nên tin không ?

- Tùy mày vậy .

Thái Vinh chống cằm:

- Mày nghĩ coi Thu Cúc có đến tìm mày nữa không ?

Vĩnh Phong gõ tay xuống bàn:

- Sẽ dài dài .

- Rồi mày tính sao ?

- Tạm thời tao chưa nghĩ ra .

Thái Vinh vỗ vai Vĩnh Phong:

- Có gì khó cứ tìm tao .

- OK .

- À! Công ty mày xong chưa ?

- 1 tuần nữa cắt băng khánh thành .

Thái Vinh chìa tay:

- Chúc mừng mày . Ông tổng giám đốc .

- Thăng quỳ!

- Và chúc mừng mày mau tìm được bà tổng giám đốc .

- Cảm ơn!

Thái Vinh đứng dậy:

- Đến giờ tao phải về! Xin chào!

Vĩnh Phong tiễn bạn:

- Cảm ơn những lời góp ý của mày . Tao xin nhớ . Cho tao gọi lời thăm chị nhà và 2 cháu .

- Cảm ơn!

Đang nắng, chợt bất chợt chuyển sang màu đen và mưa như trút .

Đoan Nghi đang thả bộ ngắm dòng người, cô bé phải chạy tạt vào 1 mái hiên để trú mưa .

Quái quỷ, hôm nay lại không mang theo áo mưa . Có mẹ chắc đã bị rầy rồi .

- Mưa như thế này biết bao giờ mới tạnh . Ở thành phố không giống ở dưới quê, 1 mình đi trong mưa, mọi người nhìn thấy chắc họ nói mình điên .

Giọt mưa tí tách rơi, Đoan Nghi thích thú đưa tay hứng lấy . Bỗng có 1 tiếng nói vang lên làm cô bé giật mình:

- Ngày tháng trôi qua vẫn không thay đổi nhỉ!

- Ở ...

Đoan Nghi rút tay lại mở to mắt nhìn người đối diện .

- Lại là ông! Sao tôi đi đâu cũng gặp ông hết vậy ?

Người đàn ông mỉm cười:

- Đó là chuyện hữu duyên . Chắc cô bé ngạc nhiên lắm khi thấy tôi có mặt ở đây ?

Đoan Nghi hỏi:

- Có phải ông theo dõi tôi không ?

- Ha ... ha ... Tôi đâu có thời gian để làm chuyện thừa .

- Vậy sao ...

Người đàn ông giơ tay:

- Cô bé đừng có hiểu lầm .

Người đàn ông vừa dứt lời thì từ bên trong mái hiên nơi cô bé đứng 1 tiếng hát rất quen thuộc phát ra:

- Tiếng mưa rơi nhẹ rơi thấm đôi vai ướt lạnh, chờ mong từng giây từng phút bên nhau ấm lòng . Gió mang theo niềm vui ước mơ cao ngút ngàn . Tình anh và em còn mãi xây trong giấc mộng .

Người đàn ông cắt ngang:

- Cô bé có biết tên bài hát này không ?

Đoan Nghi nhẹ lắc đầu:

- Tôi đã từng nghe nhưng tôi không biết tên nó .

- Thế cô bé có thích không ?

- Rất thích!

Người đàn ông sáng mắt:

- Ý thích của cô bé rất giống tôi . Bài hát này có tên là "Tương phùng dưới mưa". Nếu cô bé thích thì để tôi gọi họ trả lại cho cô bé nghe lần nữa .

Đoan Nghi vội vàng xua tay:

- Ơ, tôi không muốn làm phiền người khác .

Người đàn ông gọi:

- Đoan Nghi này!

Cô bé thêm 1 lần ngạc nhiên:

- Ông ... ông ...

- Cô bé đừng sợ như vậy . 1 dịp tình cờ tôi biết tên mà thôi .

Đoan Nghi lặp lại:

- Tình cờ .

- Phải! Tình cờ tôi nghe mẹ tôi nói .

- Mẹ của ông là ai, tôi không hề quen .

Người đàn ông úp mở làm Đoan Nghi khó hiểu thêm:

- Cô bé không quen, nhưng gia đình cô bé quen thì sao ? Cô bé có nghe cha mẹ của cô bé nhắc đến ông bà Vĩnh Nam không ?

Đoan Nghi nhú mày:

- Vĩnh Nam ư ?

Hình như cô bé đã nghe nói đến 1 lần . Phải rồi! Cha mẹ có nói gia đình ông bà Vĩnh Nam muốn hỏi cưới cô bé cho con trai họ .

Đoan Nghi liếc người đàn ông kể bên:

- Chẳng lẽ ...

Vĩnh Phong kéo tay Đoan Nghi nhanh ra xe:

- Tôi xin hân hạnh làm tài xế đưa cô bé về nhà .

Đoan Nghi hết ngẩn ngơ thì cánh cửa xe đóng lại và chiếc xe hơi sang trọng lăn bánh .

Ngồi trong xe, Đoan Nghi ép sát mình vào 1 bên cửa . Thấy thế, Vĩnh Phong cười nhỏ:

- Cô bé đừng sợ, cứ ngồi thoải mái đi . Tôi không có ăn thịt cô bé đâu mà sợ .

Đoan Nghi lăm lét nhìn Vĩnh Phong, cô bé vẫn nghi ngờ:

- Ông đưa tôi về nhà thật chứ ?

Vĩnh Phong cười ngất vì sự ngây thơ tội nghiệp của Đoan Nghi . Anh nói:

- Này, đối với tôi cô bé có chút quen biết thì khác . Nhưng đối với người lạ thì không nên nói như vậy ...

Đoan Nghi tròn mắt rất là dễ thương:

- Tại sao ?

- Như thế họ biết khờ nên dễ bị gạt chứ sao ?

Như đã hiểu, Đoan Nghi hỏi:

- Thế ông có giống như những người đó không ?

Vĩnh Phong cố nén cười:

- Cô bé thử nhìn xem tôi có giống người lường gạt không ?

Đoan Nghi nghiêng nghiêng đầu:

- Ông giống người đàn ông lắm!

- Cám ơn cô bé . Từ trước tới giờ chỉ mình cô bé cho tôi là người đàn ông thôi .

Đoan Nghi tủm tỉm:

- Vì họ đã hiểu sai về ông .

Người tài xế hỏi Vĩnh Phong:

- Cô bé ấy là ai vậy, cậu Hai ?

- Người con gái mà ba mẹ tôi thường nhắc .

- Thế ư ? Cô ấy xinh quá .

Vĩnh Phong hơi chồm về phía trước:

- Anh cho xe về Nguyễn Trãi .

- Cô Đoan Nghi ở đó à ?

- Ừm!

Đoan Nghi kéo tay áo Vĩnh Phong:

- Sao ông biết chỗ tôi ở ?

Vĩnh Phong cười:

- Chỉ là 1 dịp tình cờ thôi .

Đoan Nghi nói như phụng phịu:

- Ông chỉ thích đùa .

Vĩnh Phong nhìn thẳng Đoan Nghi:

- 1 ngày gần đây, cô bé sẽ hiểu .

Đoan Nghi quay mặt:

- Có lẽ ... tôi không cần hiểu .

Xe ngừng lại, Vĩnh Phong chồm người qua mở cửa . Đoan Nghi hấp tấp bước ra . Vĩnh Phong nắm tay cô lại, anh đặt vào tay Đoan Nghi cây dù:

- Hãy sử dụng cái này đi . Nếu không, cô bé sẽ bị ướt hết đấy!

Đoan Nghi giằng mạnh tay bước ra đóng mạnh cửa xe:

- Cám ơn ông!

Cô bé quay lưng trong mưa, Vĩnh Phong với theo:

- Ngày mai gặp lại .

Đoan Nghi như không nghe thấy, cô bé cắm đầu bước nhanh .

Vĩnh Phong nhìn theo lắc đầu:

- Vô cùng buồn bĩnh .

Gần 1 tháng trôi qua, Đoan Nghi vẫn chưa quen được với cuộc sống ở thành phố . Nó ồn ào khó chịu làm sao, chỗ chật, người đông, không khí như thiếu oxy .

Nơi Đoan Nghi ở, chính mắt cô bé nhìn thấy con người đối xử với nhau không nghĩa không tình . Thật ra, họ chỉ sống vì đồng tiền . Còn nữa, trai gái ở đây có 1 lối sống rất phức tạp, chủ yếu sống bằng nghề "đón khách" .

Đoan Nghi hết gặp phiền phức này đến phiền phức khác . Cô bé đã làm, làm còn hơn những người ở mướn, vậy vẫn chưa vừa lòng, còn nói này nói nọ .

Con người, sức chịu đựng cũng giới hạn thôi . Buồn vui oan ức cũng không có người để tâm sự .

Đoan Nghi chỉ còn cách gửi niềm riêng vào trang nhật ký, vào trang thư về với gia đình .

Mỗi lần nhận được thư từ quê lên, Đoan Nghi mừng lắm . Cô bé đọc và khóc 1 mình . Những khó khăn của cô bé, cha mẹ đã hiểu và đang tìm cách để giải quyết .

Thành phố, nơi phồn hoa, người đông đúc, riêng Đoan Nghi là cảm thấy cô đơn . Cho tới bây giờ Đoan Nghi vẫn chưa làm quen được với giảng đường đại học . Bạn bè đối với cô bé có 1 cái nhìn lạ lẫm . Đoan Nghi ít nói, ít bắt chuyện . Nếu như ở quê, cô bé chắc không như thế đâu .

Còn 1 vấn đề nữa làm Đoan Nghi lẩn tránh đó là Vĩnh Phong . Hầu như ngày nào anh cũng có mặt ở cổng trường . Nhớ thấy anh là Đoan Nghi lủi ngả khác mắt .

Vĩnh Phong không dữ tợn, không dối trá, anh rất chân thật . Tiếp xúc với anh 1 lần, Đoan Nghi cảm thấy thế .

Nhưng vì sao Đoan Nghi lẩn tránh cô bé không sao giải thích được . Phải chăng vì mặc cảm cho thân phận, hay cô bé đang cố chống lại tình cảm trong mình .

Đoan Nghi còn nhớ rất rõ lời mẹ dặn:

"Đừng bao giờ để tình cảm vu vơ chi phối việc học con nhé! Mẹ không cấm con gái mẹ yêu, nhưng đàn ông khó tin lắm, con hãy cẩn thận".

- Đoan Nghi!

Mãi lầm lũi bước, tiếng gọi sau lưng làm cô bé giật mình đưa tay chặn ngực . Quay lại thấy chị Hà cùng lớp, cô bé nhoẻn miệng cười:

- Hú hồn! Chị làm em muốn đứng tim luôn .

Ngọc Hà cười tươi:

- Đang nhớ người yêu hử ?

Đoan Nghi lắc đầu lém lỉnh:

- Làm gì có ? Em đang nghĩ coi chị ăn sáng chưa ?

Ngọc Hà xỉ nhẹ trán cô bé:

- Xạo quá đi, cô nương ơi!

Đoan Nghi cong môi:

- Thật chứ bộ!

Ngọc Hà kéo tay cô bé:

- Chị tạm tin . Vậy em ra đây mua bánh mì với chị .

Vừa đi, Đoan Nghi vừa hỏi:

- Ngày nào chị cũng vào đây ăn sáng hết, hả chị Hà ?

- Hôm nào siêng thì chị ăn ở nhà, còn làm biếng thì vào đây gặp bánh mì . Còn em ?

- Em hả ? Không có tật ăn sáng .

Ngọc Hà trợn mắt:

- Như thế dễ đau bao tử lắm đó Đoan Nghi .

- Em quen rồi, chị ơi .

Ngọc Hà tò mò:

- Chỗ em ở có ổn không ? Chị thấy em có vẻ mệt mỏi lắm đó .

Đoan Nghi buồn buồn:

- Không ổn cũng phải ổn . Biết làm sao bây giờ hả chị ?

- Em tìm chỗ khác đi Nghi .

- Việc đó cha em có tính rồi . Tháng sau cha em lên chuyển chỗ ở cho em . Chị Hà này!

- Hử!

- Biết chị là người cùng quê hương, với lại chị thương em và hiểu em, đột nhiên em muốn tâm sự với chị .

Ngọc Hà cười khì:

- Đừng để chị đoán đúng là nói về người yêu nghe .

- Em làm gì có người yêu mà nói ?

- Ai biết được . Xinh đẹp dễ thương như em có khối người theo .

Đoan Nghi chấp tay:

- Cho em xin đi, em sợ lắm những cái đuôi lông thòng .

Trả tiền ổ bánh xong . Ngọc Hà khoát tay:

- Vào lớp hãy nói .

Chưa vào đến lớp Đoan Nghi đã nhìn thấy mảnh giấy thông báo dán trên tường . Cô bé chỉ Ngọc Hà:

- Nghỉ Pháp luật rồi chị Hà ơi!

- Khỏe . Ta vào ngồi nói chuyện đi . Giờ này còn sớm, về nhà chán lắm!

2 chị em vào ghế ngồi . Ngọc Hà bẻ khúc bánh đưa cho Đoan Nghi:

- Em ăn đi kẻo đói bụng .

- Em ăn sáng không quen . Chị ăn đi mà .

- Nhỏ này lạ, ăn sáng mà cũng không quen!

- Nói thật nha! Em ăn vào sẽ bị đau bụng ngay .

Ngọc Hà thở ra:

- Chị không hiểu nổi .

Đoan Nghi khều nhẹ:

- Chị Ngọc Hà! Kể cho em nghe về chị đi .

- Chị đâu có gì để kể . Chỉ có em kìa!

Đoan Nghi phụng phịu:

- Chị giấu em hoài . Hôm trước em nghe chị nhắc anh Tuấn gì đó .

Chị Hà, em năn nỉ chị mà .

Ngọc Hà lườm dài:

- Sợ em luôn .

Đoan Nghi nhoẻn miệng cười:

- Hoan hô chị!

Ngọc Hà đưa ngón tay lên miệng:

- Nhỏ nhỏ thôi Nghi . Bộ muốn thiên hạ biết hết hả ?

Đoan Nghi bụm miệng:

- Em quên .

Ngọc Hà nhướn mắt:

- Hay là em nói chuyện của em cho chị nghe trong thời gian chị ăn đi Nghi . Rồi sau đó chị sẽ kể chuyện của chị cho em nghe, coi 2 chị em mình giống nhau không .

Đoan Nghi cụp mắt:

- Chuyện của em không buồn mà cũng không vui, hiện giờ em đang ở ngã ba không biết rẽ đường nào đây . Nếu em cứ đi thẳng thì có lẽ toàn diện cả hai .

Ngọc Hà chau mày:

- Gì lạ vậy!

Giọng Đoan Nghi trầm buồn:

- Cách đây 2 tháng, cha mẹ em có cho em biết 1 chuyện, là gia đình bác Vĩnh Nam nào đó muốn cưới em cho con trai của họ . Cha mẹ em không quyết định mà hỏi ý kiến em . Em không biết phải làm sao đây .

Ngọc Hà đặt tay lên vai cô bé:

- Từ từ và bình tĩnh nào Đoàn Nghi . Nếu cha mẹ em cho em tự quyết định thì em tự quyết định cho mình đi .
- Chị có biết không ? Em đã suy nghĩ và suy nghĩ rất nhiều . Em nhận lời lấy Vĩnh Phong thì cha mẹ em đỡ khó khăn, các em của em có điều kiện học thành tài . Còn bằng ngược lại làm sao cha mẹ em lo nổi, không phải riêng em mà còn 3 đứa em của em nữa, chị biểu em phải làm sao đây ?
- Ngoài ra gia đình Vĩnh Phong có ý kiến gì khác không ?
- Em nhận lời, họ sẽ chịu theo điều kiện của em . Đính hôn rồi chờ em học xong 4 năm đại học mới làm đám cưới, 6 tháng sau bảo lãnh em qua Úc . Chị Hà ơi! Em không muốn xa gia đình đâu .
- Em có gặp Vĩnh Phong chưa ?
- Rồi .
- Vĩnh Phong bao nhiêu tuổi và làm gì ?
- Nghe cha mẹ em nói Vĩnh Phong 36, 37 gì đó, kinh doanh máy vi tính .

Ngọc Hà ngẫm nghĩ:

- So ra điều kiện của Vĩnh Phong, chị thấy anh ấy bảo đảm được cuộc sống của em và gia đình đấy .
- Nhưng em không muốn lợi dụng .
- Chị đâu bảo em lợi dụng . Nhưng em phải xem xét cho kỹ rồi hãy quyết định . Để sau này không thể tránh né . Chị hỏi thật, em có tình cảm với Vĩnh Phong không ?

Đoàn Nghi lắc đầu:

- Em không biết .
- Thế này nhé! Nếu gia đình Vĩnh Phong gặp mặt và hỏi em . Em

nghe lời chị xin phép cần thời gian tìm hiểu . Trong thời gian tìm hiểu em và Vĩnh Phong yêu nhau thì hãy tiến tới . Vì đây là hạnh phúc cả 1 đời người mà ... - Ngọc Hà cười mỉm - Chị chắc chắn 1 điều là Vĩnh Phong sẽ phản đối việc chờ đợi em 4 năm .

Đoan Nghi khúc khích:

- Vì Vĩnh Phong sẽ già đi chứ gì ?
- Còn phải hỏi, lúc đó Vĩnh Phong đứng hàng 4 rồi, trong khi em còn quá trẻ . Nói đi nói lại, em thấy việc gì lợi thì làm .

Ngọc Hà trêu:

- Có chồng sang Úc không biết còn nhớ đến chị Ngọc Hà này không ?

Đoan Nghi đỏ mặt:

- Chị lại ghẹo em .
- Nhớ nhé, bao giờ có tin vui báo cho chị hay .
- Nếu quả thật tin vui thì chị là người biết đầu tiên .
- Chị chờ! À! Vĩnh Phong còn người em nào không ?
- Còn 1 đứa em trai tên Vĩnh Thái .
- Chà! 1 người chị dâu quá đẹp lại quá trẻ .
- Chị Hà ?
- Ồ! Không cho nói thì không nói .

Đoan Nghi vuốt lại mái tóc, cô bé vẫn không quên:

- Còn chuyện của chị thì sao ?
- Buồn lắm, em ơi!
- Buồn ? Nhưng em muốn nghe .
- Còn 1 chuyện nữa chị quên nhắc em, đừng nên đính hôn trước rồi để chờ đợi 4 năm buồn trong đơn côi . Lòng dạ đàn ông không thể đoán trước được . Em ở đây, còn Vĩnh Phong xa xôi nghìn dặm, em

có chắc là Vĩnh Phong giữ lòng chung thủy ? Đừng để như chị rồi
nuối tiếc ân hận, cũng quá muộn .

Như không tin vào những gì mình đã nghe, Đoan Nghi lấp bắp:

- Chị Hà! Chị ...

- Phải . Chị đã đính hôn năm 18 tuổi . Bây giờ chị 26, chờ đợi mỗi
mòn trong 8 năm qua .

- Từ lúc đính hôn tới giờ, anh Tuấn không có về à ?

- Không . Chỉ gọi điện và viết thư . Được 3 năm đầu, còn 5 năm sau
bặt tin .

- Chị ...

Ngọc Hà cười buồn:

- Chị biết em muốn hỏi gì rồi . Anh ấy vẫn bình thường, vẫn mạnh
khỏe, vẫn làm việc .

- Nhưng sao ...

- Mẹ anh Tuấn có về nước nói cho chị biết .

- Vậy bao giờ anh Tuấn mới về làm đám cưới với chị ?

- Có lẽ đến năm 1999.

- Chị phải chờ đợi những 2 năm nữa!

- Đành chịu .

- Chị Hà nè! Chị có thấy cái gì khác nơi mẹ anh Tuấn không ?

- Không . Bà ấy rất thương chị .

- Chị vẫn tin vào tình cảm của anh Tuấn chứ ?

- Có lúc chị cũng ngờ vực lòng tin của mình . Nhưng ... khi đã yêu
phải chấp nhận, phải tin tưởng vào người mình yêu .

Đoan Nghi rùn vai:

- Tình yêu sao khổ thế ? May mà em chưa yêu .

- Rồi đây em cũng sẽ nếm mùi của tình yêu . Chị cầu chúc tình yêu

của em suôn sẻ và ngọt ngào .

- Cám ơn chị! Em cũng cầu chúc anh Tuấn mau mau trở về với chị .

Ngọc Hà cầm tay Đoan Nghi:

- Hôm nào có dịp em giới thiệu Vĩnh Phong cho chị biết với nghe .

Đoan Nghi thành thật:

- Trời ơi! Ngày nào Vĩnh Phong cũng ở trước cổng trường, chị tha hồ mà nhìn mặt .

- Vĩnh Phong đến đón em à ?

- Em cũng không biết .

Ngọc Hà lấy làm lạ:

- Sao không biết ?

- Vì em có gặp Vĩnh Phong đâu . Hể ông ta ở cổng này thì em đi cổng khác .

- Em có ác quá không Đoan Nghi ? Để người ta chờ đợi, việc đó cho thấy Vĩnh Phong đã yêu em . Có người con trai nào không yêu mà chị bỏ thời gian chờ đợi như vậy đâu .

Đoan Nghi trề môi:

- Biết đâu anh ta chờ người con gái khác trong trường này, mà không phải chờ em .

- Lý luận của em hay quá, chị chịu thua . Và chị chờ đợi 1 ngày để chứng kiến tình yêu của em dành cho Vĩnh Phong .

- Cái đó còn hỏi lại lòng, hỏi lại con tim . Nếu lỡ 1 mai em có 1 tình yêu khác ?

- Thì em có tội rất lớn đối với tình yêu của Vĩnh Phong .

- Có bao giờ chị nghĩ mình sẽ yêu 1 người khác không .

- "Nô"!

- Tình yêu bất diệt!

2 chị em cùng nhìn nhau cười . 2 cuộc đời của họ như giống nhau nên có sự cảm thông đặc biệt .

Ngày ngày nối tiếp trôi đi, thời gian cứ vô tình trong nỗi nhớ nhà, nhớ gia đình nhớ bạn bè của Đoan Nghi .

Cô bé mong ngóng 1 ngày về quê, nhưng chẳng có, vì giờ học cứ kín mãi .

Cuối cùng sự chờ đợi của Đoan Nghi cũng đến, trong thời gian 1 tháng nghỉ để chuẩn bị cho kỳ học kỳ một . Đoan Nghi quyết định nhanh:

- Phải về quê .

Ngồi trên chuyến xe tốc hành, cô bé bồn chồn mong cho con đường mau mau ngắn lại . Nghĩ đến gia đình, nghĩ tới kỷ niệm tuổi ấu thơ, Đoan Nghi vui hân lên .

- Bến xe kia rồi!

Đoan Nghi mừng đến nỗi lúng túng bước chân đi . Đưa tay ngoắt chiếc xe Honda, Đoan Nghi nói nhanh địa chỉ .

Không bao lâu thì xe ngừng lại, Đoan Nghi trả tiền rồi men theo con đường mòn thân quen để vào nhà .

Từ xa, thấy dáng Đoan Nghi, thằng út Sáng vừa chạy vừa la:

- Chị Hai về! Chị Hai về!

Rồi thằng Ngời, thằng Liêm cũng chạy theo . 3 đứa em cùng giành nhau quấy đồ, trên khuôn mặt của nó có 1 niềm vui bất tận .

Đoan Nghi đi cùng 3 đứa em . Tới đầu cầu, thấy ba mẹ đứng ngay ngưỡng cửa, cô bé chạy nhanh:

- Thừa cha, thừa mẹ, con mới về .

Ông bà Sơn mỉm cười:

- Con về mà không gọi điện cho cha mẹ hay .

Đoan Nghi cong môi:

- Con thích dành bất ngờ hơn .

Bước hẳn vào trong nhà thấy có khách, cô bé cúi đầu:

- Con chào ...

Ông Sơn tươi cười nói:

- 2 bác Vĩnh Nam ghé thăm gia đình .

Đoan Nghi vòng tay lễ phép:

- Con chào 2 bác .

Bà Mỹ Phương đỡ tay Đoan Nghi kéo lại gần mình:

- Ôi! Cháu gái xinh đẹp và dễ thương quá!

Đoan Nghi cúi đầu bẽn lễn .

Ông Vĩnh Nam hỏi:

- Chắc cháu có nghe cha mẹ nói đến 2 bác rồi chứ gì ?

- Dạ!

Bà Mỹ Phương giấu nụ cười:

- Cháu có gặp Vĩnh Phong rồi phải không ?

Đoan Nghi ngó người:

- Dạ ...

- Bác muốn nói ở thành phố ấy .

- Dạ phải .

Thằng út Sáng tíu tít:

- Ở thành phố chắc vui lắm hả chị Hai ? Khi nào nghỉ hè chị dắt em lên thành phố chơi nghe .

Thằng Liêm xen vào:

- Chị Hai bận học, ở không đâu dắt mày đi .

Thằng Ngời phụ họa:

- Phải rồi! Hồng biết gì hết trơn .

Thằng út định hất mặt cãi lại, bà Mỹ Phương mỉm cười nhìn 4 chị em:

- Nếu các cháu muốn lên thành phố chơi thì nghỉ hè này bác bảo anh Phong xuống đón các cháu, chịu không ?

Cũng lại là thằng út Sáng:

- Có chị Hai con không hở bác ?

- Dĩ nhiên là có rồi!

- Chị Hai con ở chung với anh em con không ?

Bà Mỹ Phương gật đầu . Thằng út nhảy cẫng lên:

- Hoan hô bác!

Đoan Nghi nhăn mặt:

- Đừng làm phiền 2 bác mà . Sau này lớn lên, em thi đậu đại học như chị thì em có dịp đi thôi .

Thằng bé phụng phịu:

- Nhưng em muốn đi bây giờ cơ!

- Chị nói không được ...

- Chị Hai!

Bà Mỹ Phương khoát tay:

- Cháu yên tâm . Ở nhà 1 mình cũng buồn, bác muốn đón mấy đứa lên cho vui .

Thằng út nheo mắt nhìn Đoan Nghi:

- Chị thấy chưa ?

Ông Sơn hỏi Đoan Nghi:

- Con thi chưa Đoan Nghi ?

- Dạ chưa .

- Vậy bao giờ con mới thi ?

- Khoảng 3 tuần nữa cha à!

Nói đến việc học ở trường, Đoan Nghi say sưa kể . Nào là những trò

của sinh viên, nào là những chuyện công tác xã hội, chi đoàn, nào là sinh viên lười biếng vào giảng đường nằm ngủ .

Đoan Nghi vô tư cười, vô tư kể cho mọi người nghe, làm ông bà Vĩnh Nam cười muốn vỡ bụng .

Không những thế, Đoan Nghi còn nhắc đến chuyện tình cờ gặp Vĩnh Phong . Lúc nào gặp cũng là lúc trời đổ cơn mưa .

Bà Hiền nhắc:

- Coi đi tắm đi, ăn cơm rồi hãy kể tiếp .

Cô bé nghiêng đầu nhìn mẹ:

- Lúc sáng thì đói, nhưng bây giờ về đến nhà con hết đói rồi!

Bà Mỹ Phương vuốt tóc cô bé:

- Mừng quá hết đói luôn .

Đoan Nghi khúc khích:

- Dạ!

Bà Hiền chỉ ra sau:

- Thế thì con đi rửa mặt cho khỏe .

Đoan Nghi nhảy chân sáo ra nhà sau, tất cả mọi người còn lại đồng 1 ý .

Riêng ông bà Vĩnh Nam thì quá đổi hài lòng khi chọn được cô con dâu vừa xinh đẹp vừa dễ thương .

Ra tới lu nước bên bờ hồ, bỗng Đoan Nghi sượng lại:

- Vĩnh Phong!

Vĩnh Phong nháy mắt . 3 đứa em của Đoan Nghi cùng ló mặt ra:

- Hello! Anh Hai, chị Hai!

Vĩnh Phong giơ tay chào lại:

- Cảm ơn các em .

3 đứa em của Đoan Nghi phá lên cười, cô bé quay lại trừng mắt:

- 1 chút biết tay .

3 đứa đồng chạy lại ôm Vĩnh Phong:

- Anh Hai! Cứu em với, chị Hai đòi đánh em kìa!

Vĩnh Phong mỉm cười ôm cả 3 đứa:

- Không sao đâu . Có anh Hai đây, chị Hai không dám đánh các em đâu .

Thằng Sáng nhoẻn miệng cười:

- Giỡn với anh thôi, chứ chị Hai em hiền lắm .

Thằng Ngời kể:

- Anh Hai biết không ? Tụi em mà phá cái gì chị Hai la hoài không được thì chỉ biết khóc mà thôi .

Đoan Nghi mím môi tiến lại chỗ Vĩnh Phong . 3 đứa em của cô bé le lưỡi bỏ chạy:

- Anh Hai chịu thế tụi em đi .

Vĩnh Phong nắm lấy tay Đoan Nghi:

- Trông bé hiền lắm mà .

Đoan Nghi bực tức:

- Ông ... ông ...

Vĩnh Phong ngăn lại:

- Ày! Sao lại là ông, bé gọi bằng anh mới đúng .

Đoan Nghi bướng bỉnh:

- Nhưng tôi thích thì sao ?

Vĩnh Phong vẫn nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của Đoan Nghi:

- Anh không ép, nhưng bé cũng nên biết 1 điều ? Bé gọi ba mẹ anh bằng 2 bác, gọi anh bằng ông thì kỳ lắm!

Đoan Nghi ngược nhìn Vĩnh Phong:

- Miệng lưỡi anh cũng không tệ .

Vĩnh Phong cúi xuống nâng cằm Đoàn Nghi lên nhìn thẳng vào đôi mắt ngây thơ, ngờ ngác có vẻ sợ hãi:

- Thế mới xứng đáng làm anh Hai của em Liêm, em Ngời, em Sáng chứ!

Đoàn Nghi xô mạnh Vĩnh Phong ra, cô bé trề môi:

- Còn lâu .

Khuôn mặt đỏ ửng của Đoàn Nghi, làm Vĩnh Phong đặc ý:

- Để rồi xem .

Vĩnh Phong gọi nhỏ:

- Đoàn Nghi này! Em không ghét anh chứ ?

Đoàn Nghi cau mày:

- Tại sao anh hỏi câu đó ?

- Vì em cứ "tôi tôi" với anh hoài .

- Thì cũng đâu có liên can gì đến ghét anh hay không ghét anh .

- Có chứ! Ghét anh em mới xưng tôi, không ghét anh em không có xưng tôi .

- Thế à! Anh lý luận hay lắm . Bây giờ anh muốn nói gì ở tôi ?

- Muốn em thay chữ "tôi" bằng chữ "em" .

Đoàn Nghi lườm dài:

- Anh khôn lắm ?

Vĩnh Phong lúng túng:

- Bé nhỏ hơn anh thì phải xưng em thôi . Còn xưng tôi là hỗn đấy .

Đoàn Nghi bỏ lại lu nước:

- Không ai như anh .

Vĩnh Phong theo sau đề nghị:

- Chiều nay bé dẫn anh ra ruộng coi rẫy nghe .

- Sao anh không nhờ thằng Liêm, thằng Ngời, hay thằng Sáng dẫn,

mà phải nhờ đến em .

- Vì anh thích đi với bé hơn .

- Nhiều chuyện!

Vĩnh Phong mừng trong lòng . Quả thật, anh không nghe lời ba mẹ cưới Đoan Nghi là anh vô cùng hối hận .

Vĩnh Phong ngẫm nghĩ:

"Mình phải đề nghị để đón Đoan Nghi về chung nhà, viện cớ là thuận tiện cho việc học hành . Chớ để cô bé ở 1 mình chốn phức tạp anh không yên tâm chút nào".

Thấy Vĩnh Phong vẫn còn đứng đó, Đoan Nghi quay sang hỏi:

- Vĩnh Phong nè!

- Gì ?

Cô bé vờ tròn mắt:

- "Dạ" mới đúng .

Vĩnh Phong ký nhẹ:

- Hồn hả!

Đoan Nghi né người:

- Anh có đem cái khăn về cho em không ?

Vĩnh Phong gật đầu:

- Anh nhớ là bé tặng anh mà .

Đoan Nghi chu môi:

- Hồng dám đâu .

Có tiếng lanh lảnh của thằng út Sáng:

- Chị Hai ơi! Rửa mặt gì lâu thế ? Bộ anh Hai bắt nạt chị hả ?

Đoan Nghi luýnh quýnh:

- Anh vào nhà trước đi Vĩnh Phong .

Vĩnh Phong lì:

- Chờ bé cùng vào cho vui .

Đoan Nghi nhăn nhó:

- Em năn nỉ anh mà .

- Năn nỉ thì anh vào . Nhớ đó, chiều dẫn anh ra ruộng coi rẫy .

Cô bé gật đầu:

- Ủm ... Nhớ mà!

Như lời hứa, chiều dần buông xuống, Đoan Nghi dẫn Vĩnh Phong ra rẫy .

2 người len lỏi từ hàng ớt này đến hàng ớt khác, từ liếp dưa này đến liếp dưa khác, từ hàng bắp này đến hàng bắp khác .

Đến hàng bắp cuối cùng, Vĩnh Phong ngừng lại hỏi Đoan Nghi:

- Bắp này bao giờ mới ăn được hở nhỏ ?

Đoan Nghi nghiêng nghiêng mái tóc:

- Anh thấy trái nào vàng bẹ thì cứ bẻ .

- Lạ vậy!

- Ủm! Vàng bẹ hạt nó mới đầy hạt . Những trái còn xanh hạt nó non lắm .

- Trông em cũng rành lắm .

- Em sinh ra và lớn lên tại nơi này mà .

- Ồ! Anh quên .

Vĩnh Phong bứt 1 cọng cỏ đưa cho Đoan Nghi:

- Cỏ này là cỏ gì mà lạ quá! Anh chưa thấy bao giờ .

Đoan Nghi mỉm cười:

- Vì anh ở nước ngoài làm sao thấy được loại cỏ này . Anh thấy không, nó rất giống cái đuôi phụng nên người nông dân gọi nó là cỏ đuôi phụng .

Vĩnh Phong gục gặc:

- Giống thật .

- Còn nữa .

Đoan Nghi chỉ từng loại cỏ chung quanh:

- Đây là cỏ lát, cỏ chát nè, rồi cỏ lông công, cỏ mỏng trâu, cỏ ngà voi, rất nhiều . Có loại em không biết tên .

Vĩnh Phong thắc mắc:

- Các loại cỏ này nó rất đẹp sao người ta nhổ nó đi .

- Vì có nó, cây trái, hoa lúa không có chất dinh dưỡng để sống . Rễ của nó sẽ hút hết các loại phân mà người ta bón vào cho cây trái tươi tốt . Anh nhìn đám cỏ ở gốc bắp kia, nó non xanh mơn mớn .

Cũng như con người trong mình có vi trùng vậy, không trị không đề kháng thì vi trùng sẽ hút hết chất dinh dưỡng trong cơ thể con người, con người trở nên xanh xao vàng vọt đi .

Vĩnh Phong vỗ tay:

- Bé nói rất hay . Sao lúc đó không đi học ngành sinh vật học ?

Đoan Nghi phụng phịu:

- Đã hông biết người ta nói cho nghe mà còn trêu ghẹo, mai mốt đừng hông .

Vĩnh Phong giơ tay:

- Anh xin lỗi . Đừng giận nhé Đoan Nghi .

Cô bé quay mặt:

- Hơi sức nào mà giận người dưng cho mệt .

- Không giận thì quay mặt lại đi . Bé cười cho thấy bé không giận anh . Đoan Nghi .

- Tự nhiên cái biểu người ta cười . Vô duyên .

Vĩnh Phong năn nỉ:

- Cười đi mà .

Cô bé nhăn răng:

- Hi ... hi ... hi!

Vĩnh Phong ôm bụng:

- Trời ơi! Bé cười giống ...

Đoan Nghi trợn trừng mắt:

- Giống gì ?

- Giống cô bé Đoan Nghi .

- Lẻo mép!

Vĩnh Phong nắm lấy tay Đoan Nghi, nhỏ giọng:

- Từ đây, đừng đổi mặt, đừng giận anh nữa nghe Đoan Nghi .

Cô bé hoảng hồn giằng tay lại:

- O', Vĩnh Phong! Buông tay em ra!

- Hứa với anh đi .

- Chuyện gì ?

- Đừng bao giờ ghét anh .

Đoan Nghi nhìn xuống cô:

- Từ nhỏ cho tới lớn, em chưa bao giờ ghét cả . Chỉ giận thôi . Sao hôm nay anh lại nói như thế ? Bộ anh làm chuyện gì sai trái hả ?

Ồi! Đoan Nghi bé bỏng, ngây thơ vô tư quá . Cô bé không hiểu đời có nhiều cạm bẫy, Vĩnh Phong không muốn gieo vào tâm hồn trong trắng kia nỗi ám ảnh lo sợ . Anh phải làm sao đây ? Tại sao anh sợ tổn thương Đoan Nghi ? Có phải anh đã yêu cô bé này rồi chăng ? Hướng tầm mắt về 1 góc trời xa thẳm, Vĩnh Phong nói như tự bạch với mình:

- Em biết không, tình thương anh không thiếu, nhưng anh rất cô đơn . Anh muốn tâm sự, muốn trút cạn lòng mình sau những giờ làm việc căng thẳng mệt nhọc, nhưng chẳng có ai bên anh . Và anh, con

người anh rất sợ sự cô đơn . Cho nên, Đoan Nghi, em đừng bao giờ ghét bỏ anh nghe . Em là người con gái và cũng là người duy nhất biết được sự cô đơn của anh .

Đoan Nghi ngược nhìn Vĩnh Phong:

- Hình như anh có tâm sự buồn ? Anh nói cho em nghe đi .

Vĩnh Phong thở dài:

- 1 ngày gần đây anh sẽ nói .

- Còn bây giờ ?

- Còn bây giờ em không nên biết . Anh nghĩ câu chuyện anh nói ra không đúng hoàn cảnh .

- Tại sao ?

Vĩnh Phong lắc đầu:

- Anh cũng không biết phải nói sao .

Đoan Nghi giận dỗi:

- Vậy tại sao anh tâm sự với em làm gì cho tính tò mò của em trở dậy ? Em nghĩ những gì anh muốn nói với em, xin đừng bao giờ nhắc lại và cũng đừng bao giờ nói . Em không nghe và không giúp được anh đâu .

Vĩnh Phong quả quyết:

- Em sẽ hiểu và sẽ thông cảm cho anh .

- Dựa vào đâu mà anh khẳng định như thế ?

Vĩnh Phong chỉ vào đầu:

- Dựa vào trực giác của mình .

Đoan Nghi trề môi:

- Đừng quá tự cao .

Vĩnh Phong hạ giọng:

- Đoan Nghi! Ta đừng cãi lý với nhau nữa có được không ?

Cô bé vùng vằng bỏ đi:

- Tại anh chứ đâu phải tại em .

Vĩnh Phong theo sau anh tùm tĩm:

- Trẻ con vẫn là trẻ con .

Đoan Nghi làm khuôn mặt hình sự vào nhà, đụng ngay thẳng Sáng .

Nó hỏi:

- Anh Hai đâu chị Hai ?

Đoan Nghi nổi nóng:

- Muốn biết thì đi tìm .

Thằng Sáng ngờ ngác:

- Bà này hôm nay lạ nghe!

Trong khi đó Vĩnh Phong lững thững đi vào, mặt mày nhăn nhó trông tức cười . Thấy thế, thằng Sáng bụm miệng:

- Anh và chị đi ra rầy, mà sao kẻ nhăn người nhó, vào trước vào sau vậy ?

Vĩnh Phong đưa mấy trái bắp cho thằng Sáng . Anh giơ tay:

- Có trời mới biết chị em muốn gì, nghĩ gì - Anh chắt lưỡi - Phụ nữ thật là khó hiểu .

Thằng Sáng nói nhỏ:

- Em có cách làm chị Hai hết giận anh .

Vĩnh Phong sáng mắt:

- Thật hả ? Nói anh nghe đi .

Thằng Sáng để 1 ngón tay lên miệng:

- Bí mật, tối nay anh sẽ biết .

Vĩnh Phong nài nỉ:

- Thì bật mí cho anh biết trước đi .

Thằng Sáng lắc đầu:

- "Ô!" Đã nói là bí mật thì làm sao nói cho anh nghe được - Nó giục -
Thôi, anh rửa tay đi rồi vào ăn cơm . Mọi người đang chờ anh đó .
Vĩnh Phong theo út Sáng vào, thì mọi người đã có mặt đầy đủ nơi
bàn . Nhanh chóng tìm chỗ ngồi cho mình . Khi nhìn lại, Vĩnh Phong
than thào:

- Quái lạ! Lại gần bên Đoan Nghi . Mới cãi nhau ngoài rẫy lúc nãy,
không biết ...

Vĩnh Phong cười tự nhiên như không có chuyện gì xảy ra . Cô bé liếc
anh bằng nửa con mắt .

Vĩnh Phong ra vẽ ga-lăng của đàn ông . Đoan Nghi đáp lại bằng tiếng
cảm ơn cụt ngủn .

Cơm nước xong xuôi, Vĩnh Phong phụ Đoan Nghi dọn dẹp nhưng bị
út Sáng ngăn lại:

- Anh Hai! Chuyện đó không phải của đàn ông, anh em mình ra trước
chơi đi .

Vĩnh Phong ngập ngừng:

- Nhưng ...

Đoan Nghi ngăn lại:

- 1 mình em làm được rồi . Anh ra trước với út Sáng đi .

Vĩnh Phong quay đi . Còn lại 1 mình, Đoan Nghi làm cấp tốc .

Xong đâu đấy, cô bé lên nhà trên tìm mấy quyển tập để viết tiếp bộ
truyện .

Đôi bạn già nhâm nhi tâm sự bên ly trà nóng . Còn 4 anh em Vĩnh
Phong, Thanh Liêm, Thanh Ngời, Thanh Sáng tụ nhau đánh bài "tiền
lên" trên bộ ván .

Đoan Nghi không muốn để ý, cô bé cố gắng tập trung viết nhưng
không sao viết được, vì tiếng cười nói của 4 anh em Vĩnh Phong rất

lớn .

Với lại có những chuyện làm Đoàn Nghi phải nghe . Việc ông bà Vĩnh Nam đề nghị cho cô bé đến nhà ông bà ở để tiện việc học hành và được cha mẹ đồng ý .

Không những thế, Vĩnh Phong còn tò mò hỏi út Sáng:

- Chị Hai em viết gì mà cầm cúi viết hoài vậy Sáng ?

Thằng Sáng lách chách:

- Anh không biết sao ?

- Không!

- Quen biết chị Hai em bấy lâu nay anh không biết cũng tẻ . Chị Hai em viết tiểu thuyết đấy . Nói cho anh hay, ra ba bốn bộ gì rồi .

Vĩnh Phong thán phục:

- Hay nhỉ!

- Chứ sao! Chị Hai em học khoa văn mờ .

- Em có thường đọc truyện của chị Hai em viết không ?

- Cả nhà em cùng xem, chứ không riêng gì 1 mình em .

- Vậy ngày mai em lấy cho anh mượn đọc với .

- Được thôi .

Đoàn Nghi mím môi:

- Đồ tài lanh!

Lại nghe tiếng thằng Ngời:

- Đánh đi nhóc, tới mày kia!

Út Sáng nhìn Vĩnh Phong:

- Em không có sách . Anh Hai có thì chận đi .

Vĩnh Phong lắc đầu:

- Anh cũng không luôn .

Thằng Ngời quay sang anh nói:

- Anh Liêm có không ?

- "Nô" .

Thằng Ngồi cười đắc ý:

- Vậy thì em tới nha! Coi chừng quỳ đấy .

Đoan Nghi cúi xuống viết dòng đối thoại thì nghe tiếng cười rúc rích của 3 đứa em trai .

- A ha! Anh Hai tới bét, anh Hai quỳ gối .

Thằng Ngồi vung tay:

- Phen này triệt luôn nhóc Sáng mới được .

Út Sáng trề môi:

- Còn khuya!

- Để coi!

Thằng Ngồi nhắc Vĩnh Phong:

- Quỳ lên nào, anh Hai!

- Quỳ thì quỳ, dám chơi dám chịu mới là anh hùng .

- Hoan hô!

Thằng Liêm nhắc nhở:

- Nhỏ nhỏ 1 chút . Hồng thấy cha mẹ và 2 bác nói chuyện sao ?

Cái tướng cao lớn của Vĩnh Phong quỳ lên trông rất tức cười . Tiếng của út Sáng chí chóc:

- Oí! Anh Hai quỳ cao quá . Điều này thấy bài tội em hết trơn .

- Ráng chịu .

Đoan Nghi bụm miệng cười, không dám cười lớn cổ đề nén sợ Vĩnh Phong quê .

- Trời ơi! Đau bụng quá . Đánh bài cái kiểu gì mà quỳ gối hoài .

1 bàn, 2 bàn, 3 bàn ... 5 bàn trôi qua vẫn không ngồi xuống . Thằng Liêm chạy qua cầu cứu:

- Chị Hai! Qua giúp anh Hai đi . Nãy giờ thấy anh Hai quỳ hoài tội nghiệp quá .

Đoan Nghi bậm môi:

- Tại mấy anh em bày "triệt" Vĩnh Phong mà . Gọi ta chi vậy ?

Thằng Liêm gật đầu:

- Thì chị ...

Đoan Nghi giơ 1 ngón tay:

- Ăn nói "cẩn ngôn" . Chị Hai thì chị Hai . Anh phong thì gọi anh Phong . Đừng có anh Hai này anh Hai nọ nghe không ?

- Nghe! Chị Hai ...

- Chị đang bận viết, không rảnh đâu .

Thằng Liêm thất thểu trở về chỗ ngồi:

- Số phận anh là quỳ chai gối rồi ... không cãi lệnh được .

Lại thêm 2 bàn quỳ gối . Đoan Nghi cảm thấy thương thương nên cô bé đi qua . Thằng Sáng reo to:

- Ô! Anh Hai đã có tiền bồi giúp .

Vĩnh Phong trao bài cho Đoan Nghi:

- Cám ơn bé nha!

- Đừng vội cám ơn sớm, không chừng em thua là cả 2 chúng ta đồng quỳ gối đấy .

Thằng Ngời toét miệng:

- 2 người cùng quỳ thì vui chứ sao .

Đoan Nghi trừng mắt:

- Lo bài của mình đi, đừng có nhiều chuyện .

Út Sáng nháy mắt với Vĩnh Phong:

- Chị Hai chịu giúp anh nghĩa là chị Hai hết giận anh rồi đó .

Vĩnh Phong chỉ cười nhưng không lên tiếng . Quả thật Đoan Nghi là

1 tay đánh cù khô, chỉ trong nháy mắt đã xóa được án quỳ của Vĩnh Phong .

3 đứa em của cô bé vỗ tay:

- Chị Hai tuyệt vời . Phải chi lúc này chị qua giúp thì anh Hai đâu có quỳ đến 7 bàn . Tội ghê ...

Đoan Nghi hất mặt:

- Chia tiếp đi!

Thằng Liêm so vai:

- Em không dám chơi nữa, lỡ quỳ 7 bàn như anh Hai thì nguy . Trả tự do cho 2 người đó .

Thằng Liêm, thằng Sáng, thằng Ngòi đứng dậy chuồn mất . Đoan Nghi tức tối lắm bầm:

- Ăn gian! Mai một đừng rủ ta nữa nghe .

Thấy Vĩnh Phong nhìn mình, cô bé nạt ngang:

- Nhìn gì ? Bộ lạ lắm hả ?

- Không lạ gì, thấy bé giận lên thương quá đi .

Đoan Nghi đỏ mặt:

- Vô duyên!

- Anh đâu có vô duyên . Anh có duyên đang hoàng mờ . Nhớ có duyên nên anh mới gặp được bé đó .

- Không thèm nói chuyện với anh nữa .

Vĩnh Phong nhăn nhó:

- Vậy thì tâm hồn anh cô đơn .

Đoan Nghi khúc khích:

- Hồng dám cô đơn đâu .

- Hồng tin thì bé lại đây, anh nói nhỏ cho nghe .

Đoan Nghi công môi:

- Ai ngu .

Vĩnh Phong với theo nhưng không kịp . Anh chỉ biết ngồi nhìn Đoan Nghi trong tiếng cười vô tư . Có lẽ Đoan Nghi chưa quan niệm được tình yêu . Đành chờ vậy .

Đoan Nghi trở lên thành phố để tiếp tục việc học . Lần này việc đi lại, ăn ở rất dễ dàng thuận tiện, dù không muốn làm phiền cũng đành chấp nhận .

Ở nhà ông bà Vĩnh Nam rất thoải mái, đầy đủ tiện nghi, nhưng Đoan Nghi cảm thấy sao sao ấy . Họ tốt với mình quá, mình phải làm thế nào đây ?

Đã nhiều lần bà Mỹ Phương, mẹ của Vĩnh Phong nói:

- Cháu cứ xem đây là nhà của mình, đừng ngại gì cả .

Làm sao là nhà của mình được ? 1 biệt thự quá sang trọng rộng lớn .

Đoan Nghi không dám mơ ước tới điều này .

Sự ân cần đối đãi của ông bà Vĩnh Nam, Vĩnh Phong và tất cả những người làm trong nhà, Đoan Nghi cảm thấy ngại hơn .

"Nhập gia tùy tục" phải thích ứng với cuộc sống ở thành phố nói chung và ngôi biệt thự rộng lớn của ông bà Vĩnh Nam nói riêng .

Ban đầu, Đoan Nghi cảm thấy hơi khó, nhưng sau cô bé cũng quen dần . Và cũng biết được ý thích của mỗi người trong nhà ăn gì, uống gì .

Ngoài giờ học, có thời gian rảnh rỗi, Đoan Nghi tham dự lớp nấu ăn, làm bánh . Tối tối thì được Vĩnh Phong dạy Anh văn và vi tính .

Đoan Nghi học tiếp thu rất mau, Vĩnh Phong cũng lấy làm hạnh phúc khi được gần gũi bên cô bé . Nhưng chỉ tiếc 1 điều, ngoài giờ Anh văn, vi tính ở nhà, Đoan Nghi luôn tránh mặt Vĩnh Phong .

Cô bé sợ tình cảm làm ảnh hưởng đến việc học . Trong giờ dạy,

Vĩnh Phong lấy làm lạ nên anh hỏi, Đoan Nghi dọa: Nếu hỏi nữa cô bé sẽ nghỉ học luôn .

Thế là Vĩnh Phong đành câm nín, ôm mối tơ lòng vương mang .

Sáng nay chủ nhật, Đoan Nghi có thói quen dậy sớm . Mới hơn 5 giờ 10 phút, cô bé đã có mặt ngoài khóm hải đường và thạch thảo .

Sương đêm còn đọng lại trên những cánh thạch thảo tím tím . Đoan Nghi thích thú đưa tay hứng lấy:

- Sương ời, sương ời! Mi trong trắng nhưng dễ vỡ như thủy tinh vậy .

Có khi nào mi bị bụi đường làm hoen ố không sương ? Cứ đêm về mi lại bám trên những cánh hoa này, mi không tủi phận mình sao ?

Cô bé thở dài:

- Ta cũng vậy, ta là người đồng hành với mi đó, sương ời! Nhưng mi đỡ hơn ta là khi mi bám vào những cánh hoa thạch thảo này, cảm nhận được nên chúng mới rung động .

Đoan Nghi ép cánh hoa thạch thảo cùng hạt sương đêm vào lòng bàn tay:

- Ta buồn ta vui, ta nhớ nhà, nhớ bạn bè chỉ biết tâm sự cùng mi thôi . Mi đừng bao giờ nói cho người khác biết nha! Ta rất cảm ơn mi .

Thôi, bây giờ ta phải đi tập thể dục đây . Chào tạm biệt mi . Chúng ta sẽ gặp lại vào sáng sớm ngày mai . Nếu ta có ra trễ cũng ráng đợi ta, đừng đi mất nghe .

Ngọn gió sớm mai lùa qua cành hoa lay động, Đoan Nghi mỉm cười rằng:

- Hoa đã hứa!

Cô bé nhẹ nhàng rời bước như sợ các loài hoa cỏ khác sẽ thức .

Ra đến cổng, Đoan Nghi len qua 1 cách dễ dàng . Tự mỉm cười với ý nghĩ của mình, cô bé nhún nhảy chân sáo trên đường nhựa lớn .

Đoan Nghi tin chắc không 1 ai trong ngôi biệt thự kia thấy hành động ngây ngô của mình . Nhưng Đoan Nghi đã lầm, còn 1 người thức sớm hơn cô bé .

Anh ta theo dõi ghi nhớ những hành động của cô bé 1 cách thích thú .

- Đoan Nghi, anh rất tin tưởng vào tình yêu của anh .

Tiếp theo bước chân của Đoan Nghi, Vĩnh Phong cũng ra ngoài với trang phục thể thao màu trắng . Anh chạy dọc đường Lê Duẩn và vòng qua Hội trường Thống nhất . Đến góc đường Nguyễn Du, Vĩnh Phong gặp ngay Tấn Khải .

- Ê!

Tấn Khải ngừng lại:

- Sao hôm nay lại chọn đường này ? Tao nhớ mày ...

Vĩnh Phong phát vai bạn:

- Chạy 1 đường hoài cũng chán . Nên tao muốn chọn con đường khác cho thoải mái hơn .

- Vậy đang yêu người này mày có chọn người khác để yêu nữa không ?

Vĩnh Phong thúc và hông bạn:

- Mày khéo hỏi, dĩ nhiên người yêu khác với con đường mình đi .

Nhưng cũng lắm lúc người phụ mình chẳng lẽ mình giữ mãi thủy chung hay sao ?

- Mày nói cũng phải, người ta phụ mình vui vẻ bên người khác, cũng đâu ngu dại gì đau khổ vì mối tình tuyệt vọng . Mất tình yêu này, mình có thể tìm tình yêu khác, vì mình là đàn ông mà .

Vĩnh Phong câu cổ bạn:

- Nói vậy, mày đã lâm vào tình trạng kẻ ở người đi rồi phải không ?

Sao mới sáng sớm gặp tao, mày đã "phụ vong vong phụ" rồi .

Tấn Khải lắc đầu cười:

- Mày đừng có đoán mò . Tại tao vui miệng nói chơi vậy thôi .

Vĩnh Phong lập lại:

- Vui miệng ?

- Ừm . Là ư ?

- Phải, tao thấy mày hơi lạ đấy ?

- Mày lạ thì đúng hơn .

Vĩnh Phong nhướng mắt:

- Tại sao lạ ? Xưa nay tao vẫn vậy .

Tấn Khải kéo Vĩnh Phong vào 1 quán cà phê bên đường .

- Hồng dám vẫn vậy đâu . Tao thấy mày khác cả tuần nay rồi, hôm nay mới có dịp để hỏi .

- Mày sao úp úp mở mở, tao không hiểu nổi .

- Làm sao mày hiểu tao ? Chỉ có tao hiểu mày thôi . Xin lỗi mày nghe, cho tao nhắc lại chuyện cũ . Ngày xưa mày buồn về chuyện Thu Cúc phụ mày, tao không nói . Kế tiếp, mày ra nước ngoài lao vào công việc tìm quên, tao cũng không cản . Rồi mày về nước thành lập công ty bình thường trở lại như thuở nào, vui chơi với bạn bè, tao không lạ . Nhưng mấy tuần trở lại đây, tao thấy mày đổi khác . Đi đúng giờ, làm việc đúng giờ, về nhà cũng đúng giờ . Lâu lâu, bạn bè hẹn vũ trường cũng không luôn . Thật ra, mày đang giấu tụi tao chuyện gì vậy ?

- Không gì cả . Mày chỉ cần biết 1 điều là buổi tiệc nào cũng tàn, trò chơi nào cũng kết thúc, thế thôi . Tao không muốn mình là kẻ rời sân mang nhiều căn bệnh . Mày cũng vậy, đừng phung phí thời gian, phung phí sức mình 1 cách vô nghĩa . Nói thật, bấy lâu nay tao đắm

chìm mình trong hoan lạc . Nay tao mới hiểu, tao cần mái ấm gia đình, tao cần tình thương hơn .

- Vậy ra, mày đã có bến dừng chân ?

- Không hẳn thế .

Tấn Khải cau mày:

- Tại sao ?

- Cô ấy còn quá trẻ, quá ngây thơ, trong trắng . Tao không muốn làm hoen ố đóa hồng bạch kia .

- Rồi 1 ngày nào đó sẽ tiếc nuối, sẽ ân hận khi không thổ lộ .

Vĩnh Phong ngấm nhìn những giọt cà phê:

- Nếu thế thì suốt cuộc đời tao luôn thấy bại vì tình .

- Tại sao mày không tạo cho mình cơ hội ?

- Cũng vô ích thôi, người ta đâu có tạo cho tao cơ hội .

Tấn Khải cau có:

- Nghe mày nói, tao tức thiệt .

Vĩnh Phong cười nhẹ:

- Tức cũng không làm gì được . Mày có biết Đoan Nghi đang ở nhà tao, cô bé đang đi học . Tao không muốn làm cô bé bị phân tâm trong bước đường tương lai .

- Thế mày đành hy sinh ôm mối tình câm lặng .

- Không hẳn thế . Nhưng tao phải chờ đợi .

- Chờ đợi ?

- Đúng!

- Đến bao giờ ?

- Tao không khẳng định . Đoan Nghi có nói, cô bé muốn yên tâm học hành . Chuyện gì tới nó sẽ tới, đừng nên vội vã hấp tấp, tình cảm không thể gượng ép và bắt buộc . Thật sự, hơn nửa đời người tao

mới thấu hiểu nỗi cô đơn .

Tấn Khải đập tay lên vai bạn:

- Nè, đừng vì yêu quá mà loạn trí nghe . Hãy bình tĩnh, tao tin chắc Đoan Nghi cũng có tình cảm với mày .
- Dựa vào đâu mày khẳng định như vậy ?
- Đoan Nghi khuyên mày hãy cân nhắc đừng hấp tấp đó sao ? Có nghĩa là cô bé muốn tình cảm 2 người tự phát, để sau này đừng ân hận, đừng làm khổ nhau .

Vĩnh Phong vỗ vào đầu mình:

- Äy! Sao tao không hiểu ra nhỉ ?
- Tại yêu quá rồi mất hết lý trí .
- Đừng thừa cơ chửi hoài nghe bạn .
- Ai dám chửi tổng giám đốc của mình .

Tấn Khải khều Vĩnh Phong:

- Đúng giờ, đúng giấc, từ chối cuộc hẹn của tụi tao là do Đoan Nghi đó hả ?

Vĩnh Phong trừng mắt:

- Mày đừng có nghĩ lung tung nữa có được không ? Tao phải dùng thời gian dạy Anh văn và vi tính cho Đoan Nghi .

Tấn Khải vẫn không tha:

- 2 người ngày nào cũng gần nhau . Vậy mà âu sầu ảo não hoài .
- Đừng có bắt chước để cho tao đem lòng thương hại của tao ra nghe . Nói thật, lòng thương hại của tao thì ít, còn lòng thương thiết của tao thì dư thừa .

Vĩnh Phong đề cổ bạn:

- Thăng quỷ!

Chợt Tấn Khải nhìn qua bên kia đường, bắt gặp 1 cô bé rất dễ

thương trong bộ đồ thể thao hoàn toàn màu trắng . Anh háy mắt với Vĩnh Phong .

- Ê! Nhìn kia!

Vĩnh Phong nhìn theo tay chỉ của bạn . Người đang đi bộ bên kia đường không ai xa lạ mà chính là Đoàn Nghi .

Vĩnh Phong đứng dậy băng theo trước cặp mắt ngạc nhiên của Tấn Khải:

- Đoàn Nghi!

Cô bé quay lại:

- Anh Vĩnh Phong!

Vĩnh Phong hỏi:

- Sao em lại đi đường này ?

- Ồ! Em muốn xuống dưới kia mua điếu tẩm sáng cho mọi người .

Còn anh, sao lại ở đây ? - Cô bé hỏi lại .

- Anh chạy bộ với thằng bạn và đang uống cà phê bên kia - Vĩnh Phong đề nghị - Hay em qua bên ấy với anh 1 chút đi .

- Nhưng em ...

- Không lâu đâu . 1 chút anh sẽ đi mua với em . OK nhé!

Đoàn Nghi mỉm cười gật đầu:

- Cũng được .

Vĩnh Phong nắm tay Đoàn Nghi dẫn qua đường tiến tới chỗ Tấn Khải đang ngồi với cặp mắt mở to . Vĩnh Phong tươi cười giới thiệu:

- Tấn Khải, bạn anh . Còn đây là Đoàn Nghi .

Tấn Khải lịch sự:

- Chào cô bé buổi sáng .

Đoàn Nghi cũng chào lại:

- Chào anh buổi sáng .

Vĩnh Phong kéo ghế cho cô bé:

- Em ngồi đi Đoan Nghi .

- Cám ơn anh .

- Em uống gì nào ?

Cô bé xua tay:

- Ồ! Em không uống đâu . Ngồi nghe 2 anh nói chuyện là được rồi .

Có phiền không ?

Tấn Khải lên tiếng:

- Đừng khách sáo . Tụi anh nói chuyện về kinh tế, về thương trường, em có nghe nổi không ? Toàn là những con số đấy .

Đoan Nghi nghiêng đầu:

- 2 anh quên là em học ngành gì sao ? Em nghe, em tiếp thu, để sau này em viết báo .

Tấn Khải gõ nhẹ tay xuống bàn:

- Anh quên Đoan Nghi là 1 nhà báo trong tương lai .

Tấn Khải trêu:

- Bây lâu nay nghe Vĩnh Phong nhắc nhưng anh không thấy mặt .

Hôm nay có dịp diện kiến thật là vinh hạnh cho anh . Nếu Vĩnh Phong không nói em học đại học, chắc có lẽ anh đoán rằng em học lớp 9, lớp 10 gì thôi . Vì em còn quá trẻ .

Đoan Nghi bẽn lễn cúi đầu . Cô bé liếc Vĩnh Phong:

- Anh thì nói em trẻ, còn có người nói em già đầu mà ngu .

Tấn Khải trợn mắt:

- Không phải Vĩnh Phong chứ ?

Đoan Nghi lúng liếng đôi mắt:

- Em không biết . Nhưng ... anh Vĩnh Phong chưa nói trước mặt em lần nào .

- Nghĩa là nói sau lưng ?

Đoan Nghi khúc khích:

- Có lẽ vậy .

Tấn Khải xắn tay áo:

- Anh sẽ chỉ cách cho em trả thù .

- Bằng cách nào ?

Tấn Khải chồm qua hỏi nhỏ:

- Khi dạy Anh văn và vi tính, Vĩnh Phong có bắt nạt em không ?

- Bắt nạt thì không nhưng ... anh Phong hơi lớn tiếng thì có . Cái gì cũng tại em, nếu em chăm chú học, không lơ đãng thì anh Phong đâu có khó khăn .

Tấn Khải giơ tay:

- Đó là lỗi ở em, anh không bênh được . Ngoài ra còn việc gì làm em bức mình nữa không ?

Vĩnh Phong trừng mắt:

- Đủ rồi nghe . Bộ tôi ngồi đây để 2 người đem tôi ra phê bình hả ?

Đoan Nghi le lưỡi nhìn Tấn Khải:

- Nãy giờ là anh nói chứ không phải em nha!

Tấn Khải vung tay:

- Sợ gì ? Có gan làm có gan chịu mới gọi là anh hùng .

Vĩnh Phong vờ hăm hăm đứng dậy:

- Được, tao sẽ cho mày anh hùng .

Đoan Nghi hoảng hồn kéo tay Vĩnh Phong:

- Anh Phong! Tấn Khải chỉ đùa thôi mà .

2 người bạn bắt tay nhau cùng cười . Đoan Nghi thở phào, cô bé phụng phịu:

- 2 anh lớn rồi, nơi công cộng mà còn giỡn được .

- Có vui có giỡn mới tràn đầy sức sống chứ em . Không tin, em thử theo tụi anh 1 tháng thì sẽ biết ngay .

Vĩnh Phong cau mày:

- Nè, đừng xúi bậy chứ! Nên nhớ, Đoan Nghi còn đi học đấy .

Cô bé rùn vai:

- Dù có cho, em cũng không dám đi theo .

- Tại sao ?

- Các anh là đàn ông . Là tuyệt đối không có nơi nào ngăn bước chân . Còn em, em là con gái phải tương đối cho mình . Với lại, xã hội vẫn còn nhiều định kiến khắt khe về phụ nữ chúng em .

Tấn Khải vỗ tay:

- Tuyệt! Vĩnh Phong mày mà cưới được người vợ như Đoan Nghi đây thật hoàn hảo . Cô bé vừa đẹp người đẹp nét, có nhân cách và cá tính .

Đoan Nghi đỏ mặt:

- Anh ...

Vĩnh Phong ngăn lại:

- Đừng ghẹo Đoan Nghi nữa mà .

- Bộ tao nói không đúng sao ? Đoan Nghi mà có được người chồng như mày thật hạnh phúc . Kết hợp lại 1 cặp xứng đôi, tài sắc vẹn toàn .

Không chịu được sự chọc ghẹo, Đoan Nghi giậm chân bỏ đi, Vĩnh Phong gườm bặm rồi cũng chạy theo cô bé .

Tấn Khải lẩm bẩm:

- 2 người này không tránh khỏi duyên nợ .

Đuổi kịp Đoan Nghi, Vĩnh Phong vừa thở vừa phân trần:

- Đoan Nghi . Anh xin lỗi, không ngờ Tấn Khải bạn anh nó nhay

miệng như vậy .

Cô bé vẫn im lặng đếm đều bước . Vĩnh Phong kiên nhẫn:

- Đừng hiểu lầm nghe, Đoan Nghi . Anh ... anh ...

Đoan Nghi dừng lại chống nạnh:

- Anh sao ?

- Anh không có ý nghĩ gì cả .

- Thật không ?

- Thật mà!

Đoan Nghi bước tiếp:

- Em không tin . Nếu anh không nói thì làm sao Tấn Khải, bạn anh ghẹo được ?

- Anh đồng ý là có nhắc đến tên em . Nhưng với tư cách là 1 người em gái .

Đoan Nghi háp háy đôi mắt:

- Cám ơn anh luôn nghĩ em là 1 người con gái . Em sẽ luôn xứng đáng với vai trò của mình . Vậy bao giờ em mới biết mặt chị Hai đây ?

Vĩnh Phong kêu thầm trong bụng:

"Bị Đoan Nghi bắt bí rồi! Phải chi để hiểu lầm thì hay hơn".

Đoan Nghi kéo nhẹ tay Vĩnh Phong:

- Anh Hai nói cho em nghe đi .

Vĩnh Phong gật đầu:

- Có cơ hội em sẽ biết thôi .

Đoan Nghi chúm chím môi:

- Em rất mong cơ hội mau đến .

Vĩnh Phong và Đoan Nghi về đến cổng thì gặp ngay chị bếp:

- Ủa! Hôm nay cô cậu đi tập thể dục chung à ?

Đoan Nghi nhanh miệng:

- Ồ, không phải! Tình cờ em gặp anh Vĩnh Phong thôi .

Chị bếp lằm bằm:

- Sao trùng hợp vậy ?

Đoan Nghi nhướng mắt:

- Chị vừa nói gì ?

Chị bếp xua tay:

- Không ... Không có gì .

Đoan Nghi nhíu mày:

- Em nghe chị nói rõ ràng mà . Chẳng lẽ lỗi tại em có vấn đề .

Vĩnh Phong lên tiếng:

- Tôi và Đoan Nghi đi chung đâu có gì lạ . Bỏ đi Đoan Nghi, chúng ta vào nhà thôi .

Đoan Nghi quay sang hỏi chị bếp:

- 2 bác thức chưa chị ?

- Dạ thức rồi! Ông bà chờ cô cậu ở phòng ăn để cùng dùng điểm tâm đây .

- Cảm ơn . - Chợt Đoan Nghi nhìn đồng hồ - Chết rồi! Trễ giờ học của em .

Vĩnh Phong cười nhẹ:

- Có mấy phút ăn nhằm gì ?

- Nhưng vào lớp trễ kỳ lắm - Cô bé cần nhàn - Cái gì cũng tại anh .

Hết Tấn Khải bạn anh rồi đến chị bếp . Thật hôm nay là ngày xui xẻo mà .

Vĩnh Phong phì cười:

- Tại sao lại đổ thừa anh ? Nếu em không cãi với họ thì đâu có mất thời gian . Thôi, vào chuẩn bị nhanh đi, anh cho quá giang .

Đoan Nghi vừa chạy vừa nói:

- Phen này em không ăn sáng kịp rồi ? Trưa nay em về anh biết tay em .

Vĩnh Phong gật đầu:

- Thì trưa về tính .

Chiếc Dream của Vĩnh Phong chưa kịp thắng lại thì Đoan Nghi đã chạy xuống . Anh trợn mắt la lên:

- Đừng lí lắc quá nghe Đoan Nghi i. Có ngày ngồi 1 chỗ rồi ân hận .

Cô bé cong môi:

- Anh đừng trù em, số em đổ không sao đâu . Thôi chào tạm biệt,
Thanh you!

Đoan Nghi cắm đầu chạy vào, Vĩnh Phong với theo:

- Trưa, đợi anh về đón nghe .

Vờ như không nghe thấy, cô bé tiếp tục chạy . Xém chút đâm sầm vào người Thái Vinh đang đi ngược chiều, Đoan Nghi rớt rít xin lỗi:

- Xin lỗi thầy!

Thái Vinh cười hiền:

- Đi đứng cẩn thận 1 chút . Chưa trễ đâu, em vào lớp đi .

- Dạ!

Cô bé lí nhí dạ, rồi cắm cúi bước đi không dám ngẩng lên .

Thái Vinh nhìn theo:

- Sinh viên bây giờ sao quá nhỏ con .

Đoan Nghi bước vào giảng đường, đang dáo dác tìm chỗ ngồi thì có tiếng gọi:

- Đoan Nghi .

Cô bé mừng rỡ đi nhanh lại:

- Chị Hà .

Ngọc Hà nhích vào trong:

- Em ngồi đây đi .
- Trời ời! Nếu không có chị, em biết chỗ nào mà ngồi .

Ngọc Hà nghiêng đầu:

- Nè, sao hôm nay Trần tiểu thơ đi trễ vậy ? Đừng nói với chị là ngủ quên nghe .

Vừa lúc ấy Thái Vinh bước vào, Đoan Nghi suyt nhỏ:

- Giờ giải lao em sẽ kể cho chị nghe - Lấy tập ra Đoan Nghi nhìn quanh - Lúc nào giờ Triết học Mác Lê-nin cũng đông . Còn mấy giờ khác thì vắng hoe .

Ngọc Hà nhướng mày:

- Em không thấy sao, thầy Vinh quá trẻ .
- Đi học chữ chứ đâu phải đi học thầy ?
- Có chắc là em không có ấn tượng đối với thầy Vinh không ?

Đoan Nghi quả quyết:

- Không bao "vờ" .
- Vì trong lòng em đã có đối tượng ?

Đoan Nghi đập lên vai Ngọc Hà:

- Chị này!
- Không đúng sao ?
- Em chịu thua chị - Đoan Nghi ngồi không yên, cô bé quay qua quay lại - Ủa! Hôm nay chị Hồng và Thu Diễm không có đi học hả ?

Ngọc Hà chỉ lên trên:

- 2 đứa ngồi kia!

Đoan Nghi vỗ vào đầu:

- Lo cái không mà, có để ý đâu . Thôi, stop để nghe giảng bài .
- Cô bé cười nhỏ, rồi chăm chú vào bài giảng của thầy Thái Vinh .

Trong 1 giảng đường rộng lớn, biết bao nhiêu cái đầu, bao nhiêu cặp mắt đang ngẩng lên .

Thầy Thái Vinh vẫn thản nhiên ung dung với bài giảng của mình .

Thầy không hề bị khóps hay áp úng chỗ nào, mặc dù những cặp mắt say sưa ngưỡng mộ đang chiếu thẳng vào thầy .

2 tiết học trôi qua, thầy Thái Vinh cho nghỉ giải lao . Đoan Nghi hấp tấp chạy theo thầy đến cửa, cô bé ngập ngừng:

- Thưa thầy, em có thể làm phiền thầy vài phút không ạ ?

Thái Vinh đứng lại:

- Có việc gì không ?

- Thưa thầy, em chưa hiểu rõ lắm về mâu thuẫn bên trong và bên ngoài . Thầy có thể giải thích lại cho em được không ?

-Ồ! Được thôi .

Đoan Nghi lém lỉnh:

- Nếu giờ giải lao thầy bận uống cà phê với bạn, em không dám làm phiền .

Thái Vinh khoát tay:

- Tôi sẽ dành thời gian 5 phút cho em .

Đoan Nghi cười tươi:

- Cảm ơn thầy .

- Không có gì . Giảng bài cho các em đó là trách nhiệm của chúng tôi . Thế này, mâu thuẫn bên trong là mâu thuẫn các mặt của sự vật trong 1 quá trình nào đó . Còn mâu thuẫn bên ngoài là mâu thuẫn giữa các sự vật hiện tượng với nhau ...

Đoan Nghi chăm chú lắng nghe . Các sinh viên khác thấy vậy cùng tụ lại càng đông . Thái Vinh ngừng giảng:

- Thế nào, em hiểu chưa ?

- Thừa thầy em hiểu rồi . Cám ơn thầy, đã làm mất thời gian của thầy

.

Thái Vinh xua tay:

- Có 1 cô sinh viên chịu học và tìm hiểu như em, tôi vui lắm rồi .

Không cần khách sáo làm gì .

Ngọc Hà chen vào khều Đoan Nghi:

- Em hỏi thầy về vấn đề gì vậy Đoan Nghi ?

Cô bé nhoẽn miệng:

-Ồ! Về mâu thuẫn ấy mà .

- Đoan Nghi! Đoan Nghi! - Thái Vinh lẩm nhẩm - Hình như anh có nghe cái tên này ở đâu thì phải . Đoan Nghi ... Quen lắm .

Cô bé ngược nhìn Thái Vinh:

- Thừa thầy, em xin trả tự do cho thầy ạ!

Thái Vinh thoát khỏi suy nghĩ, anh rời khỏi đám sinh viên .

Thu Diễm kéo Đoan Nghi ra xa:

- Ngon hả, hôm nay Trần tiểu thơ dám chặn đường thầy .

Đoan Nghi chu môi:

- Tại sao không dám ?

Thu Diễm nheo mắt:

- Không sợ các sinh viên khác khiêu nại sao ?

Đoan Nghi chấp tay ra sau:

- Có gì phải sợ, mình không hiểu bài thì mình có quyền hỏi thầy mà .

Với lại, đâu có luật nào cấm cản sinh viên hỏi bài thầy đâu . Phải không ?

Thu Diễm gật đầu:

- Phải rồi, tụi tui thì hiểu thì biết . Nhưng còn 1 số người khác họ nghĩ khác thì sao ?

Đoan Nghi nhếch môi:

- Mặc kệ họ . Sinh viên học sinh đến trường để làm gì ? Đâu phải đến trường để suy nghĩ lung tung . Học không lo học mà bày đặt .

Thu Diễm để 1 ngón tay lên miệng:

- Stop, nho nhỏ giùm tôi cái tiểu thư! Tôi dám bảo sao này tiểu thư ra trường chắc chắn hỏng thua ai .

- Chừng đó hăng hay, thời gian còn dài mà . Chưa hết năm thứ nhất mà đã lo xa, nên nghĩ hiện tại thì hay hơn .

- Nghĩa là thực tế 1 chút phải không ?

- Cũng đừng thực tế quá mà hại bản thân .

Thu Diễm nhướng mắt:

- Học được ở đâu vậy ?

- Gương của người anh bà con .

- Hôm nào giới thiệu đi! OK chứ ?

- OK .

2 cô bạn cùng nhìn nhau cười .

Trần Thị Thanh Du

Tương Phùng Dưới Mưa

Tập 2

Vĩnh Phong đang chăm chú vào số giấy tờ trên bàn thì có tiếng gõ cửa . Anh vẫn không ngẩng lên:

- Vào đi .

Xuân Thảo ló đầu vào:

- Thừa giám đốc, có điện thoại .

Vĩnh Phong quay ra:

- Là em à!

- Ừm . Chớ anh nghĩ ai ?

- Anh cứ tưởng Tấn Khải .

- Tấn Khải đang ở kho hàng . Để em gọi cho .

Vĩnh Phong khoát tay:

- Thôi khỏi, em gọi Nhật Nam giùm anh cũng được .

- Không có chuyện gì nữa, em xin phép nghe . Anh nghe điện thoại đi để người ta chờ .

- Ừ . Em bảo Oanh Oanh nối dây trực tiếp cho anh .

Xuân Thảo khép cửa, Vĩnh Phong nhấc điện thoại . Anh nhấn nút:

- Alô .

- ...

- Phải! Tổng giám đốc công ty dịch vụ tin học nghe đây!

- ...

Vĩnh Phong sửa lại tư thế ngồi:

- Là cô à ?

- ...

Vĩnh Phong cau mày:

- Sao cô biết số điện thoại của công ty tôi ?

Có tiếng cười trong máy .

Vĩnh Phong bức bối:

- Thật ra cô muốn gì đây ?

- ...

- Tôi không rảnh để đùa với cô .

Vĩnh Phong dẫn mạnh điện thoại xuống bàn . Vừa lúc đó Nhật Nam cũng đẩy cửa bước vào, anh tươi cười:

- Sao, giám đốc ? Làm gì mà nổi nóng thế ? Cái điện thoại, cái bàn nó đâu có tội . Nếu muốn trút thì trút giận vào người gọi điện thoại cho giám đốc kia .

Vĩnh Phong im lặng ngả người ra ghế, Nhật Nam tiếp:

- Nè, nói gì đi chứ . Có phải bản hợp đồng có vấn đề, hoặc người yêu của ông không tới ?

Reng ... reng ... reng ...

Vĩnh Phong nhanh tay chụp điện thoại:

- Alô .

- ...

Vĩnh Phong lớn tiếng:

- Là cô ? Thật sự cô muốn gì ở tôi đây ?

- ...

- Tôi không rảnh để đùa với cô . Cô dẹp những cái trò quỷ quái của cô đi .

Vĩnh Phong gác điện thoại . Anh hất mặt với Nhật Nam:

- Nhìn gì ?

Nhật Nam xua tay:

- Tại hôm nay thấy tổng giám đốc Vĩnh Phong của tao lạ quá!

Vĩnh Phong chồm lên:

- Lạ là sao ?

- Lần đầu tiên tao thấy mày nghe điện thoại mà nổi giận .

Reng ... reng ... reng ...

Điện thoại lại reo, Vĩnh Phong thả cây viết xuống bàn:

- Mày nghe đi, sẽ hiểu .

Nhật Nam nhắc máy:

- Alô .

- ...

- Phải, văn phòng công ty dịch vụ tin học nghe đây!

- ...

- Xin lỗi cô là ai ? Tìm giám đốc có chuyện gì không ?

- ...

- Thu Cúc ? - Nhật Nam giật mình - Cô về nước bao giờ ?

- ...

- Ồ! Vĩnh Phong không có nhắc tới nên tôi không rõ .

- ...

- Tôi là Nhật Nam . Thu Cúc không nhận ra giọng nói của tôi à ?

- ...

Nhật Nam mỉm cười:

- Đã 8 năm rồi còn gì ?

- ...

- Cô hỏi Vĩnh Phong ? À, đợi chút - Nhật Nam quay lại hỏi bạn - Sao, có nghe không ?

Vĩnh Phong lắc đầu:

- Mà y đẹp giùm tao đi . Để cho tao yên với .

- Tao hiểu - Alô . Xin lỗi nghe Thu Cúc, Vĩnh Phong vừa đi khỏi .

- ...

- À! Có lẽ Vĩnh Phong đã về nhà .

- ...

- Không có gì . - Nhật Nam cúp máy - Xong xuôi!

Vĩnh Phong trừng mắt với bạn:

- Tài lanh chi vậy ? Mà y nói tao về nhà, nhớ cô ấy gọi điện đến làm phiền nữa thì sao ?

- Mà y biểu tao nghe điện thoại mà!

- Tao biểu mà y nghe điện thoại là tao muốn tránh rồi . Vậy mà còn chỉ đường về nhà . Thiệt là ...

- Tao xin lỗi, tại tao không biết mà y dị ứng Thu Cúc đến như vậy .

Vĩnh Phong khoát tay:

- Thôi bỏ đi .

Nhật Nam tò mò:

- Thật ra Thu Cúc vẫn còn quan tâm lo lắng cho mà y đó, Vĩnh Phong à!

Vĩnh Phong nhếch môi:

- Thì đã sao . Tao và Thu Cúc không còn gì nữa kể từ khi Thu Cúc bước lên xe hoa . Kìa! 8 năm trôi qua, tao cố gắng lặng yên, vui chôn kỷ niệm, vậy mà ...

Nhật Nam đặt tay lên vai bạn:

- Mỗi tình đầu, lúc nào cũng khó quên . Tao hiểu mày mà . Thái Vinh có biết Thu Cúc về nước không ?

- Biết, cái hôm Thu Cúc đến nhà tìm tao .

Nhật Nam trợn mắt:

- Thu Cúc đến nhà tìm mày ?

Vĩnh Phong thở dài:

- Phải . Thu Cúc đến tìm tao, ý cô ấy muốn nói lại chuyện xưa, và cô ấy đã ly dị với chồng .

- Còn ý mày thế nào ?

- Tao đã cự tuyệt và nói rõ cho Thu Cúc hiểu, nhưng Thu Cúc quyết không bỏ cuộc . Tao chưa lấy vợ nghĩa là Thu Cúc vẫn còn có cơ hội

.

Nhật Nam chép miệng:

- Căng à!

Nhật Nam nhìn thẳng bạn:

- Tao hỏi thật, mày có đối tượng chưa ?

Vĩnh Phong nhướn mắt:

- Có liên quan gì tới mày ?

- Nếu mày có đối tượng và đã yêu thì tao yên tâm .

- Nghĩ gì vậy cha nội ?

- Mày có người yêu thì sẽ không gặp sự cản trở của Thu Cúc .

Vĩnh Phong nhìn vào khoảng không:

- Tao không dám chắc Thu Cúc sẽ còn làm gì . Nhưng mày yên tâm đi, chính tao đứng ra dàn xếp chuyện này . Cám ơn mày quan tâm đến tao .

- Bạn bè với nhau, mày đừng khách sáo . À! Mày biểu Xuân Thảo gọi

tao lên đây làm gì ?

Vĩnh Phong cười:

- Có chuyện mới gọi mày chứ . Chẳng lẽ gọi mày lên đây để tán gẫu với tao sao ? Tao đâu dễ dàng phí thời gian như vậy .

- Ai biết đâu được .

Vĩnh Phong rút tập hồ sơ trong học tủ đưa cho Nhật Nam:

- Cái này là của mày .

Nhật Nam đón lấy:

- Gì nữa đây cha nội ?

- Thì mày coi đi, tất cả chi tiết đều nằm trong đó .

Nhật Nam lật ra xem, anh kêu lên:

- Đi Vĩnh Long ?

Vĩnh Phong gật đầu:

- Ừm!

- Có lộn không ? Tao vừa đi Vĩnh Long về, bây giờ còn đi xuống dưới nữa!

- Không lộn đâu . Đó là nhiệm vụ của mày .

Nhật Nam xếp tập hồ sơ lại:

- Mày chọn nơi khác cho tao đi . Vĩnh Long, Vĩnh Long hoài chán lắm!

- Muộn rồi! Vì tao đã gọi điện cho chi nhánh Vĩnh Long nói là ông Hoàng Nhật Nam sẽ trực tiếp làm việc .

Nhật Nam ôm đầu:

- Mày giết tao thì hay hơn . Cả tuần nay tao không có thời gian hẹn Xuân Thảo, mày có biết không ?

- Biết . Nhưng công việc là quan trọng hơn, Xuân Thảo cũng hiểu mày mà . Với lại mày và Xuân Thảo bên nhau gần 8 năm nay . Ngày

ngày gặp mặt nhau còn kiện cáo gì nữa ? Thôi thì hành đi, bao giờ mày và Xuân Thảo làm đám cưới tao cho nghỉ bù .

Nhật Nam vẫn chưa chịu thôi:

- Vậy còn Tấn Khải, mày bảo nó đi thế tao đi . Tao năn nỉ mày mà .
- Không được, Tấn Khải có công việc riêng . Hắn phải bay ra Hà Nội vào ngày mai .

Nhật Nam ngồi phịch xuống ghế:

- Hết rồi! Tiêu tan mộng đẹp .

Vĩnh Phong bật cười:

- Mày làm gì mà có vẻ khùng khiếp vậy ? Cuối tuần này tao phải về Đồng Tháp nữa đó . Ai cũng có công việc riêng . Thời buổi kinh tế thị trường đừng nên than vãn .

Nhật Nam ra vẻ thiếu não:

- Biết làm sao hơn . Tổng giám đốc ra lệnh thì phải chấp hành thôi .
- Giỏi lắm . Cuối năm công ty sẽ thưởng cho .
- Cảm ơn!

Reng ... reng ... reng ...

Chuông điện thoại reo . Nhật Nam chụp máy .

- Để tao .
- Alô . Alô ...

Vĩnh Phong kéo tay Nhật Nam:

- Trời ơi! Nho nhỏ 1 chút . Mày nói trong điện thoại kiểu đó người ta hết hồn mất .

Nhật Nam ra hiệu:

- Im lặng đi, để cho tao nghe .
- Alô . Văn phòng công ty dịch vụ tin học nghe đây!
- ...

- Xin lỗi! Ở đâu gọi tới vậy ?

- ...

- Ờ! Chờ chút . - Nhật Nam nhìn Vĩnh Phong - Tìm máy đó .

Vĩnh Phong hỏi:

- Ai vậy ?

- Tao không biết .

Nhật Nam trao máy cho Vĩnh Phong:

- Alô .

- ...

- Gọi cho anh có việc gì không ?

- ...

- À! Anh nhớ rồi!

-

- Ba mẹ anh đi đám cưới về chưa ?

- ...

- Vậy hả ? Anh cố gắng về sớm .

- ...

- Được rồi! Cảm ơn em . Anh cúp máy nghe .

Vĩnh Phong gác máy . Nhật Nam thức mắc ngay:

- Cô gái nào gọi điện thoại cho mày mà mày vui quá vậy ?

Vĩnh Phong hất mặt:

- Mày hỏi làm gì ?

- Biết không được sao ? - Nhật Nam điểm mặt - A! Vui mừng hơn hờ . Có phải là người yêu của mày gọi đến không ?

- Mày đoán mò vừa thôi . Người yêu tao gọi đến thì tại sao tao hỏi thăm ba mẹ tao làm gì ?

- Biết đâu người yêu mày đang ở nhà mày thì sao ?

- Đừng bướng nữa! Người vừa gọi điện cho tao lúc nãy là em họ tao

.

Nhật Nam trề môi:

- Em họ mày, tao không tin chút nào . Em họ của mày mà mày vui mừng vậy sao ? Chắc là có vấn đề .

Vĩnh Phong gườm bạn:

- Vấn đề là mày có vấn đề đó . Chuyện của tao, tao cũng đâu cần giải thích . Tin hay không là tùy mày .

- Làm gì mà nóng nảy vậy giám đốc, tao chỉ nói đùa thôi mà .

- Tao biết, tao biết cái tật mày đùa dai . Thằng quỷ!

Vĩnh Phong đập mạnh lên vai bạn, cả 2 cùng phá ra cười .

Vừa nấu nước Đoan Nghi vừa xem đồng hồ . Cô bé lẩm nhẩm:

- Chắc kịp!

Mọi việc đều được bàn tay nhỏ nhắn làm cấp tốc . Xong đâu đấy, cô bé nhanh nhẹn rửa tay .

Lau vôi vào cái khăn treo gần cửa sổ . Đoan Nghi chạy nhanh lên nhà trên . Cô bé thở phào:

- Còn 5 phút nữa!

Cầm rờ-mốt tivi trên tay . Đoan Nghi lại salon ngồi . Trong lòng cô bé thấp thỏm chờ đợi trận đấu vòng chung kết giải vô địch quốc gia giữa Đồng Tháp tỉnh nhà và Công an Thành phố .

Đoan Nghi lo sợ Đồng Tháp sẽ thua . Vì có nhiều người nói rằng:

- Làm sao Đồng Tháp thắng nổi Thành phố . Đồng Tháp yếu thế quá . Thành phố nắm chắc bàn thắng trong tay . Đoan Nghi không tin, Đoan Nghi không tin là Đồng Tháp chịu thua .

Trên màn hình hiện ra:

- Sân vận động Cao Lãnh đây rồi! Trông rất lạ và đẹp ra, không thua

gì sân vận động Thống Nhất .

Bình luận viên Tuấn Hưng giới thiệu:

- Trên màn ảnh nhỏ và trước mặt các bạn 2 đội mạnh vào chung kết là Đồng Tháp và Công an Thành phố . Giới thiệu với các bạn bên phải của sân là đội Công an Thành phố , bên trái của sân là đội Đồng Tháp . Đội công an Thành phố mặc áo đỏ quần đỏ, với đội hình tiền đạo Lê Huỳnh Đức, Nguyễn Liêm Thanh, Chí Bảo, Chu Văn Mùi ...
Đội Đồng Tháp mặc áo vàng quần xanh với đội hình: Thủ môn Trần Thanh Nhạc, cặp tiền đạo xuất sắc Trịnh Tấn Thành, Huỳnh Quốc Cường, hậu vệ Trần Công Minh, Ngô Công Nhậm, Trang Văn Thành, Quang Hùng, Anh Tuấn ...

Thưa các bạn, theo ước tính, trên sân vận động Cao Lãnh hiện giờ có tới 27 ngàn khán giả đến xem, ban tổ chức của Đồng Tháp cho phát thêm vô đứng nhưng không đủ . Đã khuyên số khán giả còn lại ở ngoài cổng về xem tivi nhưng họ không chịu ...

Theo chúng tôi thấy, khán giả hâm mộ bóng đá ở An Giang, Vĩnh Long, Tiền Giang, Minh Hải, Hồng Ngự, Cần Thơ ... đến rất đông . Điều này cho thấy nền bóng đá Việt Nam không chỉ dừng lại ở Sea Games 18 và Tiger-Cup .

Thưa các bạn, 2 đội Đồng Tháp và công an Thành phố chào khán giả và ban tổ chức xong . Bây giờ trọng tài cho 2 đội bắt đầu .

Chuông cổng kêu vang, Đoàn Nghi nhanh chân chạy ra . Tưởng Vĩnh Phong, cô bé mừng rỡ:

- Anh Phong hả ? Về sớm thế, nhưng anh về là kịp lúc để xem đội Đồng Tháp và Công an Thành phố tranh giải đương kim vô địch quốc gia 96 .

Cô bé liếng thoáng:

- Anh bắt đội nào . Còn em, em bắt đội Đồng Tháp đó .

Cánh cổng bật mở, Đoan Nghi ngỡ người vì người bấm chuông cổng không phải là Vĩnh Phong mà là 1 cô gái xa lạ .

Đoan Nghi nhỏ nhẹ:

- Xin lỗi, chị tìm ai ?

Cô gái kia hất mặt:

- Anh Vĩnh Phong có nhà không ?

Đoan Nghi cau mày trước vẻ phách lối kiêu kỳ hách dịch của cô gái .

Cô bé cũng xẵng giọng lại:

- Anh Phong không có nhà .

Cô gái kia cần nhằn:

- Sao tôi gọi điện lại công ty thì người trong văn phòng công ty cho biết Vĩnh Phong đã về nhà ?

- Cái đó thì tôi không biết, vì anh Phong đi làm chưa về .

Như không tin, cô gái nhún chân nhìn vào trong sân . Đoan Nghi tỏ vẻ khó chịu:

- Tôi đã nói anh Vĩnh Phong chưa về mà, chị không tin sao ?

Cô gái chuyển cái nhìn qua Đoan Nghi, hỏi với giọng như tra vấn:

- Cô là ai mà ở trong nhà Vĩnh Phong vậy ? Tôi thấy cô lạ lắm .

Đoan Nghi buông gọn:

- Em họ .

Cô gái chuyển tông nhanh, đổi giọng ngọt ngào:

- Thì ra vậy, hèn gì lúc trước chị tới đây không thấy em .

Cô gái xởi lời:

- Chị tên Thu Cúc, bạn thân của anh Phong . Còn em, em tên gì ?

Mới gặp lần đầu, Đoan Nghi đã không ưa . Cô bé trả lời nhát gừng:

- Đoan Nghi .

- Chắc em còn nhỏ tuổi . Lên đây đi học hay đi làm ?

Đoan Nghi bực mình vì cái lối tò mò của Thu Cúc:

- Tôi đi làm hay đi học cũng đâu có liên quan gì đến chị .

- Có chứ . Chị là bạn thân của Vĩnh Phong, nếu em đi học thì chị có thể giúp về mặt bài vở . Còn em đi làm thì chị có thể giới thiệu được .

Đoan Nghi nhếch môi:

- Cám ơn chị đã có lòng tốt . Nhưng anh Vĩnh Phong đã giúp tôi .

Thu Cúc vỗ vào đầu:

- Ờ! Chị quên . Anh của em làm tổng giám đốc mà .

Đoan Nghi hỏi Thu Cúc:

- Anh Vĩnh Phong không có ở nhà, bây giờ chị tính sao ?

Thu Cúc vuốt lại mái tóc rồi bước hẳn vào trong:

- Chị có thể vào nhà chờ Vĩnh Phong, được không ?

Đoan Nghi khép cổng:

- Tùy chị .

Thu Cúc ngồi xuống salon . Đoan Nghi cũng vào tới:

- Chị uống gì ?

Thu Cúc lắc đầu:

- Không cần . Chị mới uống nước với người bạn .

- Vậy chị cứ ngồi chờ Vĩnh Phong . Tôi bận việc riêng .

- Không dám phiền Đoan Nghi .

Cô bé kéo chiếc ghế nhỏ qua sát góc tường bên phải để xem tivi .

Đoan Nghi lăm bằm:

- Gặp toàn là quỷ ám, làm ta phải bỏ xem trận đấu này giờ .

Ở phút 63, Đoan Nghi kêu lên:

- Trời ơi! Sang hiệp 2 rồi sao ? Tức quá đi, không biết tỉ số ra sao ?

Tiếng bình luận viên Tuấn Hùng:

- Đội Đồng Tháp tạm thời dẫn trước đội Công an Thành phố 2-1 .

Đoan Nghi mỉm cười:

- Phải vậy chứ!

- Thừa các bạn, trước màn hình đó là Huỳnh Quốc Cường mang áo số 9 . Người đã ghi bàn thấp đẹp nhất trong trận Việt Nam - Indonesia tại Tiger Cup ...

Cô bé chống cằm tủm tỉm:

- Anh Cường, anh Minh, các anh hãy cố gắng hơn nữa . Đoan Nghi luôn ở bên các anh và ủng hộ các anh . Quả bóng vàng năm 96 này em tin 2 anh sẽ có tên .

Thu Cúc lên tiếng:

- Đoan Nghi! Con gái sao lại mê đá banh ?

Cô bé trả lời nhưng mắt không rời khỏi màn hình:

- Tại tôi thích!

Thu Cúc nhướng mắt:

- Em không sợ ế chồng sao ?

- Tôi không quan tâm đến chuyện đó .

Thu Cúc rời salon nhìn quanh:

- 2 bác không có nhà, hờ Đoan Nghi ?

Đoan Nghi bực dọc:

- Ba mẹ của anh Phong đi dự đám cưới con của người bạn . Chị còn gì để hỏi nữa không ? - Cô bé bắt bẻ, giọng mỉa mai - Chị là bạn của anh Phong, đáng lẽ khi mới đến chị phải hỏi thăm ba mẹ anh Phong trước . Đàng này chỉ biết quan tâm đến con trai người ta thôi .

Thu Cúc trầm nghĩ:

"Con bé này lợi hại thật, xem chừng để thua nó thì còn gì là danh tiếng của Thu Cúc . Nói ra câu nào cũng móc họng cả".

Thu Cúc cầu hòa:

- Ôi! Lỗi tại chị .

- Hừm!

Thu Cúc mỉm cười .

"Đanh đá, bướng bỉnh không tệ . Hừ! Đợi đến khi ta chính thức vào nhà này thì đừng hòng lên mặt" .

Thu Cúc ngồi xuống bên Đoan Nghi:

- Từ lúc em đến đây ở tới giờ, em có thấy anh Vĩnh Phong dẫn bạn gái về nhà không ?

Đoan Nghi bật dậy, cô bé hơi lớn tiếng:

- Đủ rồi nghe! Phép lịch sự của chị đâu ? Vào nhà người ta mà tò mò đủ thứ . Thật sự tôi chịu hết nổi rồi! Chị muốn tìm Vĩnh Phong chứ gì ? Được, tôi gọi điện cho anh Phong .

Thu Cúc nhẹ giọng:

- Làm gì mà giận vậy Đoan Nghi ? Con gái giận lên trông xấu lắm!

Đoan Nghi gạt ngang:

- Mặc kệ tôi!

Cô bé xăm xăm đến bên điện thoại, tay bấm số, cử chỉ giận lắm .

- Alo .

- ...

- Làm ơn cho gặp tổng giám đốc Vĩnh Phong .

- ...

- Xin lỗi, có phải anh là người bắt máy lúc nãy không ?

- ...

- À! Có cô gì đó tên Thu Cúc nói là bạn thân của anh Vĩnh Phong, tìm anh Phong và đang chờ anh ở nhà .

- ...

Đoan Nghi kêu lên:

- Cái gì ? Vĩnh Phong đi Thủ Đức rồi à ?

- ...

- Sao lúc nãy Vĩnh Phong nói trong máy sẽ về ăn cơm chung với gia đình ?

- ...

- Ờ ... cảm ơn anh .

Đoan Nghi gác máy:

- Thật là khó hiểu, kể đi người đời .

Thu Cúc hấp tấp nắm vai Đoan Nghi:

- Sao hả, Vĩnh Phong bao giờ mới về ?

Đoan Nghi so vai:

- Không biết được .

- Tại sao ?

Cô bé khoanh tay:

- Dạ thưa chị, Vĩnh Phong đã đi Thủ Đức rồi ạ .

- Không thể được, Vĩnh Phong muốn tránh mặt chị .

- Tại sao phải tránh mặt chị ? Bộ chị làm chuyện gì có lỗi à ?

Thu Cúc xua tay:

- Không, không . Chị phải tới công ty tìm Vĩnh Phong .

Thu Cúc quảy túi lên vai chạy ra ngoài . Đoan Nghi nhìn theo chẳng hiểu gì cả .

- Thật là chán, 1 buổi chiều xui xẻo .

Vừa lúc ấy trên màn ảnh tivi, giọng bình luận viên Tuấn Hùng sôi nổi:

- Thưa các bạn, Đồng Tháp đã thắng Công an Thành phố với tỉ số 3-1. Giành chức vô địch quốc gia 96 . Trên màn ảnh nhỏ của các bạn, đội trưởng đội Đồng Tháp, Trang Văn Thành đang nhận cúp và cờ .

Huỳnh Quốc Cường, Trần Công Minh chung tay chiếc cúp . Thủ môn Minh Tâm, thủ môn Trần Thanh Nhạc ... rất nhiều khán giả cho bong bóng bay .

Chợt Đoan Nghi mở to mắt:

- Chuyện gì đấy . Trời ơi! Cầu thủ Thành phố đánh trọng tài . Là ai vậy ? Để coi cầu thủ Chu Văn Mùi . Sao lại có cả Lê Huỳnh Đức nữa!

Đoan Nghi nhú mày:

- Công an không biết luật sao mà còn đi đánh lộn ? Ảnh hưởng đến ngành công an, thật là ...

Đoan Nghi xua đi:

- Mặc kệ, không liên quan tới mình .

Cô bé vui mừng quá đổi vì Đồng Tháp tỉnh nhà đoạt cúp vô địch .

- Là ... lá ... là ... la ...

Đoan Nghi nhảy chân sáo ra khóa cổng . Cầm xâu chìa khóa, Đoan Nghi lắc leng keng theo bước chân vô tư .

Đoan Nghi dặn chị bếp coi nhà cẩn thận, cô bé vào phòng, chuỗi mình lên chiếc nệm êm ái của mình .

Giờ này Đoan Nghi mới suy nghĩ đến hành động và lời nói của Thu Cúc .

Là bạn thân của Vĩnh Phong mà ra vẻ hách dịch, lời nói, giọng điệu kiêu căng . Còn nữa, 1 cũng Vĩnh Phong, 2 cũng Vĩnh Phong . Khi nghe tin mình nói là em họ thì đổi lời nói chuyện và cách xưng hô ngay .

Cô ta cho biết là đã có đến nhà này, sao không nghe anh Phong nhắc đến ?

Tìm Vĩnh Phong sao không đến công ty, thừa biết Vĩnh Phong ngày nào cũng đến công ty mà, chạy đến nhà làm gì ? Lại còn chờ đợi .

Chợt Đoan Nghi à lên:

- À! Vậy mà nãy giờ ta nghĩ mãi không ra . Chỉ là bạn gái mới bỏ thời gian ra chờ đợi và tìm kiếm vậy thôi .

Đoan Nghi mím môi, cô bé rất ghét Thu Cúc, bạn gái của Vĩnh Phong dù chỉ mới gặp lần đầu .

Tại sao ? Tại sao vậy ? Vĩnh Phong ời là Vĩnh Phong, em ghét anh, tại sao anh lại có bạn gái ? Tại sao anh lại chọn Thu Cúc làm bạn gái ? Xem ra Thu Cúc không ưa 2 bác Vĩnh Nam cho lắm .

Đoan Nghi gục mặt xuống gối .

Vĩnh Phong! Tại sao anh dối em, tại sao anh nói là không có bạn gái . Bây giờ bạn gái của anh, Thu Cúc từ đâu ra . Anh có biết vì sao mấy lúc gần đây em không đối nghịch với anh, lại còn thích vào bếp làm những món ăn mà anh thích . Em muốn anh vui vẻ, em không muốn anh buồn . Tại sao anh không hiểu cho em ?

Bây giờ anh đã có người yêu, anh có hạnh phúc của riêng anh . Còn em, thật ra ... thật ra bấy lâu nay anh tốt với em làm gì, để cho em hiểu lầm anh . Anh tàn nhẫn lắm ...

Giọt lệ lăn dài trên đôi má mịn, Đoan Nghi không biết vì sao mình lại khóc ?

Cô bé thầm nhủ:

- Nghi ời! Đừng nghĩ vớ vẩn, người ta là con nhà giàu, là tổng giám đốc của 1 công ty lớn, mi đừng nên đèo bòng, mi không xứng đáng đâu . Còn việc 2 bác Vĩnh Nam hỏi cưới mi cho Vĩnh Phong, đó chỉ là lời nói của người lớn mà thôi . Chưa chắc Vĩnh Phong đã chịu 1 cô gái quê mùa như mi . Đừng nên tơ tưởng, họa chăng họ chỉ tỏ ra chút lòng thương hại . Nhà giàu họ dư tiền dư của mà .

Rồi Đoan Nghi giật mình:

- Không, không thể được . Ta không yêu Vĩnh Phong . Ta muốn yên tâm học hành . Nhưng con tim của ta nó đau đớn quá!

Đoan Nghi tự vả vào mặt mình:

- Ý nghĩ của mi bậy bạ quá! Người ta không có tình cảm với mi, người ta chỉ xem mi như là 1 đứa em gái . Mi ngu lắm, mi có biết không ? Nỗi lòng tâm sự này biết tỏ cùng ai đây ? Không dám kể cho bạn nghe, nếu họ biết họ sẽ cười vào mặt mình cho xem . Đành ôm nỗi buồn cho riêng mình .

Giờ này Đoan Nghi muốn viết thư về cho nhỏ bạn thân nhất: Bạch Yến .

Cô bé bật dậy lấy cây viết và đôi giấy . Nằm sấp xuống nệm nắn nót viết .

Thành phố, ngày ... tháng ... năm ...

Bạch Yến thương nhớ!

Viết gì đây . Sao đầu óc ta bỗng nhiên mụ mẫm thế này ?

Đoan Nghi ngả người ra nệm khép mắt lại . Trong căn phòng yên vắng tĩnh lặng, chỉ có tiếng quạt trên trần nhà . Quá mệt mỏi cho 1 buổi chiều . Đoan Nghi lim dim đi vào giấc ngủ lúc nào không hay . Trên tay vẫn còn cầm cây viết ...

o O o

- Đoan Nghi!

Cô bé giật mình đưa tay chặn ngực:

- O! Anh Vĩnh Phong . Sao anh thức sớm vậy ? Chưa được 5 giờ mà .

Vĩnh Phong hất mặt:

- Còn em ?

- Tại em không ngủ được .

Vĩnh Phong cười cười:

- Thật không ?

- Bộ em hay nói dối lắm sao ?

- Không dối gì . Hôm qua anh về, chị bếp nói em trên phòng . Anh gõ cửa hoài không lên tiếng nên anh đành xô đại vào . Ôi thôi! Mới có 6 giờ rưỡi mà Trần tiểu thơ nằm ngủ ngon lành . Trên tay còn cầm cây viết, cạnh bên cô 1 đôi giấy "Thành phố, ngày ... tháng ... năm ...

Bạch Yến thương nhớ" đúng không hả ?

Đoan Nghi đỏ mặt:

- Ủ! Vào phòng người ta nhìn trộm người ta ngủ mà không biết xấu hổ, ở đó còn nói .

- Ai biểu em nói ngủ không được chi . Nè, dám để bụng đói ngủ phải không ?

- Phải thì sao ? Còn không phải thì sao ?

Vĩnh Phong giơ tay:

- Em bú rởn lắm . Lúc anh về đồ ăn còn y nguyên, biết là em chưa ăn cơm . Anh định gọi em dậy, nhưng chị bếp cản . Nói là lúc chiều em không được vui, giận ai vậy hả ?

Trời còn tối không thấy rõ mặt Đoan Nghi, nên Vĩnh Phong cúi thấp xuống để nhìn . Cô bé quay chỗ khác:

- Anh làm gì vậy ?

Vĩnh Phong ngồi xuống bên Đoan Nghi:

- Lúc em ngủ, trông em vô tư và hiền lắm, đâu có dữ .

- Đâu được như bạn gái của anh phải không ?

Vĩnh Phong ngó người:

- Bạn gái nào ? Anh đâu có bạn gái ?

- Có hay không thì tự anh biết lấy .

Vĩnh Phong vỗ vào đầu mình:

- Anh không hiểu gì hết . Nào, nói cho anh nghe đi . Hôm qua ai đến đây và ai đã làm cho em giận ?

Đoan Nghi quay lại nhìn Vĩnh Phong:

- Thật sự anh không biết gì hết ?

Vĩnh Phong gật đầu:

- Thật mà ?

- Vậy anh có dám nghe tôi kể lại không ?

- Tại sao không dám ? Được, em kể lại đi . Anh đang chờ nghe đây .

Đoan Nghi đứng lên đến bên khóm hồng, cô bé bứt lấy 2 bông hồng . 1 bông hồng nhung, 1 bông hồng trắng đưa cho Vĩnh Phong .

- Anh biết, từ nào tới giờ tôi rất yêu hoa . Loại hoa nào tôi cũng thích, tôi không ghét loài hoa nào cả . Hôm nay tôi bứt 2 nhánh hồng này là anh biết câu chuyện nó như thế nào rồi!

- Em nói rõ ràng hơn đi!

Đoan Nghi nhướn mắt:

- Anh đừng hấp tấp . Chuyện là như thế này: Hôm qua tôi đang ngồi xem tivi thì có tiếng chuông cổng, tôi tưởng anh về nên vừa mở cổng vừa kể chuyện cho anh nghe . Nào ngờ khi cánh cổng bật mở, người gọi cổng không phải là anh, mà là người con gái rất đẹp . Cô ta tự xưng là bạn của anh và đến nhà để tìm anh . Giọng nói và tính cách của cô ta rất kiêu căng và hách dịch . Đáng lẽ là tôi không cho vào, nhưng đến bạn gái xinh đẹp của anh nên tôi lịch sự mời vào nhà . Đã vậy còn không biết điều, tò mò đủ thứ chuyện . Tôi đâu phải là người hầu của anh mà cô ta tra gạn tôi ? - Đoan Nghi ngừng 1 chút để hít thở bầu không khí trong lành, yên tĩnh - Tóm lại, tôi không thích tư cách của bạn gái anh . Mai một cô ta có tới đây, có thể tôi sẽ không

cho cô ta vào nhà nếu anh không nói cô ta sửa đổi . Tôi không cần nói tên cô ta, anh cũng biết rồi chứ!

Bắt đầu câu chuyện cô kể, Vĩnh Phong đã đoán được ai đến tìm anh

.

- "Thu Cúc thật là quá đáng . Gọi điện đến công ty rồi còn đến nhà .
Mấy tháng nay Thu Cúc không quấy rầy, anh mừng hết lớn . Thế mà
... Có lẽ anh phải giáp mặt Thu Cúc để giải quyết, chứ kéo dài mãi
như vậy trước sau gì ba mẹ anh cũng biết thôi" .

Thấy Vĩnh Phong im lặng, Đoan Nghi châm chích:

- Sao hả ? Tôi nói trúng tim đen rồi phải không, trả lời đi ?

Vĩnh Phong nghĩ:

- "Chắc hôm qua Thu Cúc có nói gì xúc phạm nên Đoan Nghi mới
hậm hực như thế này".

Vĩnh Phong mỉm cười:

- Chuyện đó đâu có gì lớn lao và quá đáng đâu ? 1 cô gái đến tìm
anh cũng là chuyện bình thường .

- Anh còn cười, còn dám nói bình thường sao ? Đàn ông các anh ai
cũng như nhau cả .

Vĩnh Phong chau mày:

- Đừng buộc tội anh như thế, hãy cho anh lời giải thích đã .

- Còn gì để giải thích . Mà anh cũng không cần giải thích với tôi .

- Tại sao không . Rất ư là quan trọng cho cả cuộc đời anh . Tội
phạm, kẻ giết người trước khi đem ra xử bắn, quan tòa còn cho ân
huệ sau cùng mà . Huống chi chuyện này đâu phải là chiếm đoạt tài
sản Xã hội Chủ nghĩa, hay cướp của giết người đâu .

Đoan Nghi nhếch môi:

- Anh lý luận nghe hay lắm . Được, tôi cho anh lời giải thích nhưng

phải hợp lý . Nếu không, đừng hòng tôi "cứu" anh .

Vĩnh Phong búng ngón tay:

- OK! Bé có thể trả lời anh câu hỏi này . Nếu 1 người con gái xa lạ nào đó anh không quen không biết, ba mẹ anh cũng không quen không biết, đến đây tìm anh và tự xưng là bạn gái của anh, em tin liền và cho vào nhà . Vào được trong nhà biết đâu cô ta giở trò gì ra, giết người cướp của, hay xông mê rồi cô ta lấy hết đồ đạc trong nhà này đi, em tính sao và nghĩ sao ?

- Ờ ... - Đoan Nghi áp úng - Tôi ...

Vĩnh Phong đứng dậy chấp tay sau lưng:

- Em đừng nên tin người quá . Biết đâu họ là kẻ xấu, đồ đạc bị mất không nói gì . Nếu em có chuyện gì, anh phải làm sao đây ? Ba mẹ anh làm sao ăn nói với cha mẹ của em ? Cho nên mai mốt có ai đến tìm ba mẹ anh hay tìm anh, thấy quen thì em hãy mở cổng cho vào . Còn xa lạ em đừng bao giờ mở cổng nghe chưa ?

- Nhưng họ không chịu đi, họ đứng hoài ở trước cổng thì sao ?

- Mặc kệ họ . Nhớ nghe!

- Ừm!

Vĩnh Phong kéo Đoan Nghi ngồi xuống ghế đá:

- Hết giận chưa ?

Đoan Nghi cong môi:

- Chưa .

Vĩnh Phong tròn mắt:

- Anh đã giải thích rồi mà .

- Nhưng chưa rõ .

- Chưa rõ chỗ nào ?

- Chỗ cô gái hôm qua đến tìm anh, tên gọi Thu Cúc .

Vĩnh Phong lắc đầu:

- Anh không hề quen biết cô ta . Mai mốt, cô ta có gọi điện hay đến tìm thì đừng bao giờ tiếp .

Đoan Nghi bắt chẹt:

- Anh không quen biết cô ta, sao bảo em đừng tiếp ? Anh đã nói dối em . Thật ra, em thấy Thu Cúc hình như quen thân nơi này lắm .

- Vì cô ta đã đến đây 1 lần .

Đoan Nghi vỗ tay:

- Phải rồi! Thu Cúc cũng có nói đã đến đây 1 lần .

Đột nhiên, Vĩnh Phong lớn tiếng:

- Em đừng có nhắc đến cái tên Thu Cúc nữa, có được không ?

Đoan Nghi giật mình nhích ra xa:

- Anh làm gì vậy ? Tự nhiên sao lại lớn tiếng với em ? Em đâu có làm gì sai .

Cô bé rơm rớm nước mắt, Vĩnh Phong thấy mình vô lý nên anh nhẹ giọng:

- Anh xin lỗi . Đáng lý ra anh không nên lớn tiếng với em . Đừng giận anh nghe .

Đoan Nghi thút thít:

- Anh có chuyện gì buồn cứ nói ra đi để cho lòng nhẹ nhõm . Hay chuyện gì khó xử nói ra coi em có giúp được gì cho anh không ?

Vĩnh Phong ngã người ra ghế, thở dài:

- Chuyện này nói ra thì dài lắm . Nó đã hành anh suốt 8 năm qua .

Đoan Nghi hỏi:

- Có phải về chuyện tình cảm không ?

Vĩnh Phong nhìn lên bầu trời sắp sửa hừng đông:

- 8 năm trước, có 1 chàng trai và 1 cô gái yêu nhau . Tình yêu của họ

đậm đà tha thiết . Ngoài thời gian làm việc, họ có những buổi tối lãng mạn và thơ mộng . Họ bên nhau như đôi uyên ương liền cánh . Để thử thách tình yêu nơi nhau, bạn bè của chàng trai mới bày cách cho biết thân phận của chàng trai chỉ là 1 gia đình nghèo, còn 3 đứa em đang ăn học . Cô gái kia có thái độ ngay, cô ít gặp chàng trai và dần dần lánh mặt luôn . Rồi 1 hôm chàng trai nhận được thiệp hồng, người yêu của mình cất bước theo chồng . Chàng trai rất là đau khổ, từ đó chỉ lao đầu vào công việc để chôn vùi quá khứ, chôn vùi kỷ niệm đau buồn . Rồi 8 năm trôi qua, cô gái kia lại trở về và xin nói lại cung đàn lỗi nhịp ...

Đoan Nghi ôm cánh tay Vĩnh Phong:

- Chàng trai và cô gái đó có phải là Vĩnh Phong và Thu Cúc không ?

Vĩnh Phong gật nhẹ đầu . Đoan Nghi tiếp:

- Chuyện đã 8 năm trôi qua, Thu Cúc đã phản bội anh mà anh vẫn chung thủy với mối tình đó ư ?

- Anh đã quên để làm việc và tạo dựng sự nghiệp . Nay Thu Cúc trở về khơi lại nỗi đau trong anh .

- Nghĩa là anh chưa quên được Thu Cúc ?

- Giữa anh và Thu Cúc không còn gì để mà nhớ!

Đoan Nghi cau gắt:

- Anh nói anh đã quên, nhưng tại sao khi gặp Thu Cúc hoặc nghe nói đến tên Thu Cúc, anh lại giận dữ . Anh giận dữ nghĩa là anh còn yêu Thu Cúc .

Vĩnh Phong ôm lấy đầu:

- Anh không yêu, anh không yêu . Anh chỉ hận cô ta thôi .

Đoan Nghi cười nhẹ:

- Trong lòng anh còn hận là anh vẫn còn nhớ, còn yêu . Nếu anh nói

rằng anh không còn yêu Thu Cúc thì anh xóa bỏ cái tên đó trong anh đi . Đừng nhớ nữa! Em đã từng thấy Vĩnh Phong cứng rắn, tự tin, bản lĩnh ngày nào đâu rồi, nay chỉ còn lại Vĩnh Phong yếu đuối về tình cảm . Anh đã làm em thất vọng đó Vĩnh Phong .

- Anh không muốn gặp Thu Cúc nữa .

- Phải gặp!

- Tại sao em lại làm khó anh chứ ?

- Anh phải gặp Thu Cúc, anh phải đương đầu với sự thật . Phải làm cho cô ta hiểu không có cô ta, anh vẫn sống và làm việc, vẫn vui vẻ, để cho cô ta đừng đeo đuổi anh nữa . Cương quyết lên đi anh Phong!

Vĩnh Phong giơ ngón tay trở:

- Em số 1 đó Đoan Nghi .

Cô bé nguýt dài:

- Còn ngạo em nữa hả ?

- Đâu có . Anh nói thật mà .

- Xí! Ai tin lời đàn ông các anh .

Vĩnh Phong tủm tỉm:

- Không tin những người đàn ông khác, tin anh là được rồi .

Đoan Nghi véo vào hông Vĩnh Phong:

- Miệng lưỡi anh dữ lắm .

Vĩnh Phong nắm tay cô bé:

- Hứa giúp anh và đứng sau lưng ủng hộ anh nghe Đoan Nghi ?

Nhìn vào đôi mắt Vĩnh Phong, cô bé không thể nào từ chối .

- Ừm .

- Hoan hô Đoan Nghi .

Cô bé trợn mắt:

- Nhỏ nhỏ đi anh Phong . Bộ anh muốn cả thành phố này thức hết hay sao ?

- Tại anh mừng quá mà . Thôi, ta vào nhà đi .

Đoan Nghi khúc khích:

- Không phải ngủ nữa chứ ?

- "No"! Vào chuẩn bị, anh em ta chạy bộ .

- OK .

Đoan Nghi bước đi, Vĩnh Phong ngăn lại:

- Khoan đã .

Cô bé nhăn mặt:

- Gì nữa đây?

- Hôm nay em có đi học không?

- "No"!

- Vậy đến công ty anh tham quan .

- Không được, kỳ lắm .

- Tại sao kỳ ?

- Em ...

Vĩnh Phong khoát tay:

- Thôi đừng cãi . Nghe lời anh tập đến đó cho quen .

Không để ý đến câu nói sâu xa của Vĩnh Phong, Đoan Nghi nhoẻn miệng cười:

- OK luôn .

Đoan Nghi nhí nhảnh trong bộ đồ áo thun trắng bó và quần ống suôn màu tím, thắt lưng trông rất là dễ thương .

Nhìn lại 1 lần nữa trong gương, mái tóc ngang vai, mai dài, đôi mắt đen huyền lúng liếng, đôi môi mím mím rất bướng bỉnh .

Đoan Nghi mỉm cười 1 mình rồi mở cửa bước ra, gặp ngay Vĩnh

Phong, cô bé mở to mắt:

- Là anh à ? Làm em hết hồn . Sao anh lại ở đây .

Vừa gài cửa, Đoan Nghi vừa hỏi . Vĩnh Phong khoanh tay:

- Thừa Trần tiểu thơ, cô sửa soạn xong chưa .

Đoan Nghi bật cười đánh mạnh vào tay Vĩnh Phong:

- Cái anh này, dám ngạo em hả ?

- Tôi đâu dám .

Đoan Nghi chìa tay lịch sự:

- Vậy thì đi .

Vĩnh Phong lắc đầu:

- Bây giờ tôi hết muốn đi rồi!

- Sao vậy ?

Vĩnh Phong tỉnh bơ:

- Tại Trần tiểu thơ xinh đẹp và dễ thương quá .

Cô bé đỏ mặt giậm chân:

- Ừ! Em hồng chịu đâu . Anh ghẹo em, anh ghẹo em .

- Nứt gạch hết, Đoan Nghi . Anh nói thật mà .

Cô bé quay mặt:

- Anh mà nói nữa em hồng đi luôn cho xem .

Vĩnh Phong xua tay:

- Hồng nói thì hồng nói . Thôi, theo anh xuống nhà, gần đến giờ rồi .

Đoan Nghi bỏ đi trước, Vĩnh Phong nổi bước theo sau 1 cách ngẩn ngơ .

Cô bé lí lắc nhảy từng bậc thang, Vĩnh Phong lên tiếng:

- Coi chừng té đấy nhỏ!

Xuống đến phòng khách gặp ông bà Vĩnh Nam ngồi ở salon . Đoan Nghi khoanh tay cúi đầu:

- Cháu chào 2 bác .

Bà Mỹ Phương cười tươi:

-Ồ ... Đoan Nghi! Con dễ thương quá!

Vĩnh Phong cướp lời:

- Vậy mà con khen, Đoan Nghi không chịu đẩy mẹ .

Đoan Nghi mắc cỡ, cúi nhìn xuống gạch . Vĩnh Phong trêu:

- Hôm nay nhỏ Nghi đến công ty . Chắc công ty con xôn xao và chao đảo .

Ông Vĩnh Nam không hiểu:

- Là sao ?

- Thì người ta lo nhìn không, khỏi làm việc .

2 cha con cùng cười, Đoan Nghi kêu lên:

- Anh Phong ?

- Hử ?

Cô bé nhăn mặt:

- Stop giùm em đi .

Vĩnh Phong vờ như không hiểu:

- Stop là sao ?

- Là im lặng, là không nói nữa đó .

- Ờ! Anh là người Việt Nam, em nói tiếng nước ngoài làm sao anh hiểu .

Đoan Nghi bậm môi:

- Hừ!

Bà Mỹ Phương cầu hòa:

- Thôi, 2 đứa đi đi, đứng đó mà đấu khẩu hoài sao ? Coi chừng đến công ty trễ là không tốt . Minh là cấp trên, là lãnh đạo phải làm gương dẫn đầu .

Ông Vĩnh Nam nhìn Đoan Nghi:

- Cháu đến đó học hỏi, để sau này có thể phụ giúp cho Vĩnh Phong .

Đoan Nghi ngậy thơ rất tội nghiệp:

- Thưa bác, cháu đâu có học bên kinh tế .

- Đâu cần học bên kinh tế mới có thể giúp đỡ được Vĩnh Phong .

- Vậy cháu có thể giúp được việc gì, thưa bác ?

- À! Chẳng hạn như đi ngoại giao cùng Vĩnh Phong, hay có mặt trong các buổi tiệc lớn của thương gia, các buổi triển lãm .

- Việc đó để cho vợ anh Phong đi được rồi!

Cả 3 đồng thanh:

- Ồ!

Bây giờ Đoan Nghi mới hiểu câu nói vô tình của mình, cô bé lúng túng:

- Cháu ... cháu ...

Ông Vĩnh Nam khoát tay:

- 2 bác hiểu, cháu khỏi cần giải thích .

Ông quay sang Vĩnh Phong:

- Con đưa Đoan Nghi đi đi . Chúc 2 con vui vẻ .

Vĩnh Phong xách cặp táp lên tay:

- Dạ . Thưa ba mẹ, con đi - Anh nheo mắt với Đoan Nghi - Anh em ta đi nhỏ .

Cô bé lí nhí:

- Thưa 2 bác . Cháu xin phép .

Đoan Nghi quay lưng . Tiếng cười của ông bà Vĩnh Nam vẫn đuổi theo bước chân cô bé .

Hôm nay Vĩnh Phong lại đi bằng chiếc Dream của mình . Anh rất bình dị và rất và rất khác hơn các tổng giám đốc khác .

Mở máy xe, trước khi sang số, Vĩnh Phong nói:

- Ôm anh cho chắc nghe . Hồng ấy, rớt xuống đường anh không biết đâu mà tìm à .

Đoan Nghi trề môi:

- Hừ! Anh đừng có dụ khị em . Buổi sáng giờ cao điểm làm sao anh chạy nhanh được .

Vĩnh Phong cười cười:

- Để coi .

Đoan Nghi bướng bỉnh ngồi 1 khoảng cách xa, Vĩnh Phong cho xe lướt đi, anh chạy với tốc độ khá nhanh . Đến ngã rẽ Cách Mạng Tháng Tám, ánh lách chiếc taxi làm Đoan Nghi chơi vơi . Vòng tay cô bé vô tình ôm chặt hông Vĩnh Phong và Đoan Nghi nghe 1 tràng cười dài .

Đôi tay bé nhỏ đấm đấm lên lưng Vĩnh Phong:

- Đừng đùa với tử thần, em không muốn chết đâu . Em còn yêu đời lắm .

Vĩnh Phong nắm lấy tay Đoan Nghi đặt chỗ bụng mình:

- Anh cũng vậy . Anh chưa muốn chết .

Đoan Nghi rút tay về, Vĩnh Phong cười nhỏ:

- Rõ là trẻ con!

Chẳng mấy chốc, công ty dịch vụ tin học hiện ra, nó nằm ngay ngã tư Nguyễn Chí Thanh Quận 10 .

Vĩnh Phong giảm tay ga, từ từ cho xe vào cổng công ty . Anh bảo vệ thân quen gật đầu chào .

- Chào tổng giám đốc .

Vĩnh Phong cũng chào lại:

- Chào anh .

Đoan Nghi gật đầu chào:

- Chào chú .

Xe chạy khỏi chỗ anh bảo vệ đứng 1 chút . Đoan Nghi vỗ nhẹ vào lưng Vĩnh Phong:

- Ngừng lại, anh em xuống đây đi .

Vĩnh Phong hơi quay ra sau:

- Chi vậy ?

- Em muốn quan sát khung cảnh của công ty .

Xe ngừng lại, Vĩnh Phong còn dặn:

- Ở đây chờ anh nghe .

- Yes .

Vĩnh Phong cho xe chạy thẳng vào chỗ đậu . Anh khóa xe cẩn thận rồi xách cặp táp đi ra .

Trong khi đó, ở ngoài khoảng sân rộng của công ty, Đoan Nghi đi qua đi lại, mắt không ngừng quan sát từng cánh cổng, cánh cửa, từng bồn hoa, bồn kiểng, cầu thang ...

Cô bé tám tắc:

- Quả là 1 công ty qui mô lớn . Kiểu kiến trúc của nó cũng rất đẹp .

Từ nào tới giờ, mình chưa thấy 1 công ty lớn như thế này .

Đoan Nghi đi lần về phía cầu thang . Bỗng từ đâu có người đàn ông bước ra chặn đường cô bé . Đoan Nghi lùi lại:

- Ở ... ông ...

Người đàn ông nhếch môi:

- Cô bé vào đây làm gì ?

Lo sợ, nên Đoan Nghi ấp úng:

- Tôi ... tôi ...

Người đàn ông càng bước, Đoan Nghi càng lùi:

- Ông ... ông làm gì vậy ?

- Tôi hỏi cô bé mới phải . Có phải cô bé vào đây xin việc làm không ?

- Tôi ...

- Tôi gì chứ ? Trả lời đi!

Đoan Nghi gật đầu:

- Phải .

Vừa lúc đó Vĩnh Phong ra tới, anh gọi lớn:

- Đoan Nghi .

Cô bé mừng quá chạy nhanh về phía Vĩnh Phong:

- Anh Phong .

Thấy mặt mày cô bé tái nhợt, Vĩnh Phong lo lắng:

- Em sao vậy ? Không được khỏe à!

Đoan Nghi lắc đầu:

- Không .

Người đàn ông bước đến:

- Thì ra là tổng giám đốc phụ nhân .

Vĩnh Phong ngẩng lên:

- Nhật Nam .

Nhật Nam vòng tay cung kính:

- Xin chào tổng giám đốc .

Vĩnh Phong đập lên vai bạn:

- Thằng quỷ! Mày làm cái gì mà Đoan Nghi sợ khiếp vậy ?

- Xin lỗi, xin lỗi ... Tại tôi không biết tổng giám đốc phụ nhân . Xin lỗi .

Vĩnh Phong trợn mắt:

- Còn dám ghẹo nữa hả ? Mày biết khó khăn lắm tao mới năn nỉ được Đoan Nghi tới đây không ?

- Ô! Vậy thì xin chào cô bé, Đoan Nghi .

Đoan Nghi lạnh lùng:

- Không dám .

Nhật Nam giơ tay:

- Tại tôi không biết . Cô bé bỏ qua cho .

Vĩnh Phong xua tay:

- Thôi được rồi! Đừng lỗi phải nữa . Để tôi giới thiệu cho 2 người biết nhau - Vĩnh Phong nói với Đoan Nghi - Đây là Nhật Nam, bạn anh, là phó giám đốc công ty này .

Đoan Nghi khoanh tay trước ngực:

- Xin chào phó giám đốc .

Nhật Nam cúi đầu:

- Gọi tôi là Nhật Nam được rồi .

- Vậy tôi không khách sáo .

Vĩnh Phong nói với Nhật Nam:

- Đây là Đoan Nghi, chắc mày đã biết ?

Nhật Nam chìa tay:

- Hân hạnh .

- Tôi là người phụ nữ Á Đông nên không mong điều đó . Anh thông cảm cho .

Nhật Nam vòng tay nghiêng người:

- Bái phục, bái phục .

Nhìn điệu bộ của Nhật Nam, Vĩnh Phong và Đoan Nghi không nhịn được cười .

Cô bé che miệng:

- Anh Nam có thể xin vào đoàn hát được rồi đó .

- Vậy hả ? Thế thì ngày mai tôi đi đăng ký .

Vĩnh Phong trợn mắt:

- Không phải thế chứ, thằng bạn ôn dịch ?

Nhật Nam nhăn mặt:

- Đoan Nghi thấy không, thằng này hắc ám lắm .

Đoan Nghi cười đến chảy cả nước mắt . Cô bé không ngờ bạn bè của Vĩnh Phong vui tính đến vậy .

- Anh vui tính quá . Lúc đầu, anh làm mặt hình sự nên Nghi sợ .

Nhật Nam chỉ vào mặt mình:

- Nghi sợ tôi ?

- Ừm!

Nhật Nam ôm bụng:

- Trời hỡi! Cả công ty và cả thế giới này không ai sợ tôi . Chỉ có mình Nghi là sợ tôi, lạ quá .

Vĩnh Phong đấm bạn:

- Đủ rồi, lên làm việc đi .

- Tuân lệnh .

Vĩnh Phong gọi giật lại:

- Khoan đã .

- Gì nữa đây tổng giám đốc ?

- Chuẩn bị đi Vĩnh Long chưa ?

- Dạ rồi!

- Còn Tấn Khải và Xuân Thảo ?

- 1 người đang ở phòng kế toán . 1 người đang ở phòng lưu trữ .

Nhật Nam kể tai Vĩnh Phong, nói nhỏ:

- Vợ tương lai của mày trẻ hơn sự tưởng tượng của tao .

Vĩnh Phong đấm bạn:

- Thằng quỷ!

Nhật Nam bỏ đi trước:

- Đoan Nghi, cô lên sau với tổng giám đốc nghe .

Vĩnh Phong đưa Đoan Nghi đi tham quan tất cả phòng làm việc của công ty .

Phòng phó giám đốc, thư ký, trợ lý - kể cả các phòng dùng lắp ráp máy, bộ phận đĩa mềm .

Đoan Nghi choáng ngợp với sự sang trọng và qui mô . Cuối cùng là đến nơi để các thùng hàng . Gặp Tấn Khải đang loay hoay kiểm tra, Vĩnh Phong gọi:

- Tấn Khải ?

Anh chàng kia quay lại:

- Vĩnh Phong! - Tấn Khải cười với Đoan Nghi - Chào Trần tiểu thư .

- Không dám, chào phó giám đốc .

- Vinh hạnh cho công ty chúng tôi được Trần tiểu thư quá bước đến thăm .

Tấn Khải đùa:

- Người vui nhất và hạnh phúc nhất hôm nay có lẽ là tổng giám đốc của chúng tôi: ông Vĩnh Phong .

Đoan Nghi lườm dài:

- Miệng lưỡi anh cũng dẻo dữ .

- Làm nghe kinh doanh như chúng tôi không dẻo miệng thì chết chắc . Không tin, cô hỏi ông tổng đi .

Đoan Nghi quay mặt:

- Tôi thừa biết, khỏi cần hỏi .

Tấn Khải vỗ tay:

- Ô hay! Ông tổng mau thật . Mới đây mà đã ...

Vĩnh Phong trừng mắt:

- Nè, nói lung tung gì nữa đó ? Mà và Nhật Nam giống hệt nhau .

- Tri kỷ mờ!

Đoan Nghi nheo mắt:

- Tri kỷ tri âm đi đâu cũng có nhau hử Tấn Khải ?

Như hiểu được câu nói úp mở của Đoan Nghi, Tấn Khải la lên:

- Trời ơi! Tiểu thư ác miệng chi vậy . Mất duyên tôi hết làm sao . Nhớ Xuân Thảo mà biết được tôi cùng bị phân thân, vì tội làm kẻ thứ ba xen vào hạnh phúc của người ta .

Vừa lúc đó, Xuân Thảo xuống tới, cô khoanh tay trước ngực:

- Cái gì mà phân thân, cái gì mà làm kẻ thứ ba vậy, anh Khải ?

Tấn Khải lắc đầu:

- Ờ ... không có gì .

Xuân Thảo bước lại gần hơn:

- Em nghe rõ ràng mà . - Chợt nhìn thấy có 1 người khách lạ nữa, Xuân Thảo hỏi - Đây là ...

Tấn Khải nhanh miệng:

- Phu nhân của tổng giám đốc: cô Đoan Nghi .

Xuân Thảo mỉm cười:

- Ồ! Xin chào bà tổng .

Đoan Nghi giậm chân:

- Anh Phong! Anh giải thích giùm em đi .

Tấn Khải chồm tới bỏ nhỏ vào tai Xuân Thảo, trông 2 người đặc ý lắm .

Vĩnh Phong tăng hăng:

- Tấn Khải! Xuân Thảo! 2 người đừng ghẹo Đoan Nghi nữa, cô bé sẽ làm cho ngập cả thành phố này đấy!

Đoan Nghi phụng phịu:

- Cả anh cũng theo họ . Biết vậy, em chẳng thèm tới đây đâu - Cô bé

sắp khóc - 3 người hè nhau ăn hiếp tôi .

Xuân Thảo bước đến ôm vai Đoan Nghi:

- Xin lỗi, chị không cố ý . Chị chỉ đùa thôi mà . Em đừng giận nghe .

- Tôi đâu có quyền gì mà giận .

- Nè, không giận sao lại xưng tôi với chị ? Hãy gọi nhau cho thân mật hơn .

Tấn Khải chen vào:

- Công nhận Xuân Thảo dễ ngọt hay thật . Hèn gì Nhật Nam không thể rời xa .

Xuân Thảo nạt:

- Anh nói bậy gì nữa đó ? Coi chừng tôi cắt lưỡi anh nghe . Đàn ông các người chỉ giỏi chọc ghẹo và ăn hiếp thôi .

Vĩnh Phong lên tiếng:

- Luôn cả anh sao Xuân Thảo ?

- Ừm! Ai là đàn ông đều chung 1 xuồng cả .

Vĩnh Phong khở sở:

- Em nói vậy là chết anh rồi! Anh là người đàn ông hoàng nhất mà .

Xuân Thảo bấu môi:

- Hồng dám đàn ông hoàng đâu . Anh là thủ lĩnh trong giới hào hoa là khác .

Vĩnh Phong cầu cứu Đoan Nghi:

- Đoan Nghi, biện hộ giúp anh với .

- Anh tự giúp mình đi . Không ai giúp được anh đâu - Cô bé nắm tay

Xuân Thảo - Lên phòng làm việc của chị đi, chị Thảo .

2 người cùng nắm tay nhau đi . Vĩnh Phong với theo:

- Nè, nè, Đoan Nghi .

- Đoan Nghi cái gì nữa . Trể giờ làm việc rồi đó giám đốc .

Vĩnh Phong xách cặp táp bỏ đi .

- Giám đốc cái con khỉ!

Xuân Thảo đưa Đoan Nghi đến phòng làm việc của mình . Cô chỉ vào ghế:

- Em ngồi đi .

- Cám ơn chị . Để em tự nhiên .

- À! Em uống gì, nói đi chị làm cho .

- Không cần đâu . Chị làm việc của mình đi . Em ngồi chơi được rồi!

Xuân Thảo nghiêng đầu:

- Bạn của tổng giám đốc, chị đâu thể sơ suất được .

- Bạn bè gì chị ơi! Em đâu có tiêu chuẩn làm bạn của 1 tổng giám đốc . Chị đừng nghe lời anh Khải .

- Chị không tin . Nói đến tiêu chuẩn là em có thừa . Xinh đẹp, dễ thương . Nói thật, nếu anh Vĩnh Phong chọn em làm bạn thì chị xin chúc mừng .

Đoan Nghi bẽn lễn:

- Làm gì được vinh dự đó ? Em chỉ là em họ của anh Phong thôi .

Xuân Thảo nhú mày:

- Em họ ?

- Dạ .

- Từ bấy lâu nay chị đâu có nghe anh Phong nhắc tới .

- À! Em ở dưới quê lên ở nhờ nhà anh Phong để đi học .

- Vậy à! Em học ở trường nào ?

- Em học ở trường đại học Khoa học Xã hội và Nhân văn .

Xuân Thảo ngấm Đoan Nghi:

- Trông em nhí thế này, mà học đại học chị cũng không tin chút nào .

Đoan Nghi cười:

- Em mà nhí ? Già đầu rồi đó chị ơi!
- Bao nhiêu tuổi mà già ?
- 7 tháng nữa em 20 tuổi .
- 20 ?Ồ! Lúc đầu mới gặp chị đoán em khoảng 15, 16 tuổi . Ai ngờ ... em trẻ quá .

Đoan Nghi khịt mũi:

- Chị đừng cho em đi tàu bay giấy nha! Mấy nhỏ bạn em nói em là bà cụ non đấy!

Xuân Thảo cười ngất:

- Trẻ con thì có .

Đoan Nghi tò mò:

- Chị và anh Phong bạn như thế nào vậy ?

Xuân Thảo vui vẻ:

- Không phải riêng chị và anh Phong, mà có cả Tấn Khải, Nhật Nam, Hoàng Dũng . 5 người bạn rất thân với nhau từ 12 năm nay .

Đoan Nghi tròn mắt:

- Lâu vậy cơ à ?
- Phải . 5 người đã từng thề với lòng rằng cho dù sau này hoàn cảnh cuộc sống có thế nào đi nữa, 5 người vẫn là bạn tốt của nhau .
- Tình bạn của chị và các anh vẫn tốt đẹp cho đến giờ ?
- Vâng - Xuân Thảo có vẻ buồn - Riêng chỉ có 1 mình Vĩnh Phong là trắc trở về mặt tình cảm .
- Có phải chị muốn nói đến chuyện tình cảm của Vĩnh Phong và Thu Cúc không ?

Xuân Thảo mở to mắt:

- Em cũng biết ?
- Là do anh Vĩnh Phong nói cho em nghe .

Xuân Thảo đến bên cửa sổ nhìn xuống khoảng sân trống:

- Chuyện này Vĩnh Phong không nhắc đến gần 8 năm nay . Anh cố tìm quên để làm lại từ đầu . Nhưng sao anh Phong lại kể cho em nghe ? Thật sự đã xảy ra chuyện gì ?

- Em không giấu chị làm gì . Mới hôm qua đây em đang ngồi xem tivi, thì có người con gái đến tìm Vĩnh Phong . Cô ta xưng là Thu Cúc, bạn rất thân của anh Phong . Thấy vậy, em mới mở cổng cho vài, hỏi là bao giờ anh Phong mới về, em trả lời không biết, và cô ta ngồi chờ . Em còn nghe Thu Cúc nói ngôi nhà này cũng đã quen vì cô ta có đến 1 lần cách đây vài tháng . Ngồi xem tivi mà em chẳng tập trung được, vì cô ta cứ hặc hỏi chuyện này rồi đến chuyện khác . Chờ quá lâu cô ta lẩm bẩm:

"Hừ! Gọi điện đến công ty không có, đến nhà cũng không có . Anh đừng tránh, Thu Cúc này không bỏ cuộc đâu ?"

Quá bức mình vì lối nói chuyện của Thu Cúc, em muốn đuổi khéo cô ta nên gọi điện đến công ty . Có người nói rằng Vĩnh Phong vừa đi Thủ Đức . Không chờ được nữa, Thu Cúc ra về trong bức tức và khẳng định cô ta sẽ quay lại .

Xuân Thảo mím môi:

- Người đàn bà này thật là quá đáng . Phụ tình người ta sang ngang, rồi bây giờ muốn quay lại không biết xấu hổ là gì cả . Xem ra Vĩnh Phong sẽ bị quấy rầy dài dài .

- Trốn tránh mãi cũng không giải quyết được gì ?

- Chuyện xảy ra, em có nói cho Vĩnh Phong nghe không ?

- Có .

Xuân Thảo hơi lo lắng:

- Tâm trạng của anh ấy thế nào ?

- Không còn 1 chút may mắn gì nữa . Vĩnh Phong cương quyết lắm
- Vậy là Vĩnh Phong hoàn toàn từ bỏ kỷ niệm đau buồn . Mừng cho anh . Đoàn Nghi này ...
- Dạ .
- Em ở gần Vĩnh Phong nên khuyên nhủ và giúp đỡ anh ấy nghe .
Thật sự chị vẫn còn lo .
- Chị lo chuyện gì ?
- Người như Thu Cúc khi bị Vĩnh Phong cự tuyệt chuyện gì cũng dám làm cả .

Đoàn Nghi xanh mặt:

- Vậy Vĩnh Phong sẽ gặp nguy hiểm ?
- Đến mức cuối cùng thì phải nhờ đến pháp luật can thiệp . Không riêng gì Vĩnh Phong mà cả em cũng phải đề phòng .

Đoàn Nghi ngây thơ:

- Em đây có gây thù oán gì với Thu Cúc ?
- Nhưng Thu Cúc sẽ cho em là chướng ngại vật . Mặc dù em là em họ của Vĩnh Phong, khi mù quáng con người không nghĩ gì cả . Thu Cúc không nằm trong trường hợp yêu không yêu mà là nhắm vào gia tài kếch xù của dòng họ Trương .
- Bộ gia đình anh Phong giàu lắm hả chị ?
- Em không biết sao ?
- Không, ít khi em quan tâm đến .
- Dòng Trương giàu có tiếng xưa nay mà . Bởi vậy Thu Cúc đâu nỡ bỏ lỡ miếng mồi ngon .

Đoàn Nghi rùng mình:

- Thật đáng sợ .

Xuân Thảo nhìn sắc mặt của Đoàn Nghi:

- Chị chỉ nói cho em đề phòng vậy thôi . Đừng nên tạo áp lực cho mình .

- Cám ơn chị .

Reng ... reng ... reng ...

Điện thoại reo, Xuân Thảo nhấc máy:

- Xin lỗi, chị nghe điện thoại ... Alô ...

- ...

- Tổng giám đốc . Có chuyện gì không ?

- ...

Xuân Thảo liếc nhìn Đoan Nghi:

- Cô em họ của tổng giám đốc an toàn và vui vẻ .

- ...

Xuân Thảo cười trong máy:

- Mới vắng có 2 tiếng đồng hồ mà anh đã sốt ruột rồi sao ? Xem ra em họ mà được ông tổng chăm sóc còn hơn người yêu của mình nữa ?

- ...

- Thôi được rồi, 15 phút sau tôi sẽ đưa cô ấy đến chỗ ông ngay .

Xuân Thảo cúp máy . Cô nheo mắt nhìn Đoan Nghi .

- Anh họ của em lo lắng nên gọi điện cho chị bảo đưa em sang phòng tổng giám đốc ngay . Nè, Đoan Nghi! Em thấy có chuyện gì lạ không ?

Cô bé ngơ ngác:

- Chuyện gì lạ đâu ạ ?

- Thì Vĩnh Phong từ nào tới giờ ít khi quan tâm, chăm sóc đặc biệt đến ai . Nay có cô em họ, Vĩnh Phong tỏ ra là 1 người anh xúng đáng . Sao chị nghi quá! Nghi 2 từ "em họ" có vấn đề .

Cô bé không dám nhìn Xuân Thảo:

- Chị lại nói bậy rồi!

- Bậy hay không thì em và Vĩnh Phong sẽ trả lời . Còn bây giờ thì đi thôi, đến phòng tổng giám đốc ngay .

Đi song song với Xuân Thảo, Đoan Nghi thầm nghĩ .

Có phải Vĩnh Phong lo lắng quan tâm tới mình không ? - Rồi cô bé lại gạt đi - Không có đâu . Vĩnh Phong luôn tỏ ra xứng đáng là 1 người anh tốt mà .

Ngược chiều với Xuân Thảo và Đoan Nghi là 1 cô gái khoảng 25, 26 tuổi . Cô ta gật đầu chào:

- Chị Xuân Thảo!

- Mỹ Hồng .

- Đây là em chị hả ? Cô bé dễ thương quá .

- Ồ, không! - Xuân Thảo kéo tay Đoan Nghi - Đây là Mỹ Hồng, thư ký của công ty .

Đoan Nghi gật đầu:

- Chào chị .

Xuân Thảo nhìn Mỹ Hồng:

- Đây là Đoan Nghi, em họ của ông tổng giám đốc .

Mỹ Hồng tươi cười:

- Chào Đoan Nghi . Hình như Nghi chưa vào đây lần nào ?

- Dạ chưa . Đây là lần đầu tiên .

- Ông anh họ sợ cô em gái mình bị bắt cóc hở ?

Có tiếng gọi, Mỹ Hồng vội vã:

- Thôi, xin phép chị và Đoan Nghi . Hẹn khi khác nói chuyện nhiều hơn .

- Chào .

- Chào .

Đoan Nghi cất bước theo Xuân Thảo mà lòng buồn rười rượi:

- Có quá nhiều cô gái đẹp và có tài . Mình làm sao bằng họ .

Hết 1 dãy hành lang dài, Xuân Thảo đưa Đoan Nghi đến trước 1 căn phòng, cánh cửa đóng kín, bên trên có tấm bảng ghi "Văn phòng Tổng giám đốc" thật hách . Lòng dằn lòng không nghĩ, nhưng Đoan Nghi không thể nào quên thân phận của mình và hoàn cảnh gia đình . Bây giờ cô cũng không biết mình phải chọn con đường nào . Muốn tiến công hơi khó, muốn lùi không xong .

Xuân Thảo đưa tay gõ lên cánh cửa màu xanh .

Cộc ... Cộc ... Cộc ...

Bên trong tiếng nói vọng ra đầy uy quyền:

- Vào đi .

Xuân Thảo đẩy cửa bước vào, theo sau là Đoan Nghi, cô tươi cười:

- Chào tổng giám đốc .

Xuân Thảo đẩy Đoan Nghi về phía trước:

- Tôi trả người đẹp lại cho ông nè! Không cần nữa!

Bỏ cây viết xuống bàn, Vĩnh Phong điểm mặt Xuân Thảo:

- Cô tự động bắt cóc người của tôi, tôi còn chưa xử tội cô, còn khiêu khích tôi nữa hả ?

Xuân Thảo thản nhiên:

- Ông tổng ưcng cô em họ đến vậy sao ? Vắng 1 chút là không được à ? Biết vậy, tôi không thềm trả Đoan Nghi lại cho ông, dẫn cô ta về nhà tôi luôn .

Vĩnh Phong đứng lên:

- Em dám .

Xuân Thảo hất mặt:

- Sao không dám ? Ông chỉ là ông tổng thôi . Nếu là cảnh sát tôi cũng không sợ . - Xuân Thảo lí lắc chồm về phía bàn làm việc của Vĩnh Phong - Ấy da! Mãi lo sự an toàn của cô em họ, nên từ sáng đến giờ ông tổng chẳng làm được việc gì cả - Cô cầm xấp giấy lên - Bản hợp đồng cũng chưa ký . Quá rồi!

Vĩnh Phong giật lại, anh trừng mắt:

- Không phải công việc của em .

Xuân Thảo quay sang Đoan Nghi:

- Em thấy không ? Ông anh họ của em không có trách nhiệm gì cả . Không có em thì làm việc không được, bây giờ có em thì càng không thể làm việc . Thôi, em ra ngoài với chị cho ông tổng chú tâm hơn .

Vĩnh Phong ngăn lại, anh xuống giọng:

- Xuân Thảo! Em đừng phá anh nữa có được không ?

Xuân Thảo nhướn mắt:

- Em phá anh bao giờ ? Nói oan cho người ta .

Vĩnh Phong giơ tay:

- Được rồi! Không phá thì không phá . Bây giờ em ra ngoài làm việc của em đi .

Xuân Thảo quay lưng:

- Đuổi em hả ? Vô ơn dễ sợ .

Đoan Nghi với theo:

- Chị Thảo ?

Đoan Nghi phụng phịu với Vĩnh Phong:

- Tại sao anh không gọi chị Thảo lại ?

Vĩnh Phong trở về vị trí của mình:

- Công ty còn quá nhiều công việc, chẳng lẽ đứng tán gẫu hoài sao ? Người làm việc, thời gian đối với họ rất quý giá .

- Nhưng mà ...

- Em sợ Xuân Thảo giận chứ gì ? Đừng lo, cô ấy không bao giờ giận đâu . Làm bạn với nhau bao nhiêu năm nay, anh biết tánh Xuân Thảo mà, hay đùa lắm .

- Cho nên sống trên đời dù gặp bất cứ chuyện gì mình cũng phải lạc quan 1 chút . Như chị Thảo, trên môi vẫn luôn có nụ cười .

- Ấy da! Em tôi học được lối nói chuyện của ai vậy ta ?

Đoan Nghi cong môi:

- Từ ngày lên thành phố học tới giờ, em học hỏi được rất nhiều điều tốt . Nhưng tiếc là chưa có cơ hội để đem ra sử dụng thôi .

- Vậy hôm nay có cơ hội rồi, em trở tài cho anh xem đi .

Đoan Nghi lắc đầu:

- Không được .

- Tại sao ?

- Vì thời gian đối với những người làm việc như anh rất là quý giá .

- Dám trả đũa anh há!

Đoan Nghi tủm tỉm:

- Tại vì em học ở anh mà . Thôi, anh làm việc của anh đi, em không dám làm phiền anh đâu .

Nói rồi, cô bé tự tìm cho mình 1 chỗ ngồi . Vớ lấy tờ báo sáng nay, Đoan Nghi chăm chú đọc ở các mục tuyển sinh, tìm việc, giới thiệu việc làm .

Vĩnh Phong cũng lo công việc riêng của mình, lâu lâu anh ngược nhìn Đoan Nghi, với mái tóc nghiêng nghiêng, hàng mi cong vút, mắt hai một long lanh rất đẹp, sống mũi thẳng, đôi môi mím mím rất bướng bỉnh .

Anh tự cười cho mình vì nghĩ quá nhiều đến Đoan Nghi . Ngày nào

không gặp được cô bé thì ngày đó anh như người mất hồn vậy . Tình yêu của anh dành cho Đoan Nghi là tất cả .

Reng ... reng ... reng ...

Chuông điện thoại reo làm Vĩnh Phong giật mình thoát ra khỏi ý nghĩ . Anh nhắc máy:

- Alô .

- ...

- Cô Mỹ Hồng đó hả ? Có chuyện gì không ?

- ...

- À! Được, tôi cho người mang xuống ngay .

- ...

Vĩnh Phong gác máy . Anh nhắc vào cái nút đỏ trên bàn:

- Thục Quyên! Cô lên phòng tôi ngay, có chuyện cần gấp .

Không đầy 5 phút sau có tiếng gõ cửa . Vĩnh Phong lên tiếng nhưng không ngẩng lên:

- Vào đi!

1 cô gái bước vào:

- Thưa tổng giám đốc .

- Cô ngồi giám đốc .

- Cô ngồi đi, chờ tôi 1 chút .

Đoan Nghi quan sát:

- Hình như công ty này phần đông là phái nữ .

Vĩnh Phong trao tấm bìa cứng màu xanh cho cô gái mà anh gọi là

Thục Quyên:

- Cô mang bản hợp đồng này xuống cho ông Lâm giùm tôi . Ông ấy đang ở phòng khách của công ty .

Thục Quyên đứng lên:

- Xin phép tổng giám đốc .
- Nè, nếu ông Lâm có hỏi cô nói là tôi rất bận .
- Dạ, ông tổng .

Thục Quyên bước ra ngoài, cánh cửa khép lại sau lưng, Vĩnh Phong lại nhắc máy:

- Alô .
- ...
- Mỹ Hồng! Cô tổng kết số máy bán được trong tháng qua . Chiều nay công ty có cuộc họp, phiền cô thông báo nhân viên giùm .
- ...
- Không có gì nữa .

Đoan Nghi rất chóng mặt về quá trình làm việc của Vĩnh Phong . Quả là quản lý 1 công ty lớn như thế này đâu phải dễ . Cô bé rất sợ những con số, khi nhìn vào nó như quay cuồng .

Có tiếng chuông đồng hồ đổ . Đoan Nghi nhìn đồng hồ . 11 giờ 15 phút . Thời gian trôi qua rất nhanh . Vậy là cô bé đã tiêu hao 1 buổi sáng, tức là nửa ngày ngồi không xem người ta làm việc .

Vĩnh Phong sắp xếp lại giấy tờ . Anh đứng lên:

- Mình về thôi Đoan Nghi .

Cô bé đặt tờ báo xuống bàn đứng lên theo Vĩnh Phong .

- Làm việc như anh suốt ngày chỉ ngồi trong phòng không sao Vĩnh Phong ? Làm sao mà chịu nổi .

Vĩnh Phong khép cửa mỉm cười:

- Phải chịu thôi . Có lúc căng thẳng quá, anh đến bên cửa sổ nhìn mông lung, trông cảnh vật và nhớ đến 1 người ...
- Anh cảm thấy bớt căng thẳng ngay ?
- Phải, khuôn mặt, nụ cười vô tư của người đó làm cho tinh thần anh

nhẹ nhõm vô cùng .

Đoan Nghi nghiêng nghiêng đầu:

- Có phải người yêu anh không ?
- Anh cũng không biết nói sao . Anh yêu người yêu nhiều lắm, mà không biết người ta có yêu anh không nữa .

Cô bé tròn mắt:

- Gì kỳ vậy ?

Đoan Nghi vừa dứt lời thì bị Xuân Thảo chặn đường ngay:

- Không xong rồi Vĩnh Phong . Có khách cần gặp anh .

Vĩnh Phong cau mày:

- Bộ họ không biết giờ nghỉ à ?
- Biết chứ! Nhưng họ vẫn tìm anh .
- Ai vậy ? Quen không ?
- Đối với chúng ta thì quen lắm .
- Bây giờ họ ở đâu ?
- Phòng khách của công ty .

Vĩnh Phong căn dặn Xuân Thảo:

- Em đưa Đoan Nghi xuống dưới giùm anh, rồi anh sẽ xuống ngay .

Vĩnh Phong bỏ đi, Xuân Thảo lẩm bẩm:

- Chẳng biết đến bao giờ .

Đoan Nghi tò mò:

- Người khách này có vẻ bí mật lắm ?
- Là Thu Cúc đó .

Đoan Nghi lập lại:

- Thu Cúc ?
- Phải . Cứ để anh Phong giải quyết 1 lần cho xong - Xuân Thảo vẫn vô tình, trong khi lòng Đoan Nghi đang dậy sóng - Em chờ chị 1 chút,

chị vào phòng thu dọn giấy tờ đã .

- Dạ .

Cô bé không chờ Xuân Thảo như lời hứa, mà bỏ đi với những bước chân thần thờ . Có nên chờ Vĩnh Phong cùng về không ? Gặp lại nhau, họ nói chuyện đến bao giờ ?

Lòng Đoan Nghi thật là mâu thuẫn, nửa muốn Vĩnh Phong gặp Thu Cúc để dứt khoát, nửa muốn Vĩnh Phong không gặp Thu Cúc . Tình yêu là vậy đó, ghen hờn và độc đoán, muốn chỉ riêng mình mà thôi . Đoan Nghi đi ra cổng công ty, gặp anh bảo vệ, anh ta hỏi:

- Tổng giám đốc đâu ? Sao để cô về 1 mình ?

Đoan Nghi cố gượng cười:

- Anh Pong bận chút việc, nên tôi phải về trước .

- Vậy để tôi gọi taxi cho cô .

Đoan Nghi lắc đầu:

- Không cần đâu . Tự tôi gọi được rồi . Cám ơn .

Đoan Nghi nắm tay chiếc taxi vừa chạy ngang . Tài xế taxi phải cho xe quay đầu lại . Đoan Nghi leo lên xe kèm theo tiếng gọi của Xuân Thảo:

- Ê, Đoan Nghi!

Cô bé nói với tài xế:

- Chú cho xe chạy đi!

- Cô không nói địa chỉ làm sao tôi biết .

Đoan Nghi không muốn về nhà nên đọc nhanh địa chỉ của Ngọc Hà, chị bạn cùng lớp . Xuân Thảo chạy ra tới cổng, cô vừa thở vừa nói với anh bảo vệ:

- Sao anh không chặn Đoan Nghi lại giúp tôi .

Anh bảo vệ ngạc nhiên:

- Chuyện gì đã xảy ra ?

Xuân Thảo bực mình:

- Tôi cũng chẳng biết . Nếu muốn biết, anh hỏi ông tổng thì sẽ rõ .

Anh bảo vệ le lười:

- Tôi không dám, vì tôi sợ mất việc làm .

Xuân Thảo quay lưng:

- Dù gì mình cũng nghe giảng quen rồi, lần này thêm nữa cũng chẳng sao . Tình yêu ời là tình yêu! Sao mi gây khổ sầu cho nhiều người thế .

Gởi tiền cho anh tài xế xong, Đoàn Nghi bước xuống xe, ngáp ngừng bấm chuông nhà Ngọc Hà .

Người ra mở cổng là bé Minh, em họ Ngọc Hà . Thấy Đoàn Nghi cô bé mừng rỡ:

- Đoàn Nghi! Là chị ư ?

Cô bé hỏi:

- Có chị Hà ở nhà không Minh ?

Bé Minh tíu tít:

- Có . Chị vào nhà đi . Gia đình đang ăn cơm .

Đoàn Nghi bước vào nhà hơi e ngại, bé Minh kéo tay cô đi thẳng ra phòng ạn Gặp chú thím của Ngọc Hà, cô bé cúi đầu chào:

- Cháu chào chú thím!

Chú Thắng lên tiếng:

- Gặp bữa ăn cơm với gia đình chú luôn Nghi .

Cô bé từ chối khéo:

- Dạ, cháu ăn ở nhà rồi ạ .

- Ăn rồi thì ăn thêm .

- Dạ, cháu no lắm .

Ngọc Hà nhìn Đoan Nghi:

- Không có chuyện gì chứ Đoan Nghi ?

Cô bé lắc đầu:

-Ồ, không! em đi mua vài món linh tinh sẵn tiện ghé chị chơi .

- Vậy em ngồi ghế nghỉ đi chờ chị chút .

Đoan Nghi kéo ghế ngồi, cô bé chống cằm nhìn toàn cảnh gia đình trong buổi ăn . Họ cười nói vui vẻ rất là hạnh phúc .

Trông khuôn mặt chị Hà kìa! Chị lâm vào hoàn cảnh khác hơn Đoan Nghi . Chị phải chờ đợi suốt 8 năm trôi qua, vậy mà chị chẳng có 1 lời than, 1 lời thổ lộ . Chị ôm vào lòng cho riêng mình, mà chị vẫn cười đùa .

Có lẽ chị có 1 cách sống lạc quan nên trên khuôn mặt chị không có chút ưu phiền . Đôi mắt của Đoan Nghi nhìn 1 cách vô hồn không định hướng . Đến khi nghe tiếng chú thím của Ngọc Hà, cô bé mới giật mình:

- Cháu ở chơi với Ngọc Hà . Chú thím nghỉ trưa nghe .

- Dạ .

Bé Minh ghẹo:

- Hình như chị Nghi đang nhớ tới ai thì phải .

Đoan Nghi chối phăng:

- Làm gì có . Chẳng có ai để cho chị nhớ cả, ngoài cha mẹ anh chị em của chị .

Ngọc Hà ngồi xuống cầu cổ cô bé:

- Thật không . Đừng dối chị, nhìn vào đôi mắt buồn rười rượi của em là chị biết ngay .

- Em chẳng giấu chị được gì ?

- Lên phòng với chị .

Đoan Nghi buông người xuống nệm, cô bé thở dài:

- Em không thể thay đổi được số phận của mình .

Ngọc Hà nằm dài ra nệm:

- Tuyệt vọng ghê thế ? Có phải chuyện giữa em và Vĩnh Phong không ?

Đoan Nghi quay sang ôm cánh tay Ngọc Hà:

- Em đáng trách lắm phải không chị ?

- Nhưng mà chuyện gì mới được .

- Đúng lý ra em còn đi học, em không được yêu, em không có quyền mơ tưởng . Nhưng lý trí không ngăn được con tim của em . Chị dạy em phải làm sao đây .

- Em yêu Vĩnh Phong à ?

Đoan Nghi nhẹ gật đầu . Ngọc Hà hỏi tiếp:

- Vĩnh Phong có biết em yêu anh ta không ?

- Em cũng không rõ .

- Sao kỳ vậy ?

- Chuyện gì mà kỳ hả chị ? Vĩnh Phong đã kể chuyện quá khứ của anh ấy cho em nghe, và em rất thông cảm cho nỗi buồn của anh ấy . Em không hề ghen với quá khứ của Vĩnh Phong . Nhưng lúc sáng nay ở công ty, nghe Xuân Thảo nói có Thu Cúc đến tìm là anh ấy bỏ đi ngay . Xem ra lời hứa của Vĩnh Phong với em không còn gì nữa .

Ngọc Hà cau mày:

- Vĩnh Phong đã hứa gì ?

- Anh ấy hứa quên Thu Cúc và làm lại từ đầu .

- Chẳng phải có lần em nói với chị là Vĩnh Phong và Thu Cúc không còn gì với nhau nữa .

- Đúng . Anh Phong không nhớ và cũng không muốn nhắc đến kỷ

niệm buồn . Nhưng lúc sáng ...

Ngọc Hà ngăn lại:

- Có thể Vĩnh Phong gặp Thu Cúc để giải quyết chuyện gì đó còn vướng mắc .

Đoan Nghi cố nhớ lại:

- Em vô tình nghe anh chị trong công ty nói Thu Cúc gọi điện đến công ty tìm Vĩnh Phong hoài, nhưng anh ấy viện đủ lý do không tiếp . Phải rồi, Thu Cúc có đến nhà tìm Vĩnh Phong nữa . Có ta nói sẽ không bỏ cuộc nếu Vĩnh Phong chưa cưới vợ . Em có nhắc đến, anh Phong mắng em 1 trận và cấm em không được đề cập đến nữa .

- Cô ả này không tầm thường đâu .

- Chị Xuân Thảo! Bạn của anh Phong nói Thu Cúc quý quyết lắm .

Xem chừng cô ta sẽ khử luôn tới em .

Ngọc Hà dò hỏi:

- Thu Cúc có nghi ngờ quan hệ của em và Vĩnh Phong không ?

- Em cho cô ta biết em là em họ của anh Phong . Tội nghiệp cho Vĩnh Phong, nếu như cuộc tình của họ không trắc trở thì đã đi đến hôn nhân với nhau . thật sự em không dám nghĩ cuộc sống và tương lai của anh Phong sau này sẽ ra sao .

Ngọc Hà trêu:

- Yêu có khác . Khi yêu con người ta luôn nghĩ và hy sinh cho người mình yêu .

- Chị đừng ghẹo em nữa mà . Em chưa nghĩ tốt cho Vĩnh Phong đâu .

Ngọc Hà véo mũi cô bé:

- Không nghĩ tốt mà biểu người ta nên đương đầu với sự thật . Đừng lẩn tránh sẽ không giải quyết được gì ? Bây giờ có cơ hội người ta

đương đầu thì tỏ ra ghen hờn, trách móc . Nè, yêu quá rồi không còn lý trí để suy nghĩ hả ?

Đoan Nghi đỏ mặt:

- Chị này .

Ngọc Hà ghẹo:

- Trời hời! Lúc này đến đây thì mặt ử mà ử ê . Bây giờ giải tỏa được nỗi lòng thì tươi như hoa nở . Chị sợ em luôn .

Đoan Nghi phụng phịu:

- Chị nói nữa em giận cho coi .

- Có giận chị cũng nói . Em mà nổi ghen lên cái mặt em xấu lắm!

Trong 12 con giáp không giống con nào cả .

Đoan Nghi sờ lên mặt mình:

- Tệ như vậy sao ?

- Ừm! - Ngọc Hà hù - Em coi chừng Thu Cúc trở lại đánh đổ em đó .

Đoan Nghi bấu môi:

- Bà ta làm sao so với em được .

- Tự cao há .

- Không dám .

Ngọc Hà nhướn mắt:

- Sao, còn buồn bực gút mắt nữa không ?

Đoan Nghi nghiêng đầu:

- Còn chút chút .

Ngọc Hà trợn mắt:

- Ê! Tôi không nghe cô than thở nữa nghe .

Cô chồm lên nhấn điện thoại, Đoan Nghi ngạc nhiên hỏi:

- Chị gọi điện cho ai vậy ?

- Gọi cho lão Vĩnh Phong đến nghe em than thở, giận hờn .

Đoan Nghi chụp lại:

- Cho em xin đi .
- Sao vậy ?
- Vì từ công ty em đến thẳng đây luôn .
- Trời ạ! Em không gọi điện cho ai hay cả, có lẽ giờ này Vĩnh Phong và 2 bác lo cho em lắm! Em gọi điện về nhà đi .

Đoan Nghi bướng bỉnh:

- Em tin chắc Vĩnh Phong vẫn còn nói chuyện với Thu Cúc .
- Làm ơn dẹp bớt tự ái giúp tôi đi!

Đoan Nghi ngập ngừng:

- Em ...

Ngọc Hà giằng lấy điện thoại:

- Em không gọi để chị gọi cho .
- Alô .
- ...
- Làm ơn cho tôi gặp Vĩnh Phong đi .
- ...
- Sao, Vĩnh Phong không có ở nhà à . Vậy cho tôi gặp bác Vĩnh Nam .
- ...
- Dạ .
- ...
- Dạ, cháu là Ngọc Hà, bạn của Đoan Nghi đây .
- ...
- Đoan Nghi vẫn bình an và đang ở nhà cháu .
- ...
- Bác đừng lo . Đoan Nghi chuẩn bị về nhà .

- ...

- Làm ơn cho cháu hỏi, lúc trưa anh Vĩnh Phong có về nhà không ạ ?

- ...

- Dạ, cháu biết rồi .

Ngọc Hà gác máy . Đoan Nghi tò mò hỏi:

- Mẹ của anh Phong nói gì với chị vậy ?

Ngọc Hà xỉ nhẹ vào trán Đoan Nghi:

- Em đấy, bướng bỉnh chưa từng có . 2 bác Vĩnh Nam rất lo cho em .

Còn Vĩnh Phong thì đi tìm em cũng chưa có về nhà .

Đoan Nghi tủm tỉm cười, Ngọc Hà nổi cáu:

- Em còn cười được sao ? Mau mau về nhà đi . Nếu từ đây tới chiều tìm không được em thì Vĩnh Phong báo cảnh sát đấy .

- Sự an nguy của em đâu có liên can gì đến Vĩnh Phong ?

- Nhưng em ở nhà của người ta nên người ta phải lo . Nè, em đừng nói với chị là em không ghen nghe . Em biết giữ gìn thì tình yêu mãi mãi tươi đẹp, còn bằng không nó mau phai tàn lắm .

- Có phải chị muốn khuyên em nên giống như chị và anh Tuấn không ? Tình yêu tươi đẹp vĩnh cửu mãi theo thời gian . Chị hạnh phúc thật, 2 người ở 2 phương trời xa cách mà vẫn mãi tin tưởng nhau, nhớ về nhau . Đâu có như em, mặt đối mặt hàng ngày mà miệng không thốt thành lời .

Ngọc Hà bẹo má Đoan Nghi:

- Lại buồn nữa rồi! Tình yêu không thể gấp rút được . Nó phải từ từ đến mới gọi là tình yêu huyền diệu . Chị tin rằng em và Vĩnh Phong có duyên có nợ với nhau . Sau này 2 người rất là hạnh phúc .

- Đừng nhắc nữa, em sợ lắm rồi trò chơi đeo đuổi của con tim .

- Sao lại gọi là trò chơi ?

- Không phải sao ? Em thì tìm chân lý riêng của em, còn Vĩnh Phong thì có chân lý riêng của anh ấy . Có lẽ trời sắp đặt cho em và Vĩnh Phong là 2 đường thẳng song song .

Ngọc Hà kéo Đoan Nghi ngồi dậy:

- Đừng nghĩ lung tung nữa nhỏ . Thôi về đi, chị đưa em xuống nhà .

- Chị Hà à!

Ngọc Hà khoát tay:

- Em đừng nói nữa! Chị dám khẳng định 1 điều là Vĩnh Phong rất yêu em, nhưng anh ấy chưa thổ lộ đó thôi . Tin chị đi ... - Ngọc Hà mở cửa cho Đoan Nghi - Em về mà suy nghĩ lại những gì chị nói và những gì anh Phong làm cho em đó là nó xuất phát từ tình yêu của con tim . Chị mong chờ tin vui của em .

Ánh mắt long lanh nhìn Ngọc Hà, Đoan Nghi quay đi, bây giờ cô bé rất có niềm tin ở chính mình .

Đoan Nghi đi khoảng 15 phút thì có người gọi cổng . Ngọc Hà mở cổng, cô giật mình:

- Vĩnh Phong! Là anh à ?

- Vâng . Ngọc Hà! Cô ...

Ngọc Hà ngăn lại:

- Anh tìm Đoan Nghi chứ gì ? Cô bé mới về rồi . Phải chi anh tới sớm hơn . - Ngọc Hà vờ chau mày - Anh xúc phạm gì đến Đoan Nghi mà cô bé bỏ đi vậy ? Trông Đoan Nghi thần thờ và tội nghiệp lắm .

- Chuyện dài dòng lắm, có dịp tôi sẽ kể cô nghe . Bây giờ tôi phải đi đây . Cám ơn cô .

Ngọc Hà nói với theo:

- Sau này đừng nhắc đến Thu Cúc trước mặt Đoan Nghi là được rồi . Cô ấy ghen đấy .

Không biết Vĩnh Phong có nghe lời cô nói hay không, nhưng Ngọc Hà cảm thấy mình hạnh phúc lấy với Đoan Nghi .

Vĩnh Phong là 1 chàng trai tốt, có nghị lực, bản lĩnh, tự tin và rất đàn ông .

Cô bỗng ngao ngán thở dài cho số phận . Tâm sự của mình, mình riêng mang ... (84)

o O o

Đi được 1 đoạn thì trời đổ cơn mưa, Đoan Nghi chạy vào 1 mái hiên gần đó . Cô bé nhăn mặt:

- Sao kỳ vậy nè, đang nắng ngon lành lại đổ mưa ?
- Chuyện nắng mưa là chuyện của trời, em không thể trách được .

Đoan Nghi xoay 180 độ lại nhìn người vừa nói ra câu nói . Cô bé tròn mắt:

- Anh Phong!

Vĩnh Phong bước lại gần Đoan Nghi:

- Bé khờ lắm, bé có biết không ?

Đoan Nghi cúi mặt:

- Tại sao lại mắng em khờ ?
- Vì em không hiểu anh .

Đoan Nghi mân mê chéو áo:

- Tự nhiên cái bắt em hiểu anh là sao ?

Vĩnh Phong nâng khuôn mặt cô bé lên cho đối diện với mình:

- Em đừng trách anh nữa! Trong lòng em đang nghĩ gì anh không biết sao ?
- Em ... em ...
- Lúc sáng em bỏ đi vì ghen với Thu Cúc chứ gì ?

Đoan Nghi chối phăng:

- Không có .

- Em có biết là anh lo lắng đến mức độ nào không ? Nếu em có xảy ra chuyện gì anh sống làm sao đây . Đoan Nghi, em có biết em là phân nửa cuộc đời còn lại của anh không ?

- Em ... em xin lỗi .

Vĩnh Phong ôm cô bé vào lòng:

- Đừng xin lỗi . Thật ra, anh cũng là người có lỗi trong tình yêu của em .

Đoan Nghi đưa tay che miệng Vĩnh Phong:

- Không nên nhận lỗi về ai cả . Em và anh đều không có lỗi . Người có lỗi chính là tạo hóa kia!

Vĩnh Phong ngơ ngác:

- Tại sao lại là tạo hóa ?

- Vì tạo hóa đã sắp đặt cho anh và em gặp nhau .

Vĩnh Phong mỉm cười:

- Em dám trách cả ông Tơ Hồng ?

Vĩnh Phong siết chặt Đoan Nghi, anh thì thầm:

- Đây là lần thứ ba anh và em gặp nhau dưới mưa, em còn nhớ không ?

Đoan Nghi ngược nhìn Vĩnh Phong . Cô bé cất tiếng hát nhỏ:

[navy][i]

- Tiếng mưa rơi nhẹ rơi, thấm đôi vai ướt lạnh

Chờ mong từng giây từng phút bên nhau ấm lòng

Gió mang theo niềm vui ước mơ sao ngút ngàn ...

Tình anh và em còn mãi xây trong giấc mộng

Tình anh vào gió, tình em tựa sóng gió, ư ... cuộc tình người ơi, anh dâng hết cho người

Nhớ ánh mắt với dáng em biết bao mong đợi

Rung đôi môi nhìn em khi tình xa ...

Biết yêu em trái ngang sẽ đau thương ngút ngàn

Tình em còn mãi xây trong giấc mộng ...[/navy][[/i]

Vĩnh Phong tựa cầm lên tóc Đoan Nghi:

- Bé hát hay quá!

- Ừ ... Không thêm nhận .

- Không thêm nhận thì anh cho người khác nhận, bé có tiếc không ?

Đoan Nghi phùng má:

- Không bao "vờ".

Vĩnh Phong cụng trán cô bé:

- Sợ em luôn rồi! Bướng bình không thể tả .

Nhưng trong cái bướng bình đó lại có cái đẹp và cái dễ thương của nó .

Vĩnh Phong cúi xuống hôn vào má cô bé:

- Từ ngày đầu gặp em, anh đã không thể quên được hình bóng của em rồi . Anh biết em và anh có duyên từ kiếp trước .

- Xạo quá đi ông ơi!

Vĩnh Phong trợn mắt dọa:

- Hồn nha! Dám nói anh xạo, coi chừng anh ăn thịt em đó .

Đoan Nghi kênh mặt:

- Nói mà không biết xấu! Nói là không thể quên người ta mà khi gặp người ta là kiếm chuyện gây, kiếm chuyện khiêu khích .

Vĩnh Phong bật cười:

- Tại lúc gây trông em càng dễ thương hơn .

Cô bé trề môi:

- Lẻo lự!

Vĩnh Phong cầu hòa:

- Thôi, cho anh xin đi . Anh chịu thua mà .

Anh bỏ nhỏ vào tai Đoan Nghi:

- Đoan Nghi! Anh muốn nói lời này với em .

Cô bé chớp mắt:

- Anh nói đi!

- Đoan Nghi! Anh yêu em .

Đoan Nghi đỏ mặt nhưng cố làm mặt tỉnh:

- Ấy da! Anh tỏ tình gì kỳ vậy ? Trời đang mưa mờ .

Vĩnh Phong âu yếm:

- 3 lần chúng ta gặp nhau đều ở dưới mưa . Anh yêu em cũng từ cơn mưa ấy . Đoan Nghi! Em có chấp nhận tình anh không ? Em có yêu anh không ?

- Em ... em không biết nữa! Nhưng mỗi lần vắng anh thì em nhớ .

Mỗi lần thấy anh đi với người con gái khác thì em buồn .

Vĩnh Phong xỉ nhẹ vào trán cô bé:

- Có phải hôm Thu Cúc đến nhà tìm anh là em đang làm đồ ăn để chờ anh về ăn không ? Tiếp theo đó người ta giận, người ta nhịn đói bỏ lên phòng ngủ cho tới sáng .

Đoan Nghi bẽn lễn:

- So anh biết ?

- Đó là bí mật của anh .

- A! Anh đã mượn người theo dõi em .

- Làm gì có chuyện mượn người theo dõi người mình yêu chứ! Linh tính mách báo cho anh thôi . Nó cho anh biết có 1 cô bé Đoan Nghi yêu anh và anh đã nhận ra qua cử chỉ và lời nói của em đấy cô bé ạ .

Đoan Nghi nguyền dài:

- Anh ăn hiếp em không hà!

Vĩnh Phong ôm Đoan Nghi, 2 người đứng nhìn trời mưa giăng phủ trên đường .

Cô bé lên tiếng đề nghị:

- Mình về dưới mưa đi anh .

Vĩnh Phong lắc đầu:

- Không được . Em sẽ bị cảm .

- Dưới quê em đi học dầm mưa về hoài . Đi, Vĩnh Phong! Hôm nay có anh bên em mà .

Yêu sao lời nói nũng nịu dễ thương, anh gật đầu:

- Thôi được .

Đoan Nghi ngược đôi mắt long lanh nhìn Vĩnh Phong miệng mỉm cười . 2 người nắm tay nhau hòa lẫn trong cơn mưa chiều .

Về tới cổng nhà, Đoan Nghi rút tay mình ra khỏi tay Vĩnh Phong:

- Em chưa muốn mọi người biết chuyện của anh và em .

Vĩnh Phong nhăn mặt, cô bé nũng nịu:

- Vĩnh Phong! Chiều em đi mà . Em không muốn bị phân tâm trong lúc này .

Vĩnh Phong bẹo má cô bé:

- Được rồi! Anh chiều em tất cả .

- Cám ơn anh .

Vĩnh Phong đưa tay nhấn chuông, trong khi chờ đợi cổng mở, Đoan Nghi hỏi Vĩnh Phong:

- Chiều nay anh không có đi làm ư ?

- Còn phải hỏi . Nếu tìm em không được, anh đâu thiết tha đến việc làm .

- Tại em mà anh bỏ công việc ở công ty . Em xin lỗi!

Vĩnh Phong giơ tay:

- Anh không cần em xin lỗi với anh, chỉ cần em yêu anh là được rồi .

Cô bé nguýt dài:

- Anh khôn thí mồi!

Tiếng lách cách bên trong rồi cánh cổng được mở ra . Chị bếp tròn mắt ngạc nhiên:

- Cậu Phong! Cô Nghi! 2 người về cùng 1 lúc ... Trời ơi! Sao lại dầm mưa ướt mem vậy nè ?

Vĩnh Phong cười:

- Chị đừng kêu trời nữa! Ông trời ổng đang mưa đấy! Thôi, chị mau khép cổng rồi vào nhà .

Vĩnh Phong và Đoan Nghi song song đi vào . Ông bà Vĩnh Nam đứng trên thềm nhìn ra:

- Vĩnh Phong! Đoan Nghi! 2 con không sợ bệnh sao ? Mưa to như thế này cũng không chịu trú mưa . Thật là ...

Ông Vĩnh Nam lên tiếng:

- Thôi bà, để cho 2 đứa vào trong thay đồ cái đã . Nhìn xem môi

Đoan Nghi tím ngắt hết trơn rồi kìa!

Tự biết lỗi của mình, Đoan Nghi cúi đầu rụt rè thưa:

- Cháu xin lỗi, cháu đã làm cho 2 bác lo lắng .

Bà Mỹ Phương bước tới vỗ về:

- Bác không trách cháu . Bác chỉ lo cho sự an nguy của cháu thôi .

- Bác đừng giận cháu nghe .

Bà Mỹ Phương cười hiền:

- Cháu vào trong thay đồ đi, kẻo bị cảm lạnh .

- Cám ơn bác .

Bà quay sang con trai:

- Còn con nữa, sao lại đứng đó ? Muốn bệnh hay sao ?

Vĩnh Phong vung tay:

- Con mạnh khỏe mà mẹ .

- Nước mưa thấm vào người không tốt . Con cũng mau lên thay đồ đi .

.

- Dạ, ba mẹ .

Ông bà Vĩnh Nam nhìn theo con trai lắc đầu:

- Lớn rồi mà như con nít không bằng .

Bà Mỹ Phương níu lấy tay ông Vĩnh Nam:

- Ông thấy Vĩnh Phong hôm nay có gì khác không ?

Ông Vĩnh Nam nhướn mắt:

- Tôi thấy có gì khác đâu . Vẫn bình thường mà .

- Hình như hôm nay Vĩnh Phong có gì vui lắm thì phải .

- Bà lại đoán mò . Thằng Vĩnh Phong ngày nào nó hồng vậy .

- Không phải . Tôi dám chắc là nó đang giấu mình chuyện gì .

Ông Vĩnh Nam nhìn vợ:

- Hay tại bà mãi lo chuyện vợ con cho Vĩnh Phong rồi nghĩ lung tung .

Có Đoan Nghi kề bên rồi, bà còn lo gì con trai bà không lấy được vợ ?

- Tôi thường để ý, tình cảm Vĩnh Phong đối với Đoan Nghi không có gì là nặng cả . Tôi sợ Vĩnh Phong nó yêu 1 người con gái khác thì tội nghiệp cho Đoan Nghi .

- Chuyện duyên nợ đâu thể cấm cản nó được . Chẳng lẽ Vĩnh Phong nó yêu người con gái khác mà bà vẫn bắt nó cưới Đoan Nghi sao ?

- Nhưng tôi ...

- Không làm dâu thì Đoan Nghi cũng làm con gái của bà được vậy .

Bà Mỹ Phương vỗ vào đầu mình:

- Ờ, chuyện này mà tôi nghĩ không ra . Phải chi tôi có thằng con trai nữa thì hay biết mấy .

- Bà còn Vĩnh Thái chi ?

- Ông không nhớ sang năm thằng Vĩnh Thái cưới vợ à ?

Bà thở dài:

- Có 2 thằng con trai, 1 thằng thì lo mãi mê làm việc, 1 thằng thì ở phương xa .

Ông Vĩnh Nam trêu:

- Than vắn thở dài làm chi, bà còn có tôi bên cạnh mà!

Bà Mỹ Phương háy chồng:

- Già rồi, đừng để cho con cái nó cười .

- Con cái dù đã lớn tôi không thể nào không lo .

- Nếu bà lo thì dò hỏi Vĩnh Phong xem .

Bà Mỹ Phương quay ra sau gọi chị bếp:

- Chị bếp à! Lên lầu gọi Vĩnh Phong giùm tôi .

Ông Vĩnh Nam ngăn lại:

- Nó mới dầm mưa về, chắc còn mệt, để cho nó nghỉ, chuyện gì ngày mai hẵng nói . Thôi khỏi đi, chị bếp .

- Dạ .

Bà Mỹ Phương nói với chị bếp:

- Chị lên lầu xem Vĩnh Phong và Đoan Nghi thế nào rồi . Coi nhắc 2 đứa nó lấy thuốc uống .

- Dạ bà chủ .

- Chị chuẩn bị cơm chiều luôn nghe!

- Dạ .

Chào ông bà Vĩnh Nam, Đoan Nghi lên phòng mình . Cơm lạnh từ đâu ập tới, cô bé hắc xì liên tục .

- Chắc là bị cảm rồi!

Bước vào phòng, Đoan Nghi thay nhanh bộ quần áo ướt . Chưa kịp gỡ mái tóc rối, Đoan Nghi phải lên giường trùm mền .

Vừa lạnh vừa nóng, khó chịu vô cùng, ngồi dậy cũng không nổi, căn phòng như quay cuồng, cái đầu thì nặng trĩu . Đoan Nghi ú ớ đi vào cơn mê .

Trong cơn mê đó, Đoan Nghi thấy Vĩnh Phong cặp tay người con gái khác cười nói vui vẻ . Cố gắng nhìn kỹ, người con gái đó không phải là Thu Cúc cũng không phải là cô .

Vậy là ai ? Vĩnh Phong, anh nỡ bỏ em trong đau khổ và tuyệt vọng sao ? Anh nói anh yêu em mà .

Đoan Nghi chạy theo giữ Vĩnh Phong lại, nhưng bị anh hất ra và xô cô bé xuống 1 cái hố rất sâu . Đoan Nghi hé lên:

- Vĩnh Phong, đừng bỏ em mà! Vĩnh Phong ...

Chị bếp đến phòng của Đoan Nghi định nhắc cô uống thuốc, vô tình nghe tiếng hét rất lớn, chị đẩy cửa vào chạy đến giường Đoan Nghi, lay gọi:

- Cô Nghi! Cô làm sao vậy ? Cô tỉnh lại đi cô Nghi .

Đoan Nghi vẫn quơ tay la hét:

- Đừng mà, đừng mà ... em không muốn ...

Chị bếp đặt tay lên trán Đoan Nghi:

- Ôi thôi, nóng như lửa đốt! - Chị vội chạy sang phòng Vĩnh Phong - Cậu Phong ơi! Cậu Phong ...

Tiếng Vĩnh Phong húm hắng ho:

- Chị bếp hả ? Có chuyện gì không ?

- Cậu mở cửa đi! Cô Nghi bị bệnh rồi .

- Bị bệnh ?

Đang nằm nghe nhạc, Vĩnh Phong bật ngồi dậy ngay . Anh mở cửa:

- Đoan Nghi thế nào ?

- Cô Nghi mê sảng la hét dữ lắm! Cậu qua đó coi đi .

Vĩnh Phong bỏ chạy ngay, anh cũng chưa kịp xỏ đôi dép vào .

Nghe ồn ào, bà Mỹ Phương hỏi vọng lên:

- Chuyện gì thế chị bếp ?

- Dạ, cô Nghi bị bệnh .

- Bệnh ?

Bà Mỹ Phương hấp tấp bước lên phòng của Đoan Nghi . Bà thấy

Vĩnh Phong đang quỳ gối bên giường, 2 tay nắm 2 tay của Đoan

Nghi, miệng thì gọi:

- Đoan Nghi! Đoan Nghi ...

Nghe tiếng bước chân, anh nói:

- Chị bếp, lấy cho tôi thau nước và cái khăn nhỏ!

- Dạ .

- Nhanh lên!

Bà Mỹ Phương bước đến đặt tay lên vai con trai:

- Con đừng quá lo lắng . Đoan Nghi chỉ bị trúng mưa thôi mà .

- Mẹ!

Bà trách nhẹ con:

- Con là anh lớn, tại sao lại để con bé dầm mưa chứ ?

- Con ...

Chị bếp mang thau nước lên tới:

- Dạ thưa đây, cậu Phong .

Bà Mỹ Phương khoát tay:

- Con lo đắp chăn lên trán Đoan Nghi đi . Mẹ gọi bác sĩ giùm cho .

- Cám ơn mẹ .

Bà Mỹ Phương cười:

- Không cần cảm ơn mẹ . Nếu muốn cảm ơn, con phải cảm ơn ông trời kia .

Câu nói xa xôi của mẹ, nhưng bây giờ Vĩnh Phong chẳng còn đầu óc đâu để suy nghĩ .

Bà Mỹ Phương quay sang chị bếp:

- Bây giờ lại phiền chị rồi, nhờ chị ra chợ mua cá lóc về nấu cháo cho Đoan Nghi .

- Dạ .

Không đầy 10 phút, bác sĩ riêng của gia đình đến . Ông khám tổng quát cho Đoan Nghi rồi trấn an:

- Bà và cậu đừng lo lắng . Cô Nghi không sao, chỉ bị cảm nhẹ thôi .

Ông bác sĩ trao toa thuốc cho Vĩnh Phong:

- Cậu mua những thứ thuốc theo tôi ghi trong toa . Khi nào cô Nghi tỉnh lại thì cho cô ấy uống . Tôi đã chích 1 mũi thuốc hạ sốt khoảng độ nửa giờ sau cô ấy sẽ tỉnh thôi .

- Dạ, cảm ơn bác sĩ nhiều .

- Không có gì ? Khám bệnh chữa bệnh đó là trách nhiệm của 1 người thầy thuốc mà .

Cất đồ nghề vào trong cặp, vị bác sĩ nheo mắt với Vĩnh Phong:

- Chắc cô Nghi đây là vợ chưa cưới của cậu ?

Vĩnh Phong ngạc nhiên:

- Sao bác sĩ lại hỏi vậy ?

- Tại tôi thấy sự lo lắng của cậu không giống sự lo lắng của 1 người anh đối với cô em gái .

Bà Mỹ Phương chăm chú nghe Vĩnh Phong để xem anh trả lời thế nào . Nếu anh khẳng định thì bà rất là vui mừng .

Vĩnh Phong không ngần ngại, anh trả lời thẳng thắn:

- Không giấu gì bác sĩ, Đoan Nghi là vợ sắp cưới của tôi .

Bà Mỹ Phương òa vỡ niềm vui . Vị bác sĩ đưa tay:

- Chúc mừng cậu . Bao giờ thì tôi nhận được thiệp mời ?

- Cái đó còn tùy thuộc vào sự quyết định của 2 gia đình . Nhưng chắc chắn là không thể thiếu bác sĩ .

- Tôi sẽ chờ .

2 người vui vẻ bắt tay nhau . Vĩnh Phong quay sang mẹ:

- Mẹ ơi! Trông chừng giúp Đoan Nghi, con đi mua thuốc .

- Ừm . Con tiễn bác sĩ luôn giúp mẹ .

- Dạ .

- Chào bà, tôi về .

- Cám ơn bác sĩ .

Vĩnh Phong và bác sĩ đi rồi, bà Mỹ Phương ghé ngồi xuống giường dùng khăn lau nhẹ khuôn mặt cô bé .

- Đoan Nghi . Bác mơ ước cháu là con dâu của bác lâu rồi . Nay Vĩnh Phong thổ lộ tâm sự của mình, bác mừng lắm .

Ông Vĩnh Nam đẩy cửa bước vào:

- Bà à! Đoan Nghi đỡ chưa ?

- Đỡ rồi! Vĩnh Phong đã đi mua thuốc - Bà Mỹ Phương đẩy nhẹ vai chồng - Tôi báo cho ông 1 tin mừng .

Ông Vĩnh Nam nhìn vợ:

- Từ trước đến giờ tôi chưa thấy bà vui như hôm nay .

- Phải rồi . thằng Vĩnh Phong nó đã thừa nhận Đoan Nghi là vợ sắp cưới của nó .

- Thật sao ?

- Chuyện quan trọng như vậy tôi gạt ông làm gì ?

Ông Vĩnh Nam lắc đầu cười:

- Già như tôi với bà thua xa chúng nó . 2 đứa cùng ở chung 1 nhà, vậy mà chuyện tình cảm chúng nó mình chẳng hề hay biết . Ngoài mặt thì làm như không có gì, còn trong lòng tình yêu đang réo gọi . Đúng là tuổi trẻ của thế kỷ 21, tình yêu thời hiện đại .

Vĩnh Phong về tới, thấy ba mẹ cùng 1 lúc ở trong phòng Đoàn Nghi đang cười nói, anh hỏi:

- Ủa! Ba mẹ có chuyện gì vui à ?

2 ông bà cùng nhìn nhau hội ý rồi cùng đi ra cửa . Không quên buông lời căn dặn:

- Con cố gắng mà lo cho Đoàn Nghi . Con bé mà ốm đi nhiều, coi chừng con mắt vợ luôn đấy .

Vĩnh Phong gọi theo:

- Ba mẹ ...

Cánh cửa phòng đóng lại sau lưng . Vĩnh Phong bứt tóc .

- Để lộ rồi, biết tính sao đây ? Còn cách nào nữa, giấu hoài cũng không được . Giấu làm sao gói được lửa .

Vĩnh Phong đến nhìn khuôn mặt Đoàn Nghi đỏ lên vì sốt . Không kèm lòng được, anh cúi xuống hôn lên vầng trán bừng bừng kia thì thắm:

- Đoàn Nghi! Anh yêu em nhiều lắm .

Qua cơn sốt, Đoàn Nghi trở lại vô tư, vui vẻ bình thường . Tình yêu đối với Vĩnh Phong ngày càng 1 dâng cao .

Cô bé không để ý đến sự khác thường của ông bà Vĩnh Nam và Vĩnh Phong, kể cả chị bếp .

Sự săn sóc ân cần lo lắng của ông bà Vĩnh Nam làm cho Đoàn Nghi cảm thấy ái ngại .

Nhiều lần Đoàn Nghi tự tìm câu hỏi cho mình, nhưng không thể nào tìm được .

6 ngày trôi qua, chủ nhật lại đến . Đoàn Nghi đang cắm cúi vun trồng lại khóm hồng thì có tiếng chuông cồng .

Reng ... reng ... reng ...

Cô bé bỏ con dao đứng lên, miệng lẩm bẩm:

- Sáng sớm gọi cồng rồi!

Cánh cồng được bàn tay nhỏ xíu kéo từ từ ra, Đoàn Nghi mừng rỡ:

- Bác đưa thư! Có phải thư của cháu không ?

Bác đưa thư mỉm cười:

- Phải rồi . Thư gia đình và thư của bạn .

Cô bé cầm lấy 2 lá thư do bác đưa thư trao, miệng không ngớt cảm ơn:

- Cảm ơn bác .

Bác đưa thư cho xe chạy:

- Bác đi nhé! Chúc cháu vui vẻ, học tốt .

Đoàn Nghi vẫy tay theo:

- Cảm ơn bác nhiều .

Quá mừng vì nhận được thư nhà, cô bé sà xuống ghế đá gần gốc nhãn ngấu nghiến đọc:

[navy][i]

Sa Đéc, ngày ... tháng ... năm ...

Chị Hai nhớ!

Đã lâu rồi chị không về thăm nhà, chúng em và cha mẹ nhớ chị lắm .

Chị Hai, việc học của chị lúc này thế nào rồi ? Chị có khỏe không ?

Còn các em và cha mẹ dưới này vẫn khỏe . Em, thằng Ngời, thằng

Sáng chuẩn bị thi . Chị Hai, cha mẹ thương chị lắm đó, ăn món gì

cũng nhắc: "Phải chi có con Nghi ở nhà".

Nước mắt Đoan Nghi rơi dài theo từng lời trong thư ...

"Chị Hai, chị cố gắng học nghe, đừng phụ lòng tin của ông nội nơi tuổi vàng và đừng phụ lòng tin của cha mẹ, người thân . Bây giờ chị đừng nghĩ gì cả, hãy nghĩ cho tương lai mai sau đi .

Càng khó khăn chị càng phải vượt qua . Em tin là chị Hai của em sẽ làm được .

Nếu việc gì cần, việc gì không hiểu chị nhờ anh Phong giúp . Vĩnh Phong là 1 người tốt, chị của em cũng sẽ nhận ra điều đó .

Thư khá dài em xin dừng bút . Chúc chị của em vui khỏe và học tập tốt .

Cho em gửi lời chúc sức khỏe 2 bác và anh Vĩnh Phong . Hãy nói với anh Phong rằng: "Chúng em sẽ không tha nếu anh ấy ăn hiếp chị của chúng em".

Em trai của chị

Trần Thanh Liêm"/navy]/[i]

Đoan Nghi khóc ngon lành, cô bé vô tình không biết có 1 người đang ngạc nhiên nhìn cô bé khóc:

- Ố là la! Đọc thư mà khóc .

Đoan Nghi giật mình xếp vội lá thư ngang lên:

- Thầy ... thầy ... Sao thầy lại vào đây ?

Thái Vinh trêu:

- Cái kiểu coi nhà như cô bé, ăn trộm vào nhà lấy hết đồ cũng chẳng hay .

- Ở ...

- Tôi nói phải không ? Cổng thì mở, còn người ngồi đây mà hồn không ở đâu đâu .

Thái Vinh ngồi xuống băng ghế:

- Nè, trong lá thư đó viết gì mà cô bé rơi lệ vậy ?

Đoan Nghi quay mặt:

- Không có gì đâu thầy .

- Có phải người yêu đi lấy vợ không ?

Đoan Nghi mở to mắt:

- Thầy đang nói gì đó ?

Thái Vinh bật ngửa:

- Ôi trời! Cả thầy mà cô cũng không biết kính trọng .

Cô bé cong môi:

- Trong sách đâu có dạy thầy nói sai cũng phải nghe theo .

- Cô bé không nghe câu: "Kính thầy mới được làm thầy" sao ?

Đoan Nghi khoanh tay:

- Dạ thưa thầy, em nằm lòng ạ .

- Tốt .

Thái Vinh phán 1 câu:

- Dù đúng dù sai cũng phải nghe thầy .

Cô bé bĩu môi:

- Hồng dám đâu thầy . Em chỉ quan niệm nên học cái đúng, cái sai loại trừ . Cho dù là cha mẹ em, mà chỉ cho em con đường sai, em cũng chẳng nghe theo .

- Ngon vậy ?

- Đáng lý ra làm con không nên cãi lời cha mẹ, nhưng chẳng lẽ thấy con đường sai mà thầy không tránh, thầy vẫn tiếp tục đi sao ? Em nghĩ không có cha mẹ nào không muốn con mình tốt . Nhưng tốt được hay không là do bản thân mỗi người . Có phải không thầy ?

Thái Vinh cũng hơi bất ngờ vì câu hỏi của Đoan Nghi . Nhưng anh

cũng kịp trấn tĩnh:

- Đôi khi vì hoàn cảnh không cho phép mình thực hiện đúng lý tưởng của mình .

- Đã nói là lý tưởng thì không thể không thực hiện được . Mỗi người đều có lý tưởng riêng . Thầy không thể bắt em đi chung khuynh hướng của thầy .

Thái Vinh nhìn chăm chăm vào Đoan Nghi, 1 cô bé chưa đầy 20 tuổi

.

- Em có thể cho thầy biết . Tại sao em không thi vào ngành Luật ?

Đoan Nghi tùm tùm:

- Tại vì em không đậu . Nếu em đậu em cũng không học ngành báo chí này đâu . Nhưng nghĩ cho cùng, học ngành báo chí cũng hay hay . Mình không thể dùng miệng để đem lại công bằng thì mình có thể dùng đôi tay và khối óc .

- Tôi nghĩ làm nghề báo chí cũng không trung thực mấy .

- Đối với người khác thì em không biết . Riêng đối với em, em không thể giả tạo và giả dối . Mọi người xem báo, tin vào báo thì mình càng phải trung thực hơn . Em không thể đánh lừa lòng tin được .

- Nhưng em viết báo cũng tùy theo hoàn cảnh mà viết .

Cô bé lắc đầu:

- Sống tùy theo hoàn cảnh thì được . Nhưng viết tùy theo hoàn cảnh thì em không thể viết . Trên đời con người cần sự công bằng và chân thật chứ không cần sự giả tạo và lừa bịp .

Thái Vinh đặt vấn đề:

- Nếu cậu chủ trong nhà này giả dối với em thì sao ?

Đoan Nghi vẫn không ngần ngại trả lời:

- Suốt đời em không bao giờ nhìn mặt con người ấy .

- Em không sợ tôi mách lại với cậu chủ nhà này sao ?
- Cái đó tùy thầy . Em không bao giờ lẩn tránh những gì mình đã gây ra đâu .

Thái Vinh búng tay:

- Có chí khí .

Anh ngẫm nghĩ:

- Để coi ... à, có rồi! Tôi sẽ mách là em coi nhà mà để tên trộm vào lúc nào không hay .

Đoan Nghi nghiêng đầu:

- Em chẳng thấy tên trộm nào cả, mà chỉ thấy thầy thôi . Có lẽ cậu chủ sẽ tin lời của em nói .
- Em tự cao quá .
- Không phải tự cao mà là khẳng định .

Đoan Nghi đứng dậy:

- Em đi làm việc của em đây . Nếu thầy 1 muốn người ta nghi ngờ mình là tên trộm thì thầy đừng nên làm bận rộn thời gian của em .

Cô bé chỉ lên lầu:

- Cậu chủ và chị bếp có ở nhà đấy .

Đoan Nghi quay lưng thì bị Thái Vinh gọi giật lại:

- Đoan Nghi! Tôi muốn gặp cậu chủ .
- Em không thể giúp thầy được, vì em đang bận .

Bỏ Thái Vinh ngồi 1 mình nơi ghế đá, Đoan Nghi nhét 2 lá thư vào túi quần rồi tiếp tục công việc dang dở của mình .

Vĩnh Phong rời khỏi phòng vì tính . Anh đến bên cửa sổ vờn vai hít thở bầu không khí của buổi sớm mai .

Vô tình anh nhìn xuống sân thấy Thái Vinh ngồi nơi ghế đá, Vĩnh Phong bắt tay làm loa:

- Thái Vinh!

Nghe tiếng bạn gọi, Thái Vinh đưa mắt tìm kiếm . Vĩnh Phong ra dấu, rồi anh chạy nhanh xuống lầu .

Đôi bạn gặp nhau mừng rỡ . Vĩnh Phong hỏi:

- Đã đến rồi sao không vào nhà ?

- Tại tao thích tắm nắng sáng .

Vĩnh Phong chỉ ra cổng:

- Mà tới bằng gì ?

- Taxi .

- Ai mở cổng cho mà vào ? Có phải chị bếp không ?

Vĩnh Phong quay lưng hậm hực:

- Khách tới nhà chẳng chịu tiếp đãi . Lại còn bỏ khách ngồi ngoài sân 1 mình . Thật là quá lắm rồi!

Thái Vinh nắm vai Vĩnh Phong lại:

- Mà làm gì mà giận vậy ? Người mở cửa cho tao không phải là chị bếp mà là cô gái kia kìa!

Theo tay chỉ của Thái Vinh, Vĩnh Phong thấy Đoan Nghi đang cầm cúi chăm sóc mấy chậu hồng . Anh nhú mày:

- Đoan Nghi!

Thái Vinh chưng hửng:

- Cô bé ấy là Đoan Nghi à ?

- Phải .

- Vậy ra, Đoan Nghi là bà tổng giám đốc tương lai ?

Vĩnh Phong đưa ngón tay lên môi:

- Nhỏ nhỏ 1 chút đi . Cô bé mà biết được là tao không yên đâu .

- Tại sao ?

- Tao đã hứa với cô bé là không đem chuyện này nói cho ai nghe cả .

- Ô! Mày chọn đúng người rồi! Miệng lưỡi của cô bé này rất xứng đáng quản lý công ty với mày .

Vĩnh Phong điềm mặt bạn:

- Mày đã biết Đoan Nghi ?

- Không những biết mà Đoan Nghi còn là sinh viên của trường đại học Khoa học Xã hội và Nhân văn do tao phụ trách môn kinh tế .

- Quen thân cả, không cần giới thiệu, vào nhà đi .

Thái Vinh ngăn lại:

- Ở đây nói chuyện hay hơn .

Vĩnh Phong nhăn mặt:

- Hôm nay mày sao vậy ?

- Không sao cả . Mới sáng sớm người ta đã cho mình là 1 tên trộm rồi . Càng tốt, trộm không thể vào nhà lúc có người được .

Vĩnh Phong rờ lên trán bạn:

- Tao nhớ mày đâu có bị lên cơn sốt bất thường .

Thái Vinh cười 1 mình:

- 1 buổi sáng không biết đẹp trời hay u ám . Mới vừa tới trước cổng nhà mày mưa đã rút hạt . Rồi bỗng dưng nắng nổi lên rất nóng làm cho tao nực nội đến đổ mồ hôi . Bỗng có 1 cơn gió thổi qua, nắng dịu dần trả lại cho bầu trời 1 màu xanh yên tĩnh .

Vĩnh Phong trợn mắt nhìn bạn:

- Mày đang nói nhằm gì thế ? Có phải đã bị ai nhập rồi không ?

- Là do em nhập đó .

Vĩnh Phong quay lại:

- Đoan Nghi!

Cô bé chống 1 bên hông, hất mặt nhìn Thái Vinh:

- Thưa thầy, bài thuyết trình vừa rồi cũng hay lắm, em muốn học hỏi .

Hay thầy dạy em đi!

Thái Vinh chấp tay:

- Tôi sợ em lắm rồi .

Cô bé lùi lại:

- Thầy làm vậy không nên đâu . Tồn thọ em mất . Em không muốn tuổi của mình bị giảm .

Vĩnh Phong ngỡ ngác:

- Nè, 2 người đang diễn tuồng gì vậy ? Tôi chẳng hiểu gì cả .

Đoan Nghi khoanh tay:

- Anh không hiểu cũng phải thôi . Vì anh có người bạn quá ư lịch thiệp và hiểu rộng . Vĩnh Phong! Anh nên học hỏi ở thầy Thái Vinh kia!

Đoan Nghi bỏ đi, Vĩnh Phong chau mày:

- Mày cho tao biết đi, chuyện gì đã xảy ra . Làm gì mà Đoan Nghi ác cảm với mày dữ vậy ?

Thái Vinh câu cổ bạn:

- Vào nhà cho tao uống miếng nước đã . Rồi tao sẽ tường thuật lại cho mày nghe . Đồng ý chứ ?

- OK ?

Đặt cái tách xuống bàn, Thái Vinh ngả ra salon 1 cách dễ chịu . Vĩnh Phong giục:

- Nói nhanh đi Thái Vinh!

Thái Vinh điềm đạm:

- Từ từ nào, đừng nóng .

- Mày làm cho tao tức chết đi được .

Thái Vinh đan 2 tay vào nhau nhìn Vĩnh Phong cười:

- Chuyện là thế này ...

Thái Vinh kể lại chuyện xảy ra giữa anh và Đoan Nghi lúc này cho Vĩnh Phong nghe . Cuối cùng, anh kết luận:

- Quả không sai . Mà và 2 bác có con mắt tinh đời . Đoan Nghi vừa đẹp vừa dễ thương lại lanh lợi khôn ngoan và hiểu biết . Tao chỉ muốn thử cô bé vài chiêu thôi, ai dè ... người thử bị thua và người bị thử lại thắng .

- Lúc đầu mới bước vào cổng, tao không có ý định ghẹo cô bé làm gì ? Nhưng thấy Đoan Nghi cầm cúi đọc trong tờ giấy, tò mò tao nhẹ bước lại gần . Thì ra thư gia đình . Đọc thư thôi mà cô bé khóc ngon lành .

- Đã lâu Đoan Nghi không có về thăm gia đình nên cô bé nhớ .

- Sao mà không nhín chút thời gian để đưa cô bé về ?

Vĩnh Phong trầm ngâm:

- Thời gian không phải là tao không có . Nhưng ngặt nôi, Đoan Nghi không có thời gian rảnh .

- Cũng phải .

Thái Vinh chợt nhớ ra:

- Đúng rồi! Tuần sau là học phần của Đoan Nghi kết thúc . Mà và cô bé có thể về quê chơi 1 tuần lễ rồi .

Vĩnh Phong sáng mắt:

- Thật vậy à ?

- Chẳng lẽ tao dối mà .

- Đoan Nghi biết chưa ?

- Chưa!

- Nghe tin này chắc Đoan Nghi mừng lắm!

Thái Vinh nheo mắt:

- Không những Đoan Nghi mừng mà mà cũng mừng nữa kìa . Đừng

giấu tao nữa thằng quỉ!

- Tao không hiểu mày đang nói gì ?

- Đừng có bày đặt làm tỉnh . Tao muốn biết chuyện mày và Đoan Nghi tới đâu rồi .

- Sao mày biết hay vậy ?

- Đó là bí mật riêng của tao .

Vĩnh Phong dùng 2 tay kê đầu mình trên nệm, mắt anh nhắm lung trong ánh nắng vàng ngoài song cửa .

- Đoan Nghi đã chấp nhận tình tao .

Thái Vinh chìa tay:

- Chúc mừng mày .

- Cảm ơn .

Thái Vinh cau mặt:

- Có phải mày không đó Vĩnh Phong ? Đối với tao mày cũng khác sáo nữa à ?

- Xin lỗi thằng bạn mắc toi .

2 người bạn siết tay nhau cùng cười . Vĩnh Phong hát mặt:

- Mày nhận thấy Đoan Nghi thế nào ?

- Thế nào là thế nào ?

- Thì nói chung .

- Tao không thể diễn tả được . Nhưng tao cũng cho mày biết, Đoan Nghi là 1 cô gái toàn vẹn lẫn nội dung và hình thức . Tuy tao không được tiếp xúc nhiều với Đoan Nghi, nhưng tao có thể khẳng định cô bé hơn hẳn những tiểu thư nhà giàu mà mày quen trước đây .

Ánh mắt Vĩnh Phong lấp lánh nụ cười . Anh thầm cảm ơn Nguyệt lão đã xe duyên . Nếu anh không về quê thì có lẽ cuộc đời anh không may mắn gặp được cô bé miền đông bằng sông Cửu Long .

Và anh cũng thầm cảm ơn ba mẹ Đoan Nghi đã sinh cho anh 1 người yêu tuyệt vời .

Thái Vinh đập mạnh lên vai Vĩnh Phong:

- Nè, bao giờ tôi mới nhận được thiệp hồng của 2 người ?
- Còn lâu mà . Mà không thấy Đoan Nghi đang theo học đại học sao ?
- Đừng trách là tao không mách trước cho mày, Đoan Nghi còn trẻ và xinh đẹp nếu mày chờ đợi Đoan Nghi xong 4 năm đại học thì lúc đó mày mua cây gậy cho mày đi . Mày có thể xin 2 bên gia đình cho mà và Đoan Nghi làm lễ 2 bên gia đình cho mày và Đoan Nghi làm lễ đính hôn trước . Lúc đó mày có thể yên tâm .

Vĩnh Phong có vẻ suy nghĩ:

- Để tao bàn lại với ba mẹ tao xem sao .
- Chúc thằng bạn cô đơn của tao không còn cô đơn nữa!

Thái Vinh hỏi nhỏ:

- Đoan Nghi có biết Thu Cúc không ?
- Biết!
- Rồi cô bé phản ứng thế nào ?
- Không thể nào hết . Vẫn bình thường, tội nghiệp Đoan Nghi không buồn tao, mà còn khuyên tao, giúp tao xóa bỏ quá khứ buồn đau . Đối mặt với sự thật sống 1 cách lạc quan hơn .
- Tao đâu ngờ ngoài sự vô tư bướng bỉnh đó, Đoan Nghi còn có 1 tâm hồn bao dung và sâu sắc . Ngày xưa Thu Cúc không bằng 1 nửa của Đoan Nghi .

Vĩnh Phong thở dài:

- Đừng nhắc nữa! Tao không hiểu ngày xưa tao lại mù quáng, hấp tấp đến thế . Có phải sự bông bột của tuổi mới lớn không ?

Thái Vinh cười nhẹ:

- Hơn nửa đời người rồi! Tao nghĩ nửa đời còn lại của mày luôn sống trong hạnh phúc .

- Cám ơn mày .

Không muốn nhắc lại chuyện đau buồn cũ, Thái Vinh lái sang chuyện khác:

- Công ty của mày lúc này thế nào rồi ?

- Hoạt động bình thường . Nè, mày nghỉ dạy đi, công ty tao mới mở thêm chi nhánh đang cần người quản lý kìa!

- Mày đừng dụ khị tao . Mày cũng biết từ trước đến giờ tao chỉ yêu có nghề giáo .

- Và không muốn xa rời nó chứ gì ?

- Mày hiểu được tao thì tốt .

- Mỗi người đều có 1 cuộc sống 1 lý tưởng riêng phải không ? Tao đâu thể bắt buộc mày đi con đường mày không thích . Con đường mày đã chọn thì tao chúc mày luôn thành công .

- Cám ơn mày rất nhiều .

Thái Vinh nhìn đồng hồ, anh đứng dậy:

- Cũng khá trưa, tao phải về thôi . Cho tao gửi lời thăm 2 bác và chào từ giã Đoan Nghi .

Vĩnh Phong gọi giật lại:

- Khoan đã .

- Gì nữa đây ông Tổng ?

- Trưởng thành, ai cũng có 1 mái ấm gia đình, cuộc sống riêng . Dù là bạn bè nhưng ít gặp nhau, hôm nay mày đến nhà thăm tao thì phải ở lại dùng bữa cơm với gia đình .

Thái Vinh xúc động nắm tay bạn:

- Tao rất hiểu thành ý và tình cảm của mày . Nhưng cho tao hẹn lại khi khác, vì hôm nay tao có hứa dùng cơm trưa với ba mẹ vợ .

Thông cảm cho tao nhé!

- Có gì, đó cũng là bổn phận và trách nhiệm . Chúc mày vui vẻ .

- Bye!

- Bye!

Vĩnh Phong đứng nhìn bóng Thái Vinh khuất dần ngoài cổng . Rồi anh mới quay vào gọi chị bếp đóng cổng .

Giờ này Vĩnh Phong lại nhớ đến Đoan Nghi, anh quày quả lên lầu .

Gõ cửa phòng cô bé, nhưng không nghe tiếng trả lời, anh đẩy cửa vào vẫn không thấy đâu . Vĩnh Phong nhíu mày:

- Cô bé đi đâu ? Ở dưới lầu mình cũng chẳng thấy cô bé xuống .

Chợt nhớ, Vĩnh Phong quay về phòng vi tính của mình . Không sai tí nào, Đoan Nghi đang say sưa trước màn hình vi tính .

Anh nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào đến sau lưng cô bé, choàng 2 tay che mắt và kéo cô bé về phía sau .

Bị bất ngờ, Đoan Nghi giật mình kêu lên:

- Á!

Vĩnh Phong cười khế:

- Tưởng dạn dĩ, ai dè mang con thỏ để sau lưng .

Gỡ 2 tay Vĩnh Phong ra, Đoan Nghi phụng phịu:

- Suýt chút nữa là tim ngừng đập rồi đó, thấy hông ? Anh giỡn gì kỳ quá hà!

Vĩnh Phong vòng qua phía trước, nghiêng mặt xuống gần mặt Đoan Nghi .

- Nguy hiểm vậy à ? Đâu để anh xem .

Mặt gần mặt, môi gần môi, Đoan Nghi hoảng hồn đẩy khuôn mặt

Vĩnh Phong ra:

- Em hồng giòn à nha!

Ồi! Khuôn mặt đỏ lên vì mắc cỡ . Vĩnh Phong xao xuyến . Anh thì thào:

- Đoan Nghi! Anh muốn hôn bé .

Cô bé dụi mặt vào ngực Vĩnh Phong . Anh hỏi:

- Bé không cho à ? Tại sao vậy ?

Đoan Nghi im lặng . Vĩnh Phong đẩy nhẹ cô bé ra, 2 tay bé nhỏ đâm túi bụi vào ngực Vĩnh Phong .

Cái vùng vẫy chống chế yếu ớt làm cho Vĩnh Phong càng thích thú hơn, anh đặt môi lên môi cô bé .

Đoan Nghi vụng về trong cái hôn của Vĩnh Phong . Khi buông cô bé ra Vĩnh Phong sung sướng ôm khuôn mặt cô bé, cụng vào trán cô kêu lên:

- Hèn chi mà né tránh anh . Anh đâu có chê em không biết hôn đâu mà ngại hử cô bé ?

Đoan Nghi càng xấu hổ, cô bé đâm vào ngực Vĩnh Phong thật đau . Anh không tránh né mà thản nhiên lãnh trọn cái đâm của cô . Rồi nắm lấy bàn tay xinh xắn ủa vào lòng mình, anh nói:

- Nếu có phải chết vì bị em đâm, anh cũng nhất quyết thử thêm lần nữa .

Đoan Nghi không thể thoát ra khỏi vòng tay êm ái của Vĩnh Phong . Cô bé mềm người vì sức quyến rũ đàn ông từ người anh tỏa ra . Cô bé đón trả bờ môi anh say đắm .

Vĩnh Phong thích thú rời Đoan Nghi khi cả 2 như muốn hụt hơi vì trò chơi tình ái . Vĩnh Phong khều nhẹ mũi cô bé nói:

- Không ngờ cô học trò bé bỏng xinh đẹp của tôi lại thông minh ghê

gớm như thế .

Đoan Nghi nguýt dài:

- Hừ! Anh không biết ngược là gì!

- Ấy! Sao vô ơn với anh như vậy ? Không 1 lời cảm ơn mà còn mắng nữa sao ? Học trò gì chẳng biết kính trọng thầy chút nào .

Đoan Nghi che mặt:

- Anh tệ quá, Vĩnh Phong ơi! Em không thể nào chịu nổi nữa rồi .

Vĩnh Phong làm bộ nghiêm chỉnh:

- Ừ, anh cũng cảm thấy như vậy thật đó . Đúng là tệ, em có biết tại sao không ?

Cô bé nạt nhỏ:

- Không biết!

- Tại vì anh yêu em đó mà!

Đoan Nghi xụ mặt:

- Đồ tội cho em đó hở ?

- Ừ, tội lỗi là do em hết . Ai bảo em đẹp, em dễ thương, em đáng yêu . Em đã mê hoặc anh không còn lối về . Từ đây cho đến ngày nhắm mắt, anh sẽ theo em suốt đời .

- Vậy thì anh chết đi cho em nhờ .

- À, không! Anh không thể chết được vì thầy tướng số nói anh sống dai lắm, mà nếu có chết anh cũng thành ma theo em luôn, biết chưa ?

Đoan Nghi quay mặt:

- Hừ! Anh đúng là ... là ...

- Là con ma lì lợm chứ gì ?

Vĩnh Phong kéo cô bé vào lòng khẽ nói:

- Đây là bài học lần thứ ba đấy bé yêu ạ!

Cả 2 say sưa trong tay nhau tận hưởng tất cả hương vị ngọt ngào của nụ hôn thần tiên . Hạnh phúc như ánh hào quang tỏa sáng chung quanh họ!

6 ngày trôi qua, chủ nhật nữa lại đến . Vĩnh Phong sắp xếp công việc cho riêng mình . Anh muốn đưa Đoan Nghi đi chơi .

Giúp cho Đoan Nghi thông thả sau những ngày dài vùi đầu vào việc học . Vĩnh Phong xin với ba mẹ cho phép anh và cô bé ra nhà người dì ở Thủ Đức chơi .

Trước khi cho xe chạy, Vĩnh Phong trao kính cho Đoan Nghi:

- Em mang đi để bụi không vào mắt .

Cô nghiêng đầu chúm chím:

- Giống mấy ông thầy bói quá, anh Phong .

Vĩnh Phong sang số, anh nhắc:

- Ôm anh chắc nhé . Nếu không rớt xuống đường đấy!

Đoan Nghi cong môi:

- Đừng hòng hù em!

Cô bé vịn nhẹ vào hông Vĩnh Phong:

- Tới luôn bác tài .

Nói thì nói vậy . Nhưng Đoan Nghi vẫn vòng tay ôm ngang eo Vĩnh Phong, cầm tựa lên vai anh:

- Đây là Thủ Đức xa không anh ?

- Không xa mà cũng không gần .

- Em không hiểu .

- Là vậy, nếu anh chạy nhanh thì gần . Còn anh chạy chậm thì xa .

Bé muốn thế nào ?

Đoan Nghi lắc đầu:

- Em còn yêu đời lắm, em không muốn làm hung thần trên xa lộ . Anh

chạy chậm đi, trước sau gì mình cũng tới nhà dì Huyền mà .

1 tay cầm lái 1 tay nắm lấy bàn tay xinh xắn của Đoan Nghi đặt lên bụng mình, Vĩnh Phong nói:

- Chờ người anh yêu, anh đâu dám chạy ẩu, chạy nhanh . Bé yên tâm đi, đảm bảo đến nơi đến chốn 1 cách an toàn .

Đôi mắt đẹp chớp nhẹ:

- Dì Huyền có khó lắm không anh ?

Vĩnh Phong hơi quay về phía sau:

- Em đẹp và dễ thương như vậy, dì Huyền có khó mấy khi nhìn đến em cũng dễ thôi .

Cô bé đánh nhẹ lên lưng Vĩnh Phong:

- Nịnh vừa vừa thôi ông tướng .

- Anh nịnh người yêu anh có gì lạ đâu . Đoan Nghi này!

- Dạ!

- Ngoan dữ ta .

Cô bé cong môi:

- Em ngoan lúc còn ở trong bụng mẹ cơ!

- Thế ư!

Anh tìm cách trêu cô bé:

- Biết em ngoan, em dễ thương, em đẹp, cho nên anh cầu hôn em lúc em ở trong bụng mẹ lận đó . Anh sợ sau này em lớn lên người ta sẽ cướp mất .

Đoan Nghi khúc khích:

- Rồi mẹ có đồng ý không ?

Vĩnh Phong gật đầu:

- Đồng ý .

- Vậy em sinh ngày mấy tháng mấy anh nhớ không ?

- Nhớ chứ! Bé sinh ngày 14, tháng 7, năm tuổi con ...

Đoan Nghi ngăn lại:

- Đủ rồi! Em biết anh giỏi rồi!

- Bé tin là anh và bé có duyên có nợ chưa ?

Đoan Nghi đắn đo:

- Cái đó hở ? Hơi tin tin .

Vĩnh Phong trợn mắt:

- Tại sao hơi tin tin ?

- Vì em chỉ nghe anh nói thôi .

- Thế thì ghé vào bưu điện gọi về hỏi mẹ cho rõ .

Vĩnh Phong ngừng xe lại, Đoan Nghi hoảng hồn la lên:

- Thôi đi, Vĩnh Phong!

- Để cho em tin anh mà . Em tin anh là chồng chưa cưới của em .

Đoan Nghi đỏ mặt vì câu "chồng chưa cưới của em" . Cô bé dụi vào lưng anh:

- Em tin anh rồi . Cho xe chạy đi Vĩnh Phong!

Vĩnh Phong làm nư:

- Nhưng anh muốn hỏi .

Cô bé xuống giọng năn nỉ:

- Đừng hỏi mẹ, kỳ lắm Vĩnh Phong ơ! Em năn nỉ anh mà . Muốn gì em cũng chiều cả .

Vĩnh Phong hớn hở:

- Nhớ nhé, không được nuốt lời nghe .

- Ừm! Quân tử nhất ngôn .

Vĩnh Phong cho xe chạy tiếp, nụ cười nở mãi trên môi anh . (127)

o O o

Ngồi vắt vẻo trên cây mận trong vườn nhà dì Huyền, Vĩnh Phong hái

từng chùm mật chín đỏ thả xuống cho Đoan Nghi chụp .

Chùm mật rơi xuống đất văng tứ tung, Vĩnh Phong cười nói:

- Hay là em leo lên cây mật thích hơn, em chụp dở quá, Nghi ới!

Nghe Vĩnh Phong chê mình, Đoan Nghi giận dỗi không thèm chụp nữa . Cô bé ngồi bẹp xuống cỏ .

Vĩnh Phong vẫn gọi í ới trên cây:

- Đoan Nghi ới! chùm mật này ngon nè, em chụp nghe .

Gọi mãi Đoan Nghi vẫn không quay lại, Vĩnh Phong đành phóng xuống đất . Nhìn gương mặt phụng phịu của Đoan Nghi, Vĩnh Phong lo lắng:

- Em sao vậy ? Xòe tay ra anh cho chùm mật ngon tuyệt vời nè!

Cô bé phụng phịu nói:

- Ai thèm nữa đâu .

- Em sao vậy ?

- Hồng có sao hết .

- Vậy sao giận anh ?

Đoan Nghi cong môi:

- Ai thèm giận .

- Không giận thì ăn mật đi .

- Không thèm .

Vĩnh Phong ỉu xiu:

- Vậy là bé giận anh rồi .

- Đã bảo ai thèm giận mà!

- Không giận anh thì xòe tay ra đi .

Cô bé ngoảnh mặt:

- Em chụp dở lắm mờ .

Nghe Đoan Nghi kéo dài 2 tiếng chụp dở Vĩnh Phong hiểu ngay . Anh

cười:

- Vậy mà bảo không giận . Thôi, cho anh xin lỗi nghe bé .
- Dưới mắt anh, em nhỏ lắm sao ?
- Không nhỏ lắm đâu .
- Sao anh cứ hay gọi ...

Vĩnh Phong cướp lời:

- Bé ơi! Bé bắt lỗi đủ điều . Anh gọi bé chỉ vì anh thích như vậy, bé nhưng vẫn là người yêu của anh cơ mà! Đối với riêng Vĩnh Phong này, Đoan Nghi luôn là người yêu bé bỏng .
- Xí, ai mà thèm .

Đoan Nghi e thẹn đánh túi bụi vào người Vĩnh Phong . Anh ngã dài trên cỏ, kéo cả Đoan Nghi theo mình, vòng tay ôm lấy người yêu, anh nói:

- Em có biết vì sao anh yêu em không Đoan Nghi ?

Nghe nhắc đến chuyện 2 người lần đầu tiên gặp nhau dưới mưa .

Nhớ lại khuôn mặt khó ưa của Vĩnh Phong, Đoan Nghi cay cú:

- Xí! Em biết để làm gì chứ ?

Vĩnh Phong ghì chặt cô bé vào lòng:

- Để cho bé hiểu rằng: bắt đầu từ đâu, Vĩnh Phong yêu Đoan Nghi .

Mãi mãi trong tim Vĩnh Phong này chỉ có mỗi mình Đoan Nghi mà thôi . Vĩnh Phong yêu cô bé Đoan Nghi này nhiều và nhiều lắm .

- Yêu em, vậy tại sao mỗi lần gặp em anh lại thích gây gổ và làm mặt lạnh .

Vĩnh Phong xoay Đoan Nghi cho đối diện với mình, anh nhìn vào mắt cô bé rồi nhẹ giọng .

- Tại vì anh rất sợ cô bé Đoan Nghi dễ thương kia sẽ từ chối anh .

Cho nên anh kiếm chuye6.n để gây sự chú ý . Thật ra anh không

nghĩ mình bị ngã gục trước tâm hồn trong trắng của em, anh không nghĩ anh sẽ yêu em . Nhưng rồi lời nói của ba mẹ, sự khuyến khích động viên của bạn bè và hàng đêm anh suy nghĩ . Anh mới chợt nhận ra rằng, cô bé mặt áo dài trắng mà anh đã gặp dưới mưa 1 chiều mưa đã ngự trị trong tim anh từ lúc nào . Anh tự kiểm chế mình, rằng mình không xứng đáng với 1 Đoan Nghi ngây thơ vô tư . Anh phải trở về Úc mong rằng nơi phương trời xa đó sẽ giúp được anh . Nhưng anh không thể tự lừa dối lòng mình, lừa dối con tim mình càng ngày hình bóng của em càng sâu đậm . Cho nên anh quyết định bàn với em trai của anh, anh phải trở về quê hương thành lập 1 công ty để được gần gũi ba mẹ và gặp lại em với vai trò 1 người yêu hay 1 người anh, người bạn . Thế là ông trời không phụ lòng của anh, ông đã giúp cho anh và em gặp nhau rồi yêu nhau . "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ" phải không em ? - Vĩnh Phong chỉ vào ngực mình - Anh nói thật đó .

Đôi môi mọng đỏ của cô bé cong lên 1 cách đáng yêu:

- Còn em hở ? Chỉ nghe đến ba mẹ anh hỏi cưới em cho anh là em đã phát giận .

- Vì sao ?

- Vì sao hả ? Vì anh đáng ghét vô cùng .

- Ủ! Anh cũng đáng ghét thật . Vì sự xuất hiện của anh mà cô bé Đoan Nghi vô tư mất tự nhiên .

- Anh còn dám nói .

Vĩnh Phong cúi xuống bên tai cô bé:

- Lúc chưa gặp anh, em có nghĩ số phận của mình sau này sẽ như thế nào không ? Em có mơ điều gì cho riêng mình ?

- Em chưa bao giờ mơ ước cho riêng mình cả, và cũng chưa bao giờ

nghĩ số phận mình sau này sẽ ra sao . Vì bên em còn có cha mẹ và các em .

Đoan Nghi mỉm cười:

- Có 1 lần em mơ thấy mình được làm phu nhân của 1 tổng giám đốc.

- Thế em có nghĩ là sự thật không ?

- Không .

- Bây giờ giấc mơ của em trở thành sự thật, em có vui không Đoan Nghi ?

Cô bé ngả đầu vào vai Vĩnh Phong:

- Em cảm ơn ông trời, cảm ơn Nguyệt lão, cảm ơn 2 bác đã sinh ra anh, người yêu của em . Và cảm ơn anh đã mang lại cho em 1 tình yêu tuyệt vời .

Vòng tay Vĩnh Phong vẫn siết chặt nàng hơn .

Đoan Nghi khe khẽ nói:

- Mình vào phụ với dì đi anh!

- Dì Huyền đi chợ rồi, em quên hay sao ?

- Em đói bụng rồi đây nè!

- Anh cũng vậy .

- Để em vào nhà mang bánh ra ăn nhé ?

Vĩnh Phong kéo Đoan Nghi trở lại cho cô bé ngồi vào lòng mình .

Anh nhìn sâu vào đôi mắt long lanh kia, rồi kéo cô bé sát vào . Anh hôn lên tóc, lên mắt và dừng lại trên đôi môi chúm chím xinh xinh của Đoan Nghi .

Đoan Nghi không lảng tránh nụ hôn tràn ngập hạnh phúc . Bên tai cô bé, giọng Vĩnh Phong dịu dàng:

- Như thế này anh chẳng còn thấy đói nữa đâu .

- Anh ăn gian quá đi!

Cô bé đẩy nhẹ Vĩnh Phong ra, nhưng anh vẫn ôm chặt cô bé trong vòng tay .

- Bờ môi em ngọt lịm như đường .

Đoan Nghi đỏ mặt mắng yêu:

- Không biết xấu hổ . (132)

o O o

Đến trưa, dì Huyền trở về với lĩnh kinh thức ăn trong chiếc giỏ . Dì nói với Vĩnh Phong và Đoan Nghi:

- 2 đứa nhặt ra phụ dì, dì đổ bánh khọt 1 tí là ăn ngay .

Cô bé e ngại:

- Đổ bánh khọt cực thấy mồ dì ạ!

- Có gì đâu mà cực, tép, thịt đã làm sẵn cả, dì pha bột là đổ ngay .

Bánh khọt nhiều lúc thềm nhưng có 1 mình làm sao đổ ăn được, đành nhịn . Vĩnh Phong làm nước mắm đi cháu, nhớ làm nhiều nhiều nghe .

Đoan Nghi nhìn Vĩnh Phong cười:

- Anh biết làm không đó . Sống ở trời Tây mà cũng vào bếp nữa sao ?

Dì Huyền chen vào:

- Vĩnh Phong là đàn ông con trai nhưng chuyện gì cũng biết làm cả .

Lúc chưa đi Úc, hần thường theo dì vào bếp .

Đoan Nghi nheo mắt:

- Có phải 8 năm về trước không dì ?

- Ừ .

Đoan Nghi hỏi:

- Dì không có con ư ?

Vĩnh Phong véo vào má cô bé:

- Dì không có chồng làm sao có con ? Bé hỏi kỳ quá .
- Em ... Dì ơi! Sao dì không muốn người làm .

Dì Huyền cười nhẹ:

- Cái gì mình còn tự làm được thì mình không nên dựa vào người khác . Với lại, trong cuộc sống có nhiều chuyện không thể ngờ được cháu à - Dì vô tình nói tiếp - Cũng như Vĩnh Phong, dì cứ tưởng nó cưới vợ lúc 8 năm trước . Có ai ngờ cho đến bây giờ cháu của dì vẫn cô đơn . Đoan Nghi nè!

- Dạ .

- Cháu ở gần nhớ an ủi Vĩnh Phong và khuyên nó mau lấy vợ giúp dì .

Vĩnh Phong trêu:

- Nghe chưa Đoan Nghi .
- Ủ! Anh lo làm việc của anh đi .

Dì Huyền lại tiếp:

- Í chết! Dì quên, có Đoan Nghi ở đây, lại để Vĩnh Phong tranh phần rồi!

Đoan Nghi mỉm cười:

- Không sao đâu dì . Cháu ... - Cô bé ngập ngừng rồi nói tiếp - Cháu không dám tranh phần với anh Phong đâu . Cháu làm nước mắm chẳng ngon sẽ làm cho bánh của dì mất đi chất lượng đó .
- Con nhỏ này .

Cả 3 người đều cười và cùng bắt tay vào công việc . Dì Huyền vui vẻ:

- Bánh khọt vừa đổ vừa ăn mới ngon .

3 dì cháu quay quần bên chảo bánh vừa ăn, vừa làm, vừa chuyện trò

thật vui vẻ .

Chưa bao giờ Đoan Nghi cảm thấy bánh khọt thật ngon như bữa nay .
Cô bé cứ hít hà vì nước mắm cay .

Quay sang Vĩnh Phong . Cô bé trách:

- Anh làm nước mắm cay quá . Thật là ác, những người đâm ót cay là những người ...

- Người đáng yêu phải không ?

- Xí! Còn lâu mới đáng yêu .

- Không đáng yêu sao có người yêu ...

Thấy Đoan Nghi nhìn, Vĩnh Phong ngập ngừng rồi nói tiếp:

- Có người dám yêu, dì nhỉ ?

- Hứ . Chỉ tại người ta "lỡ dại" nên mới yêu đó thôi .

Dì Huyền cười . 1 lô bánh nữa được đem ra nóng vàng đầy những con tép đỏ au .

Vĩnh Phong bốc trước:

- Xin mời .

Vừa ăn Vĩnh Phong vừa cười nói vui vẻ . Anh cuốn 1 cái bánh khọt trong mớ rau màu xanh chấm nước mắm rồi đút cho Đoan Nghi .

Giọng anh ngập tràn niềm vui . Quay sang dì Huyền, Vĩnh Phong vò vĩnh:

- Bữa nào dì làm món đậu hủ ăn nghe dì .

Dì Huyền ngừng tay:

- Cái thằng, ăn bữa nay chưa xong lo đòi nữa .

Nghe tên đậu hủ, Đoan Nghi ngây người:

- Đậu hủ là sao hở dì ?

Vĩnh Phong bật cười:

- Em không biết đậu hủ là gì à ?

Cô bé lắc đầu:

- Không .

- Là tàu hủ đấy cô bé ạ! Em không thấy trong phim Hong Kong nó gọi "đậu hủ, đậu hủ" đó sao .

Dì Huyền chen vào:

- Thăng Vĩnh Phong nó mê Hồng Kông dữ rồi!

- Đâu có dì, tại con ví dụ cho Đoan Nghi thấy mờ .

- Bộ ở Việt Nam không có sao phải sang đến tận Hồng Kông .

- Thực tế, dễ hiểu mà dì .

Đoan Nghi lên tiếng:

- Dì ơi! Nửa dì dạy con làm với nghe .

- Ừ! Em nên biết cách làm những món ăn, mai một muốn lai rai với ly bia hay xì đế, khỏi cần phải đến quán nhậu hay đi nhà hàng, có em trở tài nội trợ .

Vừa nói, Vĩnh Phong vừa cười . Anh nhìn Đoan Nghi đang mở to đôi mắt đen láy nhìn anh và cổ nuốt xong phần bánh:

- Xí! Tại sao em phải trở tài nội trợ chứ ? Anh muốn ăn hay nhậu đã có nhà hàng, quán nhậu phục vụ, thậm chí có cả tiếp viên phục vụ việc ăn uống tận tình rồi .

- Chỉ sợ lúc đó bé lại khóc .

Đoan Nghi lườm Vĩnh Phong rồi phụng phịu giận hờn . Dì Huyền rất tinh ý và cảm thấy thích thích bản tính hồn nhiên của Đoan Nghi .

Không như Thu Cúc xưa cao ngạo kiêu kỳ . Dì cũng từng nấu ăn cho Vĩnh Phong và Thu Cúc mỗi lần ghé chơi .

Thu Cúc xuất thân từ thành phố biển, con nhà giàu được cho đi ăn học, rồi quen biết được Vĩnh Phong . 2 người đi đến tình yêu trong chớp nhoáng . Mỗi tình kia kéo dài không được bao lâu thì Thu Cúc

vội vã sang ngang .

Dì Huyền cũng không rõ chuyện này lắm, nhưng nghe bạn bè của Vĩnh Phong kể lại: Vĩnh Phong không làm rõ thân phận của mình, anh tạm núp dưới bóng 1 chàng trai con nhà nghèo để thử tình yêu nơi Thu Cúc . Nào ngờ ... Vĩnh Phong cháu dì lại riêng ôm đau khổ . Dì Huyền nhìn kỹ Vĩnh Phong hơn . Bây giờ nó vui vẻ yêu đời thế này thì mừng biết mấy . Xem ra con bé Đoan Nghi hay thật . Dì cứ tưởng Vĩnh Phong sẽ không bao giờ yêu được nữa . Dì rất sợ cháu dì lâm vào nghịch cảnh như dì . Cuộc đời của dì Huyền chỉ có mẹ Vĩnh Phong là rõ nhất .

Dì vội lắc đầu . Sao mình lại nghĩ ngợi vu vơ thế ?

1 lô bánh bị khét . Vĩnh Phong hít hít mũi:

- Bánh này ngon tuyệt, dì ạ!
- Thằng khỉ! Mày dám ngạo cả dì .
- Cháu nói thật đó . Bánh khét ăn mới ngon và có mùi hương đặc biệt . Cái gì cũng vậy, quyn rũ nhờ những nét khác biệt đó dì .

Nghe Vĩnh Phong nói, Đoan Nghi mỉm cười nói với dì Huyền:

- Xem ra, anh Vĩnh Phong có 2 tài dì nhỉ .

Vĩnh Phong trợn đôi mắt:

- 2 tài có nghĩa là tài nhie6`u, anh có tài thật mà . Có phải cháu có tài không dì Huyền ?

Đoan Nghi gật đầu:

- Anh có tài thật đó, tài ăn, tài nói .

Vĩnh Phong nhăn nhó rồi lại cười:

- Tài nói à ? Vậy mà bé không nói là hoạt bát, cũng tốt đấy . Trong cuộc sống giao tiếp, những người hoạt bát thường được khen là có duyên nói .

Dì Huyền xen vào:

- Duyên nói, vậy sao cháu không học bên luật để làm luật sư .
- Dì nói ý như Đoan Nghi .

Dì Huyền lảng sang chuyện khác:

- Quê cháu ở đâu hở Đoan Nghi ?
- Dạ . Đồng Tháp .

Vĩnh Phong tía lia:

- Miền đất phù sa vùng đồng bằng sông Cửu Long đó dì!

Dì Huyền ngấm Đoan Nghi:

- Đúng là con gái miền Tây có khác . Vẻ đẹp dịu dàng làm chết lòng người .

Đoan Nghi bẽn lễn, Vĩnh Phong nói:

- Vẻ đẹp kia làm chết lòng cháu trai của dì đó, dì ạ!

Cô bé kêu lên:

- Anh Phong .

Dì Huyền khoát tay:

- Cháu lên đây đi làm hay đi học vậy Đoan Nghi ?
- Dạ cháu đang theo học đại học .
- Thành phố, có nơi nào cháu chọn chưa ?
- Dạ ...

Vĩnh Phong cướp lời:

- Thành phố, quê hương thứ hai của Đoan Nghi đấy dì . - Anh âu yếm nhìn Đoan Nghi - Phải không em ?
- Hứ! Anh tưởng vậy à ? Nhỡ em chọn Nha Trang làm quê hương thứ hai thì sao ?

Vĩnh Phong vỗ tay:

- Càng tốt .

- Anh không hối hận chứ ?

- Không bao "vờ".

Dì Huyền cứu ngay:

- Coi chừng cháu lọt vào bẫy của Vĩnh Phong, vì Nha Trang là quê ngoại của nó .

Vĩnh Phong háy mắt:

- Nè, là do em chọn đó nghe, không được rút lời . Tuần sau nữa mình về Nha Trang chơi .

Đoan Nghi kênh mặt:

- Quân tử nhất ngôn không nói 2 lời .

- Tốt!

1 chuyến về Nha Trang đầy lý thú được vẽ ra . Vĩnh Phong âm thầm vạch ra cho mình những kế hoạch . 1 thoáng trẻ trung vụt đến với anh sau thời gian gần gũi và yêu Đoan Nghi .

Ăn xong món bánh khọt dì Huyền, Đoan Nghi và Vĩnh Phong dọn dẹp rồi cùng nhau trò chuyện .

Thành phố biển Nha Trang hiện về với biển trong xanh diu mát khiến cho dì Huyền càng rôm rả và nôn nao . Cả Đoan Nghi cũng vậy, vì chưa 1 lần cô bé đặt chân đến Nha Trang . Cả những danh lam thắng cảnh, những nơi tuyệt đẹp của non nước Việt Nam . Cô bé đùa với Vĩnh Phong:

- Để em may vài bộ đồ mới .

Vĩnh Phong cười:

- Ủ' . Lần đầu ra mắt mà .

Đoan Nghi quay sang dì Huyền:

- Dì thấy không, anh Phong cứ ghẹo cháu hoài . Lâu lắm rồi cháu không may đồ mới, sẵn dịp về Nha Trang, phải mặc đồ đẹp để chụp

hình . À! Nói cho anh biết trước, em rất mê chụp hình . Chuẩn bị phim là vừa .

Vĩnh Phong gật đầu:

- Đảm bảo hình bé anh chụp sẽ đẹp, không có 1 nghệ thuật gia nào sánh kịp .

- Xí! Hồng dám đâu .

- Dám đại đi, cô bé ạ .

Không chịu được sự chọc ghẹo của Vĩnh Phong, Đoan Nghi giận dỗi quay nơi khác . Vĩnh Phong thản nhiên hát:

- "Không ai yêu em nhiều và say sưa cho bằng anh ...

Anh luôn yêu em thật lòng và yêu em thủy chung .

Bao hương hoa tình yêu thắm nồng con tim thành thơ

Trong giấc mơ thơm nồng gọi ong bướm lại hòa nhau ...

Nghe Vĩnh Phong ca, Đoan Nghi càng nhớ đến lần gặp gỡ đầu tiên .

Cô bé ngẩng mặt nhìn thẳng Vĩnh Phong .

- Rất tiếc lần gặp đầu tiên anh đã để lại cho em 1 ấn tượng "gã đàn ông phùng má trợn mắt" trong chiều mưa . Bây giờ nghĩ lại em còn hơn sợ .

- Anh ghê gớm đến vậy sao ?

- Còn hơn thế nữa . Đôi khi em muốn thề nguyện sẽ căm giận anh .

Vĩnh Phong cười khì:

- Thôi cho em rút lại lời thề đó kéo mang tội vì mất lời thề .

Vừa nói, Vĩnh Phong vừa nắm 2 bàn tay Đoan Nghi chắp vào nhau .

Dì Huyền nhìn 2 người cười giỡn cũng cảm thấy vui lây . Dì nói:

- Cho Đoan Nghi rút lại lời thề phải có nôi chè chứ . Phải không Đoan Nghi ? Thôi, để dì đi nấu cho nôi chè đậu phộng để rút lại lời thề .

Đoan Nghi phụng phịu:

- Cháu không chịu đâu . A! Anh Phong khôn nghe . Định ăn hiếp em, vì có đồng minh là dì phải không ?

- Ai mà dám ăn hiếp cô bé . Mình ra ngoài vườn chơi đi Nghi ời .

Không đợi cho Đoan Nghi trả lời, Vĩnh Phong quàng vai cô bé dìu ra vườn . Vừa đi, anh vừa nói:

- Ra ngoài vườn, anh hái cho bé chùm mận đỏ ngon lắm .

- Xí! Làm như người ta là con nít không bằng .

- Em là người lớn à ?

Vĩnh Phong hôn lên trán Đoan Nghi . Anh vừa định nâng gương mặt cô lên để bày tỏ tình cảm của mình, nhưng đã bị cô bé đẩy ra, bỏ chạy ra ngoài vườn .

- Dì Huyền kia!

Tiếng cười trong trẻo của 2 người hòa vào không gian lắng đọng của buổi trưa thanh tịnh vùng ngoại ô dễ thương .

Yêu nhau, có người luôn nghĩ đến hạnh phúc tương lai mai sau, có ai nghĩ đến sự trắc trở trong tình yêu và sự đổi chiều của gió .

Đoan Nghi chống cằm tư lự . Vĩnh Phong đã đi hơn tuần nay, hầu như ngày nào anh cũng gọi điện cho cô .

Có 1 hôm vì nhớ Vĩnh Phong quá, Đoan Nghi gọi điện sang Úc . Cứ ngỡ Vĩnh Phong sẽ bất ngờ khi nghe tiếng cô . Nhưng nào ngờ, người bắt máy là 1 cô gái với lời lẽ vô cùng khó nghe . Từ hôm đó, Đoan Nghi luôn trăn trở với nhiều suy nghĩ .

Vĩnh Phong có thật sự yêu cô hay không ? Ngoài cô và Thu Cúc ra, anh còn bao nhiêu người phụ nữ ?

Đoan Nghi nghe lòng bối rối . Sự nghi ngờ luôn làm cho cô bé buồn bực khó chịu . Yêu Vĩnh Phong, Đoan Nghi không muốn anh chia sẻ tình cảm của anh cho bất cứ ai khác ngoài cô .

Như vậy có ích kỷ không ? Đối với cô, 1 là anh hoàn toàn của cô, thuộc về cô, 2 là chẳng có gì cả . Cô không thể chấp nhận 1 tình cảm chia sẻ gian dối .

Nhưng làm cách nào Đoan Nghi biết được sự thật đây ? Cô bé vò đầu . Có thể hỏi Tấn Khải, Nhật Nam, Xuân Thảo . Liệu họ có giúp được gì cho cô không ?

Họ sẽ nghĩ sao khi cô đặt ra những điều ấy ? Còn tình bạn thân thiết giữa họ chắc gì dám nói thật với cô ?

Đoan Nghi bặm môi trầm nghĩ:

- Biết vậy cô chả yêu làm gì . Nhưng mà cô có muốn đâu, bởi chính cô cũng không biết mình yêu ...

Đoan Nghi thở hắt ra:

- Bây giờ cô phải làm gì ? Đoan Nghi muốn phát điên liên khi nghĩ đến Vĩnh Phong lừa dối cô . Chỉ vì nghe lời ba mẹ anh mới yêu cô thôi và người anh yêu không phải là cô .

8 năm về trước là Thu Cúc, kế tiếp là những ai ? Đoan Nghi cũng không tin cho lắm trong 8 năm qua Vĩnh Phong sống trong cô độc . Ít có người đàn ông nào mẫu mực như vậy .

Đầu óc Đoan Nghi như mụ mẫm đi vì nổi ghen tuông giày vò . Bài vở Đoan Nghi không tha thiết nữa . Yêu khổ sở như thế này thì cô không nên yêu .

Rồi cô tự bào chữa, nhưng tại sao lại nghi ngờ Vĩnh Phong cơ chứ . Biết đâu cô gái đó là bạn bình thường hay người đồng hành trong công việc thì sao ? Chưa có điều gì xác thực rõ ràng, tại sao ta lại cứ nghi ngờ và đổ tội cho Vĩnh Phong . Nếu điều đó không như ta nghĩ thì Vĩnh Phong sẽ bị oan .

Đoan Nghi trầm nghĩ:

- Dù có xảy ra bất cứ điều gì, ta vẫn phải sống và kiên cường, ta không được gục ngã . Vì bên ta còn có ba mẹ và các em . Đoan Nghi này nhất định không chịu thua số phận .

- Đoan Nghi! Đoan Nghi!

Giật mình ngẩng lên, Đoan Nghi ngẩn người khi thấy Tấn Khải đang đứng nhìn mình lạ lùng .

Chớp nhanh đôi mắt, Đoan Nghi khẽ hỏi:

- Anh mới đến à ? Có chuyện gì vậy ?

Tấn Khải chống tay:

- Câu hỏi này anh hỏi em thì đúng hơn đấy . Có chuyện gì vậy ?

Đoan Nghi lắc đầu:

- À! Có chuyện gì đâu anh .

Tấn Khải ngắt lời:

- Gia đình có chuyện à ? Em nói đi, giữa anh và Vĩnh Phong là bạn thân mà .

Đoan Nghi cau mày:

- Em nói không có là không có . Ủa! Công việc ở công ty xong rồi hả ?

Tấn Khải vẫn không rời khuôn mặt của Đoan Nghi, anh nói:

- Dĩ nhiên là xong . Nhưng anh cảm thấy em có cái gì đó không ổn .

Đoan Nghi gất nhẹ:

- Anh đến đây có việc gì ? Hay là đến đây để ghẹo em . Anh không ổn hay là em không ổn ?

Tấn Khải cười nhẹ:

- Anh không có đùa đâu . Có chuyện gì cho anh biết với . Dù sao Vĩnh Phong cũng nhờ anh trông coi em .

Đoan Nghi nheo mắt:

- Quan trọng như vậy sao ? Vĩnh Phong nhờ anh trông coi em là trông coi như thế nào ?

Tấn Khải khoa tay:

- Thì em có gặp khó khăn, rắc rối gì anh sẵn sàng giúp . Vả lại, nếu có gì vượt quá khả năng, em hãy hỏi anh .

Đoan Nghi gật gù:

- Vậy thì anh an tâm đi . Không có việc gì khó khăn xảy ra với em đâu, còn việc tự lo cho mình, em không cần anh giúp .

Tấn Khải mỉm cười:

- Dĩ nhiên là anh thừa biết . Nhưng hình như mấy ngày nay anh cảm thấy em không ổn .

- Không ổn, không ổn . Anh nghĩ em bị bệnh hả ?

Tấn Khải nhìn nhanh cô bé:

- Đừng cho anh là nhiều chuyện nghe Đoan Nghi . Có lúc anh cảm thấy em lo lắng điều gì đó . Anh gọi ba bốn lần mà em không trả lời .

Đoan Nghi tròn mắt định nói lại nhưng Tấn Khải nhanh hơn:

- Em đừng nói là không có chuyện gì ? Có bao giờ em như thế đâu . Tuổi trẻ đừng quá âu sầu mau già lắm .

Đoan Nghi cau mày:

- Vĩnh Phong quá tốt phước mới có người bạn tốt như anh . Nhưng ... cảm ơn, em không nói gặt anh đâu . Còn nếu có thì chuyện riêng của em, không lẽ phải kể cho anh nghe ư ? Xin lỗi anh Khải ạ! Em không thể tâm sự với anh được .

Tấn Khải tiu nghỉu:

- Ô! Nếu thế thì xin lỗi . Anh hỏi vậy là để chỉ muốn tốt cho em và Vĩnh Phong thôi .

Đoan Nghi tròn mắt:

- Vĩnh Phong sao rồi, anh ấy đã nói gì với anh ? Hãy nói thật đi!

Tấn Khải nhún vai:

- Làm gì mà nói thật giả . Em hỏi như thế là ý gì ? Em đang điều tra anh đấy ư ?

Đoan Nghi xua tay:

- Em không có ý đó . Em chỉ muốn hỏi Vĩnh Phong có điện về cho anh hay không và anh ấy có nói gì ?

Tấn Khải nhìn Đoan Nghi tủm tỉm:

- Bây giờ thì em chịu xác nhận quan tâm đến Vĩnh Phong . Điều anh suy nghĩ chắc không sai đâu .

Đoan Nghi nhíu mày:

- Anh suy nghĩ gì ?

Tấn Khải nheo mắt:

- Em đang nghi ngờ Vĩnh Phong, có phải không ?

Đoan Nghi khẽ lắc đầu hỏi lại:

- Nghi ngờ ? Anh nói gì em không hiểu ? Tại sao lại phải nghi ngờ, anh Phong đã làm gì để nghi ngờ ?

Tấn Khải thở dài:

- Thật ra lúc mới gặp em, Vĩnh Phong có nói với em là người yêu trước là Thu Cúc . Khi bị Thu Cúc phụ tình thì Vĩnh Phong đâm ra chán nản, rượu chè, vũ trường, hộp đêm, và Vĩnh Phong có quan hệ với 1 vũ nữ, đó là luật có ăn có trả . Sau sự việc đó rồi tưởng mọi chuyện đi vào quên lãng . Nào ngờ cô vũ nữ đó làm eo làm sách đòi Vĩnh Phong phải có trách nhiệm với đứa con của cô ta . Mới đây Lam Hằng, tên cô vũ nữ, có gọi điện qua phá rối Vĩnh Phong, đòi Vĩnh Phong phải trở qua để giải quyết .

Ngừng 1 chút, Tấn Khải tiếp:

- Anh không biết tại sao Lam Hằng lại biết số điện thoại của Vĩnh Phong . Và anh càng không hiểu bao nhiêu năm qua rồi, Lam Hằng không hề nhắc chuyện này, sao hôm nay lại ... Phải chăng có người rắp tâm muốn phá tình yêu của em và Vĩnh Phong .

Đoan Nghi cố dần lòng . Cô hiểu đàn ông không thể trách họ việc đó được . Nhưng tại sao Vĩnh Phong không nói thật với cô . Phải chăng anh sợ ?

Cô bé nhú mày:

- Em không quan tâm đến chuyện này cho lắm . Khi yêu Vĩnh Phong là em chấp nhận tất cả . Anh nghĩ thử coi, Lam Hằng thật sự có con với Vĩnh Phong hay không ? Và Vĩnh Phong có nên trốn trách nhiệm của mình hay không ? Hay vì trách nhiệm mà Vĩnh Phong quay về với cô vũ nữ đó .

Tấn Khải ngó người:

- Làm sao anh biết được có hay không ? Anh không ở cạnh đó, nhưng anh dám khẳng định 1 điều, bản tính của Vĩnh Phong không bao giờ thay đổi, nó luôn là người biết khẳng định chính mình và không biết lừa dối ai cả . Vĩnh Phong yêu em và chỉ duy nhất 1 mình em . Đó là điều anh muốn nói với em, em hiểu không ?

Đoan Nghi tròn môi:

- Hiểu thì sao, không hiểu thì sao ? Anh yên tâm, em hiểu được ý anh . Trong tình yêu dĩ nhiên phải tin tưởng nhau chứ! Tại sao anh 1 mực bào chữa cho Vĩnh Phong vậy ? Hình như anh đã biết điều gì đó phải không ?

Tấn Khải chối quanh:

- Không biết em đang nói gì, biết và biết trong lĩnh vực nào ? Riêng anh nói về Vĩnh Phong vì cảm thấy tâm trạng của em không được

vui, em phải quan tâm đến việc học, Vĩnh Phong không muốn em như vậy đâu .

Đoan Nghi mỉm cười:

- Anh Tấn Khải à! Anh yên tâm đi, em có cách nhìn của em cũng như có những suy nghĩ riêng bản thân mình . Em không bao giờ nghi ngờ Vĩnh Phong cả, dù sao thì Vĩnh Phong cũng là người em yêu mà .

Tấn Khải gật nhẹ:

- Anh hiểu . Lát nữa anh đưa em đi phố nhé!

Cô bé lắc nhẹ:

- Hôm nay em không muốn đi đâu cả .

- Vậy thì thôi, anh không ép . Dù sao anh cũng muốn em khuây khỏa .

Đoan Nghi tủm tỉm:

- Em nghĩ anh nên cưới vợ đi . Mỹ Hồng sẽ là cô vợ tuyệt vời cho anh đấy . Đừng đắn đo quá có ngày mất rồi tiếc .

Tấn Khải phì cười:

- Vậy thì nhờ em nói giúp 1 tiếng Tôi sự không được cái điểm phúc như em nói đâu .

Đoan Nghi điếm mặt Tấn Khải:

- Mồm mép anh như thế ai mà dám qua mặt mà nhờ giúp ? Tại anh không muốn đó thôi .

Tấn Khải đưa xấp giấy cho Đoan Nghi:

- Em cất mấy tấm chi phiếu này cho Vĩnh Phong .

Đoan Nghi nhăn mũi:

- Tại sao anh không giữ mà lại đưa em ?

- Vì ông tổng có dặn trao cho bà tổng nên anh không dám cãi .

Đoan Nghi cong môi:

- Quỷ anh đó!

Tấn Khải nhún vai quay ra . Nhưng sững người khi nghe giọng nói quen thuộc gọi tên anh:

- Tấn Khải! Đoan Nghi có ở nhà không?

Tấn Khải nheo mắt:

- Em tìm Đoan Nghi chứ không phải tìm anh à ?

Mỹ Hồng nguýt dài:

- Em không đùa đâu . Em tìm Đoan Nghi thật mà . Ai dám tìm anh là chết với mấy cô ...

Tấn Khải trợn mắt:

- Em có nói lộn không đấy! Em muốn nói đến cô nào ?

Mỹ Hồng lắc đầu:

- Anh có tới bao nhiêu cô lộn, giấu đầu lòi đuôi nè, hết đường chối rồi .

Tấn Khải nhìn Mỹ Hồng:

- Anh có nói gì đâu mà em bảo chối với không chối . Nếu có thì anh đâu có vờ vố 1 mình . Em không thấy hay sao ?

Mỹ Hồng lườm dài:

- Ai ở gần anh đâu mà thấy với lại không thấy . Cái miệng dẻo nhẹo của anh, em chẳng tin đâu .

Tấn Khải vờ thờ dài:

- Biết nói sao cho em tin bây giờ . Thôi thì ôm nỗi oan này xuống dưới vậy .

Đoan Nghi xuất hiện ngay cổng, nhìn thấy Mỹ Hồng, cô bé ngạc nhiên:

- Chị Mỹ Hồng . Lạ lùng quá ta, anh Tấn Khải vừa nhắc đến chị .

Mỹ Hồng không khỏi ngạc nhiên:

- Vậy sao! 2 người nói xấu người vắng mặt hả ?

Đoan Nghi nhìn Mỹ Hồng nháy mắt:

- Hình như là vậy .

Mỹ Hồng trợn mắt:

- Sao lại hình như ? Chỉ có thể trả lời có hay không thôi .

Đoan Nghi rụt cổ:

- Xem ra hồng dám nói ầu nữa đâu, chị tìm em hay tìm người ta ?

Tấn Khải nheo mắt nhìn 2 cô gái nhỏ giọng:

- Thôi không nghĩ mình sẽ có điểm phúc đó đâu . Thôi chào, nhường lại không gian cho nhị vị cô nương .

Đoan Nghi nhìn Mỹ Hồng:

- Chị không cần người ta à ?

Mỹ Hồng nhéo cô bé thật đau, nhìn Tấn Khải đang rảo bước, Mỹ Hồng nguýt dài:

- Chị kiếm em thật chứ bộ, có chuyện quan trọng nên chị mới đến đây . Em không tin hả ?

Đoan Nghi kéo tay Mỹ Hồng:

- Vậy thì vào đây rồi hãy nói . Nãy giờ em trêu chị thôi . Nhưng bật mí cho chị biết, anh Tấn Khải có vẻ quan tâm đến chị đấy . Chị thấy thế nào ?

Mỹ Hồng le lưỡi:

- Chị thấy Tấn Khải quan tâm đến việc làm thì đúng hơn .

Đoan Nghi trợn tròn đôi mắt:

- Ê! Em nghĩ chị thông minh không lẽ chị không nhìn thấy ý tứ của anh Khải ? Có lẽ anh ấy chưa tiện nói ra đấy thôi .

Mỹ Hồng lúc lắc đầu:

- Chị thấy em bênh vực cho Tấn Khải là lạ đó, nhưng chuyện ấy để

sau này hãy nói . Bây giờ chuyện quan trọng đây .

Đoan Nghi chau mày ngạc nhiên:

- Chuyện gì ? Quan trọng đến cỡ nào, chị nói mau đi .

Mỹ Hồng chớp mắt:

- Tối nay là lễ đính hôn của Thục Quyên, nhỏ có mời chị và em, thế mà chị lơ đãng quên mất . Em đi chứ Đoan Nghi ?

Cô bé gật nhanh:

- Ừ! Đi chứ .

- Vậy thì tốt rồi! Tối nay, chị đón em .

Mỹ Hồng nheo mắt:

- Bộ phận trong tổng công ty, ai cũng đoán tổng giám đốc là người lấy vợ sớm nhất . Nào ngờ kẻ xuất giá sớm nhất là Thục Quyên .

Đoan Nghi vênh mặt:

- Lấy chồng có gì là lạ ? Lấy sớm khổ sớm chứ gì . Vậy chị định mua gì cho Thục Quyên ?

Mỹ Hồng xua tay:

- Chị đã chuẩn bị sẵn rồi, em không cần phải lo, chỉ cần đứng vắng mặt là được . Mà nè, không có tổng giám đốc cũng buồn thiệt .

Đoan Nghi bật cười:

- Vậy thì em OK . Em sẽ đi với chị, không có ông tổng thì cũng đâu có chết ai .

Mỹ Hồng đứng dậy:

- Vậy thì chị về đây . Nhớ sửa soạn cho thật đẹp nhé! Thục Quyên sẽ làm mai em chồng của nó cho em .

Đoan Nghi cười vang:

- Yên tâm . Sẽ không thấy vọng về em đâu .

Mỹ Hồng đưa tay vẫy:

- Bye . Khởi tiễn, nhớ đừng quên hẹn .

- Em nhớ rồi!

Đưa mắt nhìn lên bầu trời đầy sao, Đoan Nghi thì thầm:

- Vĩnh Phong ơi, giờ này anh ở đâu . Anh có nhớ em như em đang nhớ anh hay không ? Không biết đêm nay là đêm thứ mấy em nhớ về anh trong lặng lẽ .

Đoan Nghi nghe thương nhớ ngập lòng, khẽ nhắm mắt lại, cô bé thì thầm gọi tên anh .

Trong ngôi nhà này duy chỉ mình chị bếp là nhìn thấy Đoan Nghi cô đơn 1 mình trong bóng đêm . Gió lùa qua hắt tung mái tóc của cô bé Đoan Nghi như lạnh thấu vào tim . Càng làm cho Đoan Nghi nhớ Vĩnh Phong hơn, giá như bên cô bây giờ có anh .

Đoan Nghi chợt mỉm cười:

- Nhưng cũng chỉ là ước mơ, mà đã là ước mơ thì dĩ nhiên là sự thật .

Cô bé nghe buồn mênh mông:

- Đoan Nghi!

Đang mơ màng, âm thanh ngọt ngào bỗng vang lên .

- Đoan Nghi!

Quay phắt lại, Đoan Nghi sửng người, trước mắt cô bé, Vĩnh Phong đang mở rộng vòng tay đầy yêu thương .

Cô bé lao vào vòng tay Vĩnh Phong gọi lớn:

- Vĩnh Phong .

Đoan Nghi khóc trong sung sướng .

Thời gian như lặng đi, gió như thì thầm mang lời hát, nhưng rồi cũng lặng thắm để lắng nghe 2 trái tim yêu đang thổ thức.

- Nhớ bé lắm, Đoan Nghi à!

Dòng lệ vẫn còn rơi, Đoan Nghi hỏi như không tin là sự thật .

- Em đang mơ hay tỉnh ?

Vĩnh Phong vuốt má cô bé:

- Thật chứ không phải mơ . Anh nhớ bé tưởng sắp điên lên được, bé có biết không ?

Đoan Nghi quay mặt đi:

- Nhớ em ư ? Nhớ em mà đi lâu như thế . Còn nữa, nhớ em mà về không thèm báo cho em 1 tiếng . Hay là về với người ta nên giấu em ?

Vĩnh Phong dỗ dành:

- Đừng như vậy Đoan Nghi . Ngồi trên máy bay, anh cứ mong mau mau tới để gặp mặt em . Ở bên ấy nhớ em, anh không thể chịu nổi - Xoay mặt cô bé đối diện với mình, Vĩnh Phong thì thầm - Yêu anh!
Em không tin anh hay sao ?

Đoan Nghi ngoe nguẩy:

- Tin anh ư ? Liệu em có bị anh gạt hay không ? Đàn ông con trai các anh không người nào đáng tin cả .

Vĩnh Phong nhìn sâu vào mắt cô bé:

- Vậy anh phải làm sao để em tin anh đây ? Có cần anh lấy trái tim anh ra cho em coi không ?

Đoan Nghi nguýt dài:

- Anh nói thấy ghê . Nếu lấy trái tim anh ra rồi làm sao anh sống được, không lẽ anh định bỏ em ?

Vĩnh Phong tươi nét mặt:

- Bé tin anh rồi phải không ?

Đoan Nghi chun mũi:

- Tha cho anh lần này, lần sau thì em không bỏ anh đâu .

Vĩnh Phong nhắc bổng Đoan Nghi lên xoay tròn, giọng anh yêu

thương:

- Sẽ không có lần sau đâu em yêu .

Đoan Nghi la nhỏ nhỏ:

- Thả em xuống . Nhỡ ba mẹ và chị bếp thấy thì sao ?

Vĩnh Phong ngừng xoay, anh ngồi xuống ghế đá nhưng vẫn ôm cô bé trong lòng .

- Em mà cũng biết sợ ư ?

Đoan Nghi cong môi:

- Tùy cái chứ! Anh nói anh mới xuống sân bay, vậy hành lý anh đâu ?

Vĩnh Phong tủm tỉm:

- Chị bếp mang lên phòng giùm anh hết rồi!

Đoan Nghi tròn mắt:

- Vậy anh đã gặp 2 bác chưa ?

Vĩnh Phong nheo mắt:

- Rồi . 2 ông bà bảo anh ra đây này .

Đoan Nghi lúng túng:

- Sao ...

Vĩnh Phong mỉm cười trấn an:

- Ba mẹ anh thông cảm và hiểu cho em lắm .

- Nhưng 2 bác sẽ cười em .

- Không sao đâu . Ba mẹ anh rất thương con dâu .

Đoan Nghi đỏ mặt, cô bé lắp bắp:

- Anh ...

- Nhưng mà có chồng rồi đi học kỳ lắm .

- Nếu thấy kỳ thì em nghỉ ở nhà . Hay đến công ty làm thư ký riêng của anh .

- Mơ vào đại học đó là ước nguyện của em . Dù sao em cũng phải

hoàn thành đại học, em không thể bỏ dở được .

Vĩnh Phong cau mày:

- Thế này cũng không được, thế kia cũng không được . Vậy em muốn gì, em nói anh nghe đi .

- Em ...

- Em có hiểu cho anh không Đoàn Nghi ? Thật sự anh yêu em, anh không thể thiếu em .

Giờ phút này Đoàn Nghi không muốn nghe, không muốn hiểu gì nữa cả . Thật sự nó quá mệt mỏi trong những ngày thương nhớ . Cô bé nhỏ giọng:

- Vĩnh Phong! Anh đi nghỉ sớm đi .

- Em không muốn nói chuyện với anh à ?

Cô bé cúi đầu:

- Không phải . Anh đừng hiểu lầm . Anh đi xa về mệt em muốn anh nghỉ cho khỏe, thế thôi .

Vĩnh Phong cau mày:

- Nhưng mà anh

Đoàn Nghi ôm lấy cánh tay Vĩnh Phong:

- Nghe em, anh hãy nghỉ cho sớm, mai gặp lại .

Vĩnh Phong miễn cưỡng gật đầu:

- Ừ! Thì mai gặp lại .

Đoàn Nghi đứng lên:

- Chúc anh ngủ ngon .

Vĩnh Phong bỗng nắm chặt bàn tay của Đoàn Nghi . Giọng anh tha thiết:

- Đoàn Nghi!

Cô bé nhìn Vĩnh Phong:

- Gì vậy, anh muốn nói gì nữa đây ?

Vĩnh Phong không để cho cô bé nói tiếp, anh giữ tiếng nói của Đoàn Nghi bằng đôi môi của mình . Nụ hôn thương nhớ kéo dài tưởng như không rời nhau được .

Đoàn Nghi đẩy Vĩnh Phong ra:

- Anh ... anh ăn gian .

Vĩnh Phong cụng trán mình lên trán cô bé:

- Anh yêu em cô bé à, anh nhớ em đến quay cuồng .

Đoàn Nghi lấy tay xỉ lên mặt Vĩnh Phong giọng nghịch ngợm:

- Thế à! Bộ tưởng chỉ có mình anh biết nhớ thôi sao ?

Vĩnh Phong vòng tay ôm vai cô bé:

- Thế em cũng nhớ anh sao ?

Cô bé phùng má:

- Ai thèm nhớ chứ ?

Vĩnh Phong tủm tỉm:

- Thật không ? Nhưng anh sẽ chứng minh cho bé thấy là bé rất nhớ anh . Bé tin không ?

Đoàn Nghi chu môi:

- Bằng cách nào ?

Vĩnh Phong ôm siết lấy cô bé:

- Cách này nè!

Trên bầu trời ánh trăng chợt hé mở, chị Hằng như mỉm cười ngấm 2 tâm hồn đang chìm đắm trong yêu thương .

Đoàn Nghi đưa mắt nhìn người phụ nữ trước mặt, 1 nét đẹp kiêu kỳ khiến cô bé cần cảnh giác . Cô ta đến trường đại học tìm mình có chuyện gì đây ?

Vừa đi, Đoàn Nghi vừa suy nghĩ và tự đặt ra câu hỏi cho mình .

2 người dừng lại trước 1 quán nước bên đường . Đoan Nghi ngồi xuống, trong lòng hoang mang . Bà ta có làm gì mình không nữa ? Nhưng tại sao ta lại theo bà ta đến đây ?

Có lẽ vì bà ta muốn tiết lộ 1 số bí mật liên quan đến Vĩnh Phong mà mình tò mò muốn biết .

Đoan Nghi nén tiếng thở dài, mình theo bà ta tới đây có hờ hững lắm không ? Bà ta hoàn toàn xa lạ đối với mình, liệu mình có thể tin được những lời bà ta nói hay không ?

Trực giác của người phụ nữ mách bảo, đây không phải là trực giác của bà ta mà là lời xúi giục của Thu Cúc . Quyết cản trở hôn nhân của Vĩnh Phong . Nhưng làm vậy mình sẽ được ích lợi gì ? Đến chừng đó hẵng hay .

Cô bé trước mặt có liên hệ ít nhiều đến Vĩnh Phong, nhưng như thế nào thì bà ta không thể biết được . Vì Thu Cúc chưa nói rõ người yêu của Vĩnh Phong là ai ? Tên gì ?

Mím vành môi, bà ta chột lên tiếng:

- Cô quan sát tôi khá kỹ đấy, cô thấy tôi có đẹp không ?

Nhéch môi, Đoan Nghi cười:

- Đứng trước 1 người con gái giống như bà, bà không nên hỏi họ là bà đẹp hay không, vì chẳng có cô gái nào muốn người khác đẹp hơn mình .

Mở to mắt, Lam Hằng gật gù:

- Trả lời khá lắm .

Đoan Nghi hững hờ:

- Bà hẹn tôi ra đây để khen tôi hay sao ?

Lam Hằng nheo mắt:

- Tôi tên Lam Hằng . Cô có nghe ai đó nhắc đến bao giờ chưa ?

Đoan Nghi nhìn thẳng người đối diện:

- Bà tưởng bà là ai mà tôi cần phải biết tên ? Bà nghĩ tên bà quan trọng lắm sao ?

Người đàn bà mỉm cười:

- Trước lạ sau quen mà . Lúc chưa gặp thì chưa quen, bây giờ gặp rồi làm gì cô nóng nảy vậy ? Xem ra thì cô có vẻ nôn nóng ... À! Cô biết Vĩnh Phong chứ ?

- Mặc mớ gì đến bà ?

- Mặc mớ hay không thì chốc nữa đây cô sẽ rõ . Hình như cô cũng yêu Vĩnh Phong thì phải . Anh ta tốt phước thật, biết bao nhiêu cô gái si mê đeo đuổi .

Đoan Nghi đỏ mặt:

- Yêu hay không cũng đâu có liên quan gì đến bà ? Hình như bà có vẻ quan tâm đến chuyện Vĩnh Phong lắm . Thật ra bà là ai ?

Đoan Nghi cố dần lòng để khởi bật ra lời cảm hận . Cô đã nghe Tấn Khải nói, nhưng cô không tin nó là sự thật . Vì cô yêu Vĩnh Phong, anh không thể nào lừa dối cô . Nay đã rõ rồi, anh tàn nhẫn lắm Vĩnh Phong ơi!

Đoan Nghi cố làm ra vẻ mặt tỉnh, Lam Hằng cau mày:

- Cô muốn biết lắm sao ? Có lẽ chúng ta không nên úp mở nữa . Tôi là người yêu của Vĩnh Phong .

Đoan Nghi bật cười:

- Người yêu thì có gì quan trọng . Vậy thì bà có biết tôi là ai không ?

Lam Hằng dè chừng:

- Dĩ nhiên là biết rồi, nên tôi mới đến gặp cô . Là phụ nữ với nhau, tôi không muốn cô bị lừa dối .

Đoan Nghi tròn mắt:

- Lừa dối ư ? Ba mẹ của Vĩnh Phong đến hỏi cưới tôi đang hoang, không lẽ như thế là Vĩnh Phong lừa dối tôi ? Tôi nghĩ câu này dành cho bà thì đúng hơn .

Lam Hằng bực tức:

- Cô không nghĩ người mà cô sắp lấy đã có người yêu rồi hay sao ?

Đoan Nghi nhún vai:

- Thanh niên chưa cưới vợ có người yêu là chuyện bình thường . Chỉ cần khi lấy vợ rồi họ cắt đứt mọi quan hệ và thủy chung với vợ là được . Tôi là lớp người trẻ, suy nghĩ không cổ lắm đâu .

Lam Hằng cau mày:

- Nhưng Vĩnh Phong đâu có yêu cô, anh ấy lấy cô là để vui lòng ba mẹ anh ấy thôi . Người anh ấy yêu là tôi . Lấy 1 người không yêu mình, cô có thấy đáng hay không ?

Đoan Nghi cười nhạt:

- Vậy đây là thành ý của bà có phải vậy không ? Xin lỗi, tôi không cần bà dạy khôn . Tôi đã lớn và tôi biết suy nghĩ những chuyện nên làm hay không nên làm, không cần bà quan tâm .

Lam Hằng nhìn sững Đoan Nghi, cô cảm thấy người con gái trước mặt cô quá cứng rắn, thật là cô không có hy vọng .

Hy vọng được nhận ở Vĩnh Phong sự yêu thương chăm sóc đã tiêu tan . 1 phần là do ý nghĩ của cô, 1 phần là do sự xúi giục của Thu Cúc, cho nên cô phải tới đây .

Cuộc đời làm vũ nữ đâu có dài, mai này tàn phai nhan sắc rồi biết dựa vào ai đây . Nếu lần này thất bại coi như mất tất cả . Phải tìm cách để buộc Vĩnh Phong vào trách nhiệm . Lam Hằng mỉm cười chua chát .

Nhìn cô gái trước mặt, Lam Hằng không thấy vẻ gì là ghen tuông cả

về những gì được biết . Hay cô ta không yêu Vĩnh Phong, vậy cô ta lấy anh ấy để làm gì ?

Lam Hằng tự nghĩ:

"Xem ra thì mình quá vội vàng trong việc này".

Đoan Nghi không ngừng quan sát đối phương . Cô tin là Lam Hằng có thể là người mà Tấn Khải đã cho cô biết . Nhưng sao cô không thể tin những lời nói của cô gái này . Đoan Nghi cố kiềm chế để xem thái độ của bà ta thế nào . Bởi vì Đoan Nghi không tin Vĩnh Phong lừa dối mình . Cô cảm nhận được sự chân thành của anh . Vĩnh Phong không phải là người 2 lòng .

Tiếng Lam Hằng đầy khẳng định:

- Vĩnh Phong không yêu cô và cô cũng không yêu anh ấy, vậy cô lấy anh ấy để làm gì ? Vĩnh Phong chỉ yêu 1 mình tôi thôi, cô biết không ?

Đoan Nghi vênh mặt:

- Yêu bà thì tại sao anh ấy không lấy bà mà đi hỏi cưới tôi ? Vả lại, bà yêu Vĩnh Phong và Vĩnh Phong yêu bà thì bà biết rõ tánh tình của anh ấy chứ ? Theo tôi, Vĩnh Phong muốn gì thì anh ấy quyết định làm được, không ai cản được đâu . Điều này tôi tin và tôi hiểu rõ Vĩnh Phong hơn cả .

Lam Hằng đứng phắt dậy, cô quyết định giở ra chiêu bà cuối cùng:

- Thì ra nãy giờ cô không tin lời tôi nói, cô không tin tôi là người yêu của Vĩnh Phong . Tôi nói cho cô biết, không những là người yêu mà tôi và Vĩnh Phong có quan hệ rất mật thiết . Tôi và anh ấy đã ...

Đã chuẩn bị trước nên Đoan Nghi không lấy gì làm bất ngờ . Cô cau mày ngắt lời:

- Bà và Vĩnh Phong có như thế nào thì có liên quan gì đến tôi chứ ?

Đó chỉ là những chuyện đã qua . Tôi chỉ biết hiện tại và không quan tâm đến dĩ vãng của anh ấy . Bà còn điều gì nói nữa không ?

Lam Hằng đỏ mặt tức giận:

- Cô làm sao biết được tôi và Vĩnh Phong đã từng sống chung với nhau như vợ chồng và đã có con với nhau . Không lẽ cô không phản ứng gì khi biết chồng sắp cưới của cô đã từng quan hệ mật thiết với người khác ư ?

Đoan Nghi nhíu mày:

- Thật ra thì bà muốn giành lại Vĩnh Phong chứ gì ? - Chậm rãi, Đoan Nghi nhún vai và nói tiếp - Vậy thì xin mời, nếu bà đủ bản lĩnh của 1 người đang yêu . Vĩnh Phong chấp nhận ai đó là quyền của anh ấy . Còn bà, muốn gì xin hãy gặp trực tiếp Vĩnh Phong . Còn tôi, tôi không thể bắt buộc anh ấy được .

Lam Hằng nhỏ giọng:

- Nhưng cô có thể từ chối cuộc hôn nhân này, cô có yêu Vĩnh Phong đâu ?

Đoan Nghi mỉm cười:

- Sao bà biết là tôi không yêu Vĩnh Phong ?
- Thái độ của cô .

Đoan Nghi hất mái tóc ra sau:

- Vậy thì bà làm rồi đấy! Tình yêu của tôi không giống như bà .

Lam Hằng châm thuốc:

- Cô nói thế có ý gì ?

Đoan Nghi cười cười:

- Ô! Tôi chỉ nói rằng tình yêu tôi là tự nguyện . Nếu tôi biết người đàn ông yêu tôi không còn yêu tôi nữa, thì không cần nói chia tay, tôi sẽ tự nguyện bỏ anh ta .

Lam Hằng gay gắt:

- Hừ! Cô giỏi lắm!

Đoan Nghi muốn chấm dứt câu chuyện ở đây, cô đưa tay vẫy người phục vụ .

Lam Hằng khoát tay:

- Tôi đã trả tiền rồi!

Đoan Nghi đặt tiền xuống bàn:

- Xin lỗi, tôi không muốn nợ của ai cả . - Cô hỏi Lam Hằng - Bà còn gì để dặn không ? Nếu không, tôi xin phép về trước .

Lam Hằng bực dọc:

- Cô lợi hại hơn tôi tưởng, nhưng tôi sẽ không chịu thua cô đâu .

Đoan Nghi chậm rãi:

- Xin chào, chúc bà thành công .

Lam Hằng nhìn theo đầy tức tối, không lẽ cô phải thua 1 con bé miệng còn hôi sữa này hay sao ?

Trong khi đó, Đoan Nghi rời quán nước với 1 tâm trạng bấn loạn .

Phải can đảm lên Đoan Nghi . Nhưng khi còn lại 1 mình, bộ mặt giả tạo không còn nữa, Đoan Nghi cảm thấy mình muốn khóc và khóc thật lớn, cho vơi nguôi cơn giận trong lòng .

Như người vô hồn, Đoan Nghi lang thang không định hướng . Giờ thì cô không muốn gặp ai cả . Cô muốn quên tất cả .

Vĩnh Phong như điên lên khi đến trường đón Đoan Nghi không có, gọi điện hỏi bạn bè của Đoan Nghi và những nơi Đoan Nghi thường tới cũng không có .

Tấn Khải nhìn Vĩnh Phong:

- Thật ra, mày và Đoan Nghi đã xảy ra chuyện gì ?

Vĩnh Phong chau mày:

- Làm gì có, chúng tôi rất vui vẻ, có chuyện gì xảy ra đâu ?

Tấn Khải trấn an:

- Vậy thì an tâm đi, Đoan Nghi có lẽ gặp bạn bè đâu đó .

Vĩnh Phong lo lắng:

- Nhưng tao lo cho Đoan Nghi . Có đi đâu thì Đoan Nghi nói với ba mẹ tao hoặc gọi điện cho tao biết, ở thành phố này, Đoan Nghi quen biết đâu có nhiều .

Tấn Khải tủm tỉm:

- Tao nghĩ mày nên cưới Đoan Nghi đi, rồi để cô ấy ở nhà đón mày mỗi ngày .

Vĩnh Phong thở dài:

- Thật ra thì tao muốn lắm, nhưng Đoan Nghi nói cô ấy còn nhỏ và muốn học xong đại học .

Tấn Khải vỗ vai bạn:

- Tao thấy Đoan Nghi yêu mày lắm đấy . Không có gì đâu, mày an tâm đi .

Vĩnh Phong vỗ trán:

- Tao cũng mong như thế, mong rằng đừng có điều gì xảy ra với Đoan Nghi .

Tấn Khải nhìn bạn lạ lùng:

- Mày nói gì ? Có phải mày đang giấu tao chuyện gì không ?

Vĩnh Phong lắc đầu:

- Nhưng tao cảm thấy có điều gì đó xảy ra với Đoan Nghi . Mày không hiểu đâu .

Tấn Khải so vai:

- Mày muốn nói đến Thu Cúc và Lam Hằng chứ gì ? Nhưng Thu Cúc không còn ngại nữa, chỉ ngại Lam Hằng thôi .

Vĩnh Phong trừng mắt:

- Tại sao mày biết ?

Tấn Khải mỉm cười:

- Tao thấy cô ta khoác tay 1 gã đàn ông vào khách sạn Sài Gòn .

Vĩnh Phong cau mày:

- Lam Hằng đã qua Việt Nam ư ? Nhưng cô ta qua đây làm gì ?

- Chuyện đó còn phải hỏi lại . Bộ mày dàn xếp chưa xong sao ? Lam Hằng là 1 vũ nữ thôi mà . Với lại, đã mấy năm rồi mày cũng đâu có gặp lại Lam Hằng . Nhất định chuyện này có người xúi giục .

- Ai vào đây ? Chỉ có Thu Cúc là biết thôi .

- Nhưng biết Thu Cúc ở đâu mà tìm . 2 người phụ nữ này không đơn giản .

- Lam Hằng buộc tao phải có trách nhiệm với đứa con của cô ấy .

Mày nghĩ tao phải làm sao đây ?

- Cho tiền là xong . Làm nghề vũ nữ, người đàn ông nào cũng là chồng .

- Tao chỉ sợ Lam Hằng qua đây sẽ gây khó dễ cho Đoàn Nghi .

- Đã biết hậu quả như vậy, sao lúc trước mày không tránh ? Nhưng nếu Lam Hằng nói cho Đoàn Nghi nghe tất cả thì sao ?

Vĩnh Phong lắc đầu:

- Tao cũng không biết nữa, nhưng tao biết chắc 1 điều mọi cái sẽ tan vỡ . Mày biết rồi đấy, Đoàn Nghi bướng bỉnh, rồi điều gì xảy ra mày cũng tưởng tượng được .

- Tao nghĩ không nghiêm trọng lắm đâu, chuyện đâu còn có đó, mày vào nghỉ đi .

Vĩnh Phong đứng lên:

- Còn mày ?

Tấn Khải ôm vai bạn:

- Phải về thôi . Tao cảm thấy bây giờ mày bắt đầu biết sợ, tính cách đấy không phải của mày .

Vĩnh Phong bật cười:

- Tao cũng không biết nữa . Nhưng tao yêu Đoan Nghi thật lòng và không muốn mất cô ấy .

Tấn Khải đắm vào vai bạn:

- Vậy thì mày yên tâm, không bao giờ mày mất Đoan Nghi .

Cả 2 siết chặt tay nhau . Vĩnh Phong đề nghị:

- Tao đưa mày về .

Tấn Khải lắc đầu:

- Tao có xe mà . Mày vào nghỉ đi . Nếu có chuyện gì thì mày cũng phải thật bình tĩnh, nhớ không ?

Vĩnh Phong gật nhẹ:

- Nhớ! Nhớ rồi .

Tấn Khải bật cười:

- Tao về đây . Bye .

Nén tiếng thở dài, Vĩnh Phong thầm cầu trời cho Đoan Nghi mau trở về nhà .

Vĩnh Phong đi lần ra cổng và anh sửng người, Đoan Nghi đang đứng bất động .

Vĩnh Phong dang tay ôm nhanh Đoan Nghi vào lòng, giọng anh đầy lo lắng:

- Em đi đâu mà giờ này mới về ? Sao không vào nhà mà đứng đây ?

Đoan Nghi khẽ mỉm cười:

- Em chờ anh có được không ? Còn anh, sao lại đi lang thang ngoài sân ?

Vĩnh Phong ôm vai cô bé:

- Anh ở công ty về, thấy trễ rồi mà chưa thấy em về nhà, nên anh gọi điện khắp nơi tìm em làm cho ba mẹ lo lắng .

Đoan Nghi nhướn mày:

- Vậy sao ? Vậy thì cho em xin lỗi, ta vào nhà thôi . Chắc là 2 bác mong lắm .

Vĩnh Phong gật nhẹ:

- Ừ! Chúng ta vào nhà đi .

Đoan Nghi suy nghĩ cả buổi chiều để vạch ra cho mình 1 chương trình hành động . Dù sao thì ta cũng phải thử để biết làm hay không làm .

Vĩnh Phong nói với cô bé:

- Em vào nhà trước đi . Anh cần nói chuyện với em đây .

Đoan Nghi vươn vai:

- Để ngày mai đi, hôm nay em cảm thấy mệt lắm .

Vĩnh Phong nhìn cô bé:

- Nếu em mệt thì ngày mai cũng được, nhưng phải ngủ sớm đây .

Đoan Nghi gật nhẹ, cô cảm thấy yêu anh tha thiết, cô muốn được bên anh mãi mãi . Nhưng khi nghĩ đến Lam Hằng và lời nói của bà ta, tim cô bé trở nên lạnh giá .

Sợ đứng lâu sẽ không kiềm chế được, Đoan Nghi hôn vào má Vĩnh Phong từ giả .

- Em vào trước đây . Anh vào sau nhé, anh cũng nên nghỉ sớm đi, mai gặp lại .

Vĩnh Phong giữ Đoan Nghi trong vòng tay mình, anh thì thầm:

- Anh yêu em, Đoan Nghi à! Anh nhớ em lắm, em biết không ?

Đoan Nghi lắc đầu:

- Anh lộn xộn quá . Em đã nói rồi, em mệt .

Vòng tay Vĩnh Phong siết chặt hơn . Đoan Nghi muốn hét thật lớn:
anh là con người 2 lòng, không chung thủy .

Nhưng trái tim không bao giờ nghe theo sự điều khiển của lý trí . Cô
bé ôm siết lấy Vĩnh Phong .

- Vĩnh Phong! Em yêu anh! (179)

o O o

Đẩy Vĩnh Phong ra, Đoan Nghi cầu nhàu:

- Anh vào nhà đi . Anh không sợ ba mẹ nhìn thấy hay sao ?

Vĩnh Phong vuốt tóc cô:

- Anh rất muốn cho họ nhìn thấy . Đoan Nghi! Chúng ta cưới nhau đi!

Cô bé nhìn Vĩnh Phong:

- Anh nói thật chứ ?

Vĩnh Phong nâng cằm cô bé lên:

- Em nói gì lạ vậy ? Anh yêu em và điều ấy em cũng rõ .

Đoan Nghi lắc đầu:

- Chúng ta vào nhà đi . Em mệt rồi .

Đoan Nghi lách khỏi vòng tay Vĩnh Phong đi vào nhà, Vĩnh Phong
đưa mắt nhìn theo, anh cảm thấy có điều gì đó không ổn .

Vĩnh Phong buông người xuống nệm như trút khỏi sự mệt mỏi, trần
trở trong lòng và anh thiếp đi từ lúc nào không biết .

Giật mình thức giấc bởi 1 cơn gió, Vĩnh Phong mới hiểu ra rằng anh
đã ngủ quên lúc nào không hay .

Vĩnh Phong bước ra nhìn sang phòng Đoan Nghi, anh ngạc nhiên khi
phòng vẫn còn sáng . Bước nhanh đến anh không thấy động tĩnh gì
cả . Đưa tay gõ nhẹ cửa vẫn không có tiếng trả lời . Bàn tay Vĩnh
Phong xoay nhẹ nắm cửa, không có ai trong phòng cả . Mọi cái đều

ngăn nắp, có nghĩa là Đoan Nghi chưa hề ngủ .

Vĩnh Phong thơ thẩn:

- Vậy thì cô bé đi đâu ?

Vĩnh Phong chạy nhanh ra, anh va vào Đoan Nghi đang đi vào với đôi mắt đỏ hoe .

Vĩnh Phong hỏi:

- Em đi đâu về vậy ?

Cô bé nhìn Vĩnh Phong:

- Anh vào đây làm gì ? Giờ này anh còn chưa ngủ sao ?

Vĩnh Phong nắm lấy tay cô bé:

- Em sao vậy ? Sao giờ này em vẫn chưa ngủ, Đoan Nghi ? Tay chân em lạnh hết rồi!

Đoan Nghi hất tay Vĩnh Phong ra:

- Mặc kệ em, anh hãy về phòng đi . Em biết tự lo cho mình mà .

- Đoan Nghi, em làm sao vậy ? Em như vậy anh không thể mặc kệ em được . Mau vào ngủ đi . Nghe anh đi Đoan Nghi, đừng bướng bỉnh nữa được không ?

Đoan Nghi cau có:

- Em đã bảo không sao mà, anh trở về phòng đi .

Vĩnh Phong dìu cô bé lên giường, anh vỗ về:

- Anh sẽ trở về phòng, chỉ cần em nằm yên ngủ giùm anh là được .

Đoan Nghi nằm xuống giường, Vĩnh Phong kéo chăn đắp cho cô bé:

- Ngày mai còn phải đi học, nhắm mắt ngủ đi em .

Vĩnh Phong cúi xuống hôn nhẹ lên vàng trán Đoan Nghi, cô bé mở tròn đôi mắt nhìn anh .

Vĩnh Phong thì thầm:

- Em không ngủ sao ?

Cô bé lắc đầu:

- Anh có biết tại sao em mất ngủ không ?

Vĩnh Phong nhìn cô bé chăm chú:

- Vậy thì em nói đi . Tại sao em mất ngủ .

Đoan Nghi chột thờ dài:

- Thật sự anh có yêu em như lời anh nói hay không ?

Vĩnh Phong nắm chặt vai cô bé:

- Đoan Nghi, em nghi ngờ tình yêu của anh à ? Tại sao vậy ? Tại sao em nghi ngờ tình yêu của anh ?

Đoan Nghi nghiêm giọng:

- Nếu thật sự yêu em thì anh hãy làm gì cho em tin đi .

Vĩnh Phong sửng người:

- Đoan Nghi ... Như thế nghĩa là sao ?

Đoan Nghi tung chăn gối dậy:

- Anh không dám à ? Anh sợ có lỗi với người yêu của anh chứ gì ?

Vĩnh Phong nắm tay cô bé lắc mạnh:

- Người anh yêu làm em . Nếu không yêu em, anh đâu đòi cưới em . Yêu anh, em phải tin anh . Em không nên nghe lời người khác rồi nghi ngờ anh .

Đoan Nghi mím môi bướng bỉnh:

- Tin anh nên em mới bị anh lừa dối .

Vĩnh Phong lắc mạnh đầu:

- Đoan Nghi! Anh không hề lừa dối em .

Cô bé cao giọng:

- Không lừa dối em thì tại sao anh không nói rõ chuyện của Lam Hằng cho em nghe .

- Lam Hằng ? Sao em lại biết Lam Hằng ?

Đoan Nghi nhìn ra cửa sổ:

- Anh ngạc nhiên lắm sao ? Sáng nay em đã gặp bà ấy .

Vĩnh Phong rời người xuống ghế:

- Cô ta hẹn gặp em có phải không ?

Đoan Nghi nhìn Vĩnh Phong:

- Điều ấy không quan trọng . Em muốn biết là anh giấu em chuyện của Lam Hằng cho tới bao giờ ?

Vĩnh Phong cau mày:

- Anh và Lam Hằng không là gì cả . Anh nghĩ chuyện dĩ vãng là những chuyện đã qua . Có bao giờ em quan tâm đến chuyện đã qua của anh đâu ?

Đoan Nghi cau gắt:

- Em không quan tâm bởi vì em tin anh . Em hoàn toàn tin tưởng ở anh . Nhưng thật không ngờ, anh trở về bên ấy vì người yêu cũ .

Vĩnh Phong đến bên Đoan Nghi:

- Em không ngờ điều gì ? Em đừng có ghép tội anh nữa có được không ? Anh xin lỗi, vì anh không nói rõ chuyện về bên ấy của anh cho em biết . Nhưng anh không bao giờ lừa dối em .

Đoan Nghi đổi mặt:

- Được . Vậy anh nói đi . Có phải anh hỏi cưới em là do ý của ba mẹ anh không ?

Vĩnh Phong thở dài:

- Lúc đầu anh cũng không muốn có cuộc hôn nhân này . Nhưng có lẽ do duyên phận nên chuyện xảy ra em cũng đã rõ . Bây giờ anh cưới em là vì anh yêu em . Em hiểu không ?

Đoan Nghi cau có:

- Vậy Lam Hằng và đứa con của anh, anh tính sao đây ? Anh đã

từng sống chung với bà ấy, tại sao anh lại bỏ bà ấy chứ ?

Vĩnh Phong nhìn Đoan Nghi chăm chăm:

- Em có hiểu em đang nói gì không ? Lam Hằng là 1 vũ nữ đầu thế đem ra so sánh .

- Bộ vũ nữ không phải là con người sao ?

Vĩnh Phong lắc đầu nhìn Đoan Nghi:

- Biết nói ra em dễ gì thông cảm, anh cũng phải nói . Ở phương Tây khác hơn ở Việt Nam chúng ta . Nam nữ chỉ cần thích nhau thì có thể sống chung mà không cần biết có yêu hay không - Vĩnh Phong thở dài - Anh và Lam Hằng không giống như thế, vì cô ấy là 1 vũ nữ .

Trong lúc tuyệt vọng anh mới tìm đến Lam Hằng mà thôi . Tiền cô ấy nhận, xong rồi mạnh ai nấy bước, chẳng ai nợ ai cả .

Đoan Nghi tròn tròn đôi mắt:

- Nhưng bà ấy bảo anh và bà ấy yêu nhau, anh không yêu em . Vừa rồi anh trở về bên ấy cũng vì bà ta .

Vĩnh Phong đứng bật dậy:

- Anh yêu em hay không là tự em phải biết chứ ? Không lẽ người ngoài cuộc có thể hiểu được hay sao ? Em làm anh cảm thấy thất vọng về em đấy Đoan Nghi à . Nếu không yêu em, anh không bao giờ chấp nhận cưới em đâu . Hãy hiểu điều đó!

Đoan Nghi cũng bật dậy . Cô mím môi:

- Vậy anh không lấy tôi có nghĩa là tôi sẽ ở góa chứ gì ? Anh tự đề cao mình quá rồi!

Vĩnh Phong lắc đầu:

- Anh không hề nghĩ điều đó . Anh chỉ nói rõ thành ý của mình thôi .

Đoan Nghi nhìn Vĩnh Phong 1 cách giận dữ:

- Thành ý của anh ư! Vậy thì tôi chân thành cảm ơn .

Vĩnh Phong phân trần:

- Thật sự anh yêu em . Em phải tin anh .
- Tin anh ư ? Ai dám tin những điều anh nói đúng hay sai ? Liệu khi cưới tôi rồi, anh có quả quyết mình không đi lại với Lam Hằng hay không ? Tôi chấp nhận lấy anh có nghĩa là tôi chôn cả cuộc đời tôi .

Vĩnh Phong sửng ngờ:

- Đoan Nghi! Em nói gì ? Thật ra em muốn gì ?

Đoan Nghi trả lời nhát gừng:

- Muốn gì thì tự anh phải biết chứ .

Vĩnh Phong nắm tay Đoan Nghi:

- Có phải em muốn ...

Đoan Nghi quay phắt đi:

- Thật ra tôi muốn hay anh muốn cũng thế thôi .
- Em dám nói với anh như thế sao Đoan Nghi ? Em coi anh là 1 con người như thế nào .

Vĩnh Phong nói thêm:

- Dù yêu em, nhưng anh cũng có lòng tự trọng . Nếu muốn thì em cứ làm, anh sẽ không cản .

Đoan Nghi nhìn theo Vĩnh Phong hét:

- Anh tưởng tôi không dám làm à .

Vĩnh Phong nhún vai:

- Tự nhiên, nếu không tin nhau thì lấy nhau chỉ khổ mà thôi . Cảm ơn em đã cho tôi hiểu thêm về em .

Dứt lời, Vĩnh Phong quay đi . Đoan Nghi hét:

- Vĩnh Phong! Anh đứng lại đó . Anh phải nói rõ ràng mới được .

Nhưng tiếng của Đoan Nghi rơi vào khoảng không, chỉ nghe tiếng đóng cửa thật mạnh mà thôi .

Đoan Nghi ôm lấy đầu:

- Trời ơi! Ta vừa nói gì ? Tại sao ta không tự kiềm chế lấy mình . Ta và Vĩnh Phong không lẽ chia tay hay sao ?

Đoan Nghi ôm mặt khóc, cô ném tất cả mọi thứ trong tầm tay của mình .

Đoan Nghi ơi! Tại sao mày mâu thuẫn với bản thân mày, có phải mày đã ghen với người đàn bà đó không ?

Đoan Nghi bịt chặt 2 tai:

- Ta sẽ chẳng bao giờ lấy Vĩnh Phong . Anh ta cao ngạo lắm .

Đoan Nghi vui người vào chấn . Cô muốn hét lớn cho hả giận .

Nhưng cô không hét được . Đoan Nghi ôm mặt khóc vui .

Sáng hôm sau chờ cho Vĩnh Phong đi làm xong, Đoan Nghi chuẩn bị đồ đạc xin phép 2 bác Vĩnh Nam về quê .

Cô viện lý do rất là nhớ nhà . Thế là đâu có chuyện gì để cản .

Đoan Nghi tự nhủ rằng . Sẽ không bao giờ nhìn mặt Vĩnh Phong nữa .

Trưa đi làm về chẳng thấy Đoan Nghi, Vĩnh Phong dò hỏi, được ba mẹ cho biết là cô bé đã về quê .

Anh cười thầm:

- Rõ là bướng bỉnh và cứng đầu không thể nói .

Vĩnh Phong quá đau đầu rồi, anh không muốn nghĩ nữa . Có lẽ để cho Đoan Nghi nguôi ngoai, anh sẽ về dưới đón cô lên .

Đang chập chờn với suy nghĩ, Vĩnh Phong giật mình vì chuông điện thoại reo .

Reng ... reng ... reng ...

Vĩnh Phong nhắc máy:

- Alo .

- ...

- Là em hả Xuân Thảo ?

- ...

- Gọi cho anh có chuyện gì không ? - Vĩnh Phong cau mày .

- ...

- Em biết chỗ ở của Thu Cúc và Lam Hằng rồi à ?

- ...

- Bây giờ em đang ở đâu ?

- ...

- Được . Anh tới ngay .

Không đầy 10 phút, Vĩnh Phong có mặt ở đường Nguyễn Tri Phương

.

Xuân Thảo gọi:

- Anh Phong!

Vĩnh Phong ngừng xe lại, nhìn ngôi nhà có giàn tigôn, anh hỏi:

- Đây phải không ?

- Ừm!

Vĩnh Phong nheo mắt:

- Em có thám tử tư mà .

Vừa lúc đó, Nhật Nam trở tới, anh hỏi:

- Có mặt đầy đủ rồi phải không ?

Vĩnh Phong điểm mặt Nhật Nam:

- Thì ra là mày!

Nhật Nam hất mặt:

- Nhấn chuông gọi cổng đi Xuân Thảo ?

Xuân Thảo đưa tay lên nhấn cái nút màu xanh bên đường . Không lâu cánh cửa bật mở . Người mở cổng tròn tròn mắt .

Xuân Thảo khoanh tay bước vào:

- Thu Cúc! Có lẽ chị ngạc nhiên lắm thì phải .

Thu Cúc đứng trân mình nhìn 3 người không chớp . Xuân Thảo nói tiếp:

- Chị không mời chúng tôi vào nhà sao ?

Giật mình, Thu Cúc lúng túng:

- Tôi ... mời mọi người vào trong .

Dừng xe xong, Nhật Nam vươn vai:

- Chà! Không khí cũng dễ chịu chứ ?

Đưa 3 người vào phòng khách, Thu Cúc nói:

- Mọi người ngồi đi . Tôi làm nước .

Xuân Thảo ngăn lại:

- Thôi khỏi, chúng tôi không khát . Ai biết được trong nước chị làm có gì ? Độc dược, kích thích hay mê hồn trận .

Nhật Nam cản lại:

- Thôi mà Xuân Thảo . Dù sao mình cũng là khách, nên lịch sự 1 chút

- Anh ngọt ngào - Thu Cúc! Chị ngồi đi, chúng tôi muốn nói chuyện với chị .

Thu Cúc ngồi xuống trong ngỡ ngàng . Cô không dám nhìn mọi người .

Vĩnh Phong định lên tiếng thì có 1 người đàn ông từ trên lầu đi xuống . Anh ta hỏi:

- Thu Cúc! Em đang có khách à ?

Không hẹn mà Vĩnh Phong, Xuân Thảo, Nhật Nam cùng bật lên:

- Kha Tuấn!

Người đàn ông cũng nhận ra 3 người khách, ông ta vui vẻ:

- Ô! Chào 3 bạn . Lâu lắm chúng ta mới gặp lại .

Kha Tuấn bắt tay Vĩnh Phong:

- Anh vẫn vậy, không thay đổi gì .

Vĩnh Phong mỉm cười:

- Cám ơn, tôi đã già rồi đấy chứ!

- Trông anh vẫn còn phong độ như xưa, có khác gì đâu .

Kha Tuấn quay sang Xuân Thảo và Nhật Nam:

- Còn 2 bạn, phát thiệp mừng chưa vậy ?

Nhật Nam vui vẻ:

- Sắp rồi! Anh về lần này là có dịp đấy .

- Vậy sao ?

Kha Tuấn ôm vai Thu Cúc:

- Em nghe gì không ? Vợ chồng mình được uống rượu mừng của Nhật Nam và Xuân Thảo rồi!

Thu Cúc vẫn im lặng không lên tiếng .

Xuân Thảo nhếch môi:

- Tôi nghĩ chị Thu Cúc chắc không có thời gian đâu, vì chị ấy bận .

Kha Tuấn nhướng mắt hỏi vợ:

- Em bận gì mà anh không biết ?

Thu Cúc chối quanh:

- Em có bận gì đâu . Chắc tại Xuân Thảo nói đùa đấy thôi .

- Hừ! Đùa đã 8 năm nay rồi, tôi không nói đùa nữa .

Nhật Nam hỏi Kha Tuấn:

- Anh qua Việt Nam khi nào ? Có cùng chuyến bay với chị Thu Cúc không ?

- Ô! Tôi qua sau vợ tôi 1 tháng .

Nhật Nam hỏi tới:

- Vậy mấy tháng gần đây anh có biết công việc làm của chị Thu Cúc

không ?

Kha Tuấn ngó người:

- Thu Cúc làm việc ? Thật sự tôi không hề hay biết . Mà cô ấy làm việc gì ? Có cực lắm không ?

- Không cực đâu, rất là nhàn hạ . Ngồi 1 chỗ vẽ kế hoạch cho người khác .

- Thế là mệt về trí óc rồi ?

- Phải .

Kha Tuấn hôn lên trán vợ .

- Tội nghiệp cho vợ tôi .

Thu Cúc ngồi yên bất động . Cô biết, cô không thể chạy trốn việc mình làm .

Vĩnh Phong cũng không lên tiếng, anh muốn nhường lời lại cho Nhật Nam và Xuân Thảo .

Nhật Nam tiếp:

- Xin lỗi, tôi hơi tò mò 1 chút .

- Việc gì anh cứ hỏi .

- Từ ngày cưới đến giờ, cũng như suốt 8 năm qua, vợ chồng anh có cãi cọ với nhau không ?

- Tôi không hiểu anh muốn hỏi gì ? Chuyện của vợ chồng tôi liên quan gì đến các bạn ?

Khuôn mặt của Thu Cúc chuyển từ xanh đến trắng . Có lẽ hôm nay cô phải trả giá những gì cô đã gây ra .

Nhật Nam điềm nhiên:

- Thì anh cứ trả lời đi, tôi sẽ nói cho anh rõ .

- Chuyện cãi cọ không hề xảy ra bao giờ, Thu Cúc rất hiểu tôi .

Xuân Thảo cười nhẹ:

- Vậy mà có người nói anh và chị Thu Cúc đã ra tòa ly dị .

Kha Tuấn giật mình:

- Ai mà tung tin kỳ quá vậy . Vợ chồng tôi đâu có làm méch lòng ai đâu . Hay họ thấy chúng tôi hạnh phúc thì muốn phá hoại .

- Có lẽ họ là người thân của vợ chồng anh chị ...

Kha Tuấn có vẻ giận:

- Chuyện này tôi phải làm cho ra lẽ mới được . Nếu tung tin như vậy thì công việc làm ăn của vợ chồng tôi ảnh hưởng rất lớn đó .

Nhật Nam gật đầu:

- Đúng . Anh có cần gì, chúng tôi sẽ giúp .

Vừa lúc đó, người làm trong nhà xuống cho hay:

- Ông chủ có điện thoại từ Úc gọi qua .

Kha Tuấn đứng lên:

- Xin lỗi, tôi phải nghe điện thoại . Các bạn ngồi chơi .

- Được rồi! Anh cứ tự nhiên .

Kha Tuấn vừa khuất, Thu Cúc nhìn Xuân Thảo, Vĩnh Phong, Nhật Nam với ánh mắt van lơn .

- Tôi xin 3 người, tôi đã biết lỗi của tôi . 3 người làm ơn đừng nói gì với Kha Tuấn . Nếu anh ấy mà biết tôi gây ra chuyện, thì có lẽ tôi không còn gì cả . Tôi sẽ mất tất cả .

Xuân Thảo nổi giận:

- Chị biết hậu quả của nó sao chị vẫn làm ?

- Vì tôi không kiềm được sự tự ái của mình .

- Nếu trên đời này, ai cũng tự ái như chị thì có lẽ thế giới này loạn hết rồi . Chị giận chị hận thì 1 mình chị được rồi, còn kéo thêm cô vũ nữ Lam Hằng về đây để phá rối . Tại hiểu lầm và gây đau khổ cho Vĩnh Phong và Đoan Nghi, chị nhìn người ta đau khổ chị sung sướng lắm

phải không ? Được, để tôi kể hết chuyện cho Kha Tuấn nghe .

Thu Cúc nắm lấy tay Xuân Thảo:

- Tôi xin cô mà Xuân Thảo .

- Chị xin tôi thì có lợi gì ? Dù sao Vĩnh Phong và Đoan Nghi cũng mỗi người 1 ngã rồi . - Xuân Thảo mím môi - Thật tôi không ngờ chị nhẫn tâm như thế . Ngày xưa chị quay lưng phũ phàng làm Vĩnh Phong đau khổ chưa đủ hay sao, nay lại gây thêm đau khổ cho Đoan Nghi nữa . Nếu yêu Vĩnh Phong, chị phải mừng khi thấy anh ấy tìm được 1 tình yêu mới . Còn đằng này, chị thật là ích kỷ .

Thu Cúc đưa mắt nhìn Vĩnh Phong:

- Em đã hối hận và biết lỗi của mình rồi . Vĩnh Phong, hãy tha thứ cho em . Kha Tuấn tuy rất yêu vợ, nhưng anh ấy sẽ không tha khi vợ mình gây chuyện xấu xa, hại bạn, bôi nhọ danh dự chồng . Vĩnh Phong! Em van anh . Nếu mọi người nói ra, Kha Tuấn giết em mất . Thật sự, Vĩnh Phong không muốn làm khó gì Thu Cúc . Anh chỉ muốn cô ấy nhận ra lỗi lầm của mình mà sửa chữa .

Giờ đây anh không còn tình yêu gì với Thu Cúc . Nhưng anh cũng cảm thấy đau lòng nếu như Kha Tuấn là 1 người chồng không có lương tâm .

Xuân Thảo thúc nhẹ vào hông Vĩnh Phong:

- Xiêu lòng rồi hả ?

Vĩnh Phong chau mày:

- Anh không muốn nhìn thấy Thu Cúc bị Kha Tuấn hành hạ .

- Anh đau lòng ?

- Đau lòng cho 1 người phụ nữ thôi .

- Vậy anh tính sao ? Chẳng lẽ để Đoan Nghi hiểu lầm mãi, rồi cả 2 cùng đau khổ ?

Thu Cúc nhanh miệng:

- Tôi sẽ dàn xếp cho .
- Bằng cách nào ?
- Tôi không thể gặp mặt Đoan Nghi . Nhờ Xuân Thảo và Nhật Nam giúp tôi giải thích cho Đoan Nghi hiểu và hàn gắn tình yêu lại cho Vĩnh Phong và Đoan Nghi . cô bé ấy là người có cá tính . Tôi tin Vĩnh Phong rất hạnh phúc khi cưới Đoan Nghi làm vợ . Còn nếu ... Thôi, tôi sẽ viết vài dòng gởi về cho Đoan Nghi .

Nhật Nam gật đầu:

- Cũng được .

Xuân Thảo hỏi:

- Còn Lam Hằng thì sao ?
- Tôi đã sắp xếp rồi . Ngày mai Lam Hằng lên máy bay về bên ấy .
- Liệu cô ta ...
- Lam Hằng không dám làm điều gì nữa đâu . Tôi đã cho Lam Hằng 1 số tiền để làm vốn .
- Bao nhiêu .
- 5 trăm triệu - 50 ngàn đô la .
- Chị cũng biết chuyện lắm .

Thu Cúc bứt rứt:

- Tôi thật không phải . Mọi người hãy bỏ lỗi cho tôi .

Xuân Thảo đặt tay lên vai Thu Cúc:

- Chị đã nhận thấy cái sai của mình . Chúng tôi không trách chị .
- Cám ơn Xuân Thảo .

Xuân Thảo cười:

- Cần gì phải cám ơn . Chúng ta là bạn bè mà .

Giờ đây mới thấy mùa xuân về lại . Xuân Thảo đứng dậy:

- Chúng ta về thôi, ngày mai còn về quê Đoan Nghi nữa .

Nhật Nam hát hàm:

- Ai ra lệnh vậy ?

- Em . Nè nghe, em mê về quê lắm đó .

Thu Cúc bắt tay Vĩnh Phong:

- Chúc anh và Đoan Nghi vui vẻ hạnh phúc .

- Cám ơn em . Cho anh gửi lời chào tạm biệt Kha Tuấn .

Thu Cúc đứng nhìn theo 3 người bạn khuất dần ngoài cổng với ánh mắt long lanh .

Kha Tuấn chạy xuống:

- Họ về cả rồi à ?

- Dạ .

- Còn chuyện ...

- Họ hứa sẽ điều tra giúp anh .

Kha Tuấn hôn lên trán vợ:

- Họ là những người bạn tốt em nhỉ ?

- Dạ .

Đoan Nghi đang ngồi sửa lại khóm 10 giờ thì út Sáng sà xuống kế bên:

- Chị Hai! Sao lâu quá anh Hai không về chơi ?

Đoan Nghi trừng mắt:

- Mà y hỏi làm gì ? Người ta bận nhiều công việc lắm, không có rỗi rảnh như tụi bây đâu .

- Nhưng ... anh Hai đã hứa với tụi em mà .

Đoan Nghi phát cáu:

- Anh Hai, anh Hai . Ai cho tụi bây gọi như vậy ? Người ta có tên thì gọi tên người ta đi .

Út Sáng tròn mắt:

- Ủa! Sao chị Hai lại gọi anh Phong là người ta . Lúc trước em nghe chị gọi anh Phong không mà . Bộ chị và anh Phong giận nhau hả ?

Đoan Nghi nạt ngang:

- Có im đi không ? Mà biết cái gì mà hỏi ?

Út Sáng xụ mặt:

- Không cho hỏi thì thôi, làm gì chị la em dữ vậy ? Nè, thấy chị buồn cha mẹ nói chị nhớ anh Phong đó .

- Nhớ cái con khỉ!

Út Sáng lém lỉnh:

- Nhớ anh Phong không nhớ, tại sao lại nhớ con khỉ ?

Đoan Nghi bặm môi đứng dậy, Út Sáng bỏ chạy nhưng vẫn còn quay lại:

- Khi nào anh Phong về em sẽ nói lại vì nhớ anh mà chị Hai khóc, chị Hai buồn . Hi ... hi ... hi ...

Đoan Nghi giậm chân:

- Út Sáng! Đứng lại đó!

Bà Hiền bước ra, thấy con gái nhăn nhó liền hỏi:

- Có phải con chọc ghẹo chị Hai nữa không ?

- Dạ đâu có, mẹ .

Đoan Nghi chỉ tay:

- Còn chối nữa hả ?

Út Sáng chu môi:

- Con hỏi anh Phong sao lâu quá không về, tự nhiên chị Hai nạt con hà!

Bà Hiền vuốt tóc con:

- Chị Hai con không thích thì đừng hỏi . Thôi, con vào học bài đi . Lát

nữa còn đi học nữa!

- Dạ .

Bà Hiền bước lại gần Đoan Nghi:

- Hôm qua tới nay mẹ thấy con không được vui . Bộ bệnh hả ?

Cô bé lắc đầu:

- Dạ, thưa mẹ không có .

Bà nheo mắt trêu con:

- Hay về đây rồi nhớ người ta ?

Đoan Nghi đỏ mặt nũng nịu:

- Làm gì có chuyện nhớ ?

- Mẹ hỏi vậy thôi . Chứ mẹ đã biết hết rồi .

- Mẹ biết chuyện gì ? Nói con nghe đi .

Bà Hiền mỉm cười:

- Sao con lại quỳnh quáng lên vậy ? Vừa nói với mẹ không có chuyện gì mà .

Đoan Nghi phụng phịu:

- Ừ! Mẹ ghẹo con . Con hông chịu đâu .

- Nè, con gái lớn sắp lấy chồng rồi mà còn làm nũng với mẹ sao ?

- Ai nói với mẹ là con sẽ lấy chồng ?

- Con chứ ai .

Cô bé chỉ vào ngực mình:

- Con ?

- Ừm!

- Mẹ ơi mẹ có làm không ? Con nói với mẹ hồi nào ?

- Con không nói nhưng tâm trạng của con đã nói cho mẹ biết . Đừng giấu mẹ con gái ạ ? Con đã yêu Vĩnh Phong, có đúng không ?

Đoan Nghi nhẹ gật đầu . Bà Hiền hỏi tiếp:

- Vậy giữa con và Vĩnh Phong đã xảy ra chuyện gì ?

Đoan Nghi mím môi:

- Anh ấy đã lừa dối con .

- Lừa dối . Nhưng mà lừa dối về chuyện gì ?

- Vĩnh Phong đã có người yêu bên Mỹ .

Bà Hiền nhú mày:

- Tại sao lại như thế được ? Con biết được chuyện này lâu chưa ?

- Mới đây thôi mẹ .

- 2 bác Vĩnh Nam có biết không ?

- Con cũng không biết nữa . Nhưng bác gái có nói dèm với con .

- Nói sao ?

- Lúc tuyệt vọng quá, con người không tự chủ được mình và làm người, ai chẳng phạm phải lỗi lầm .

- Bác ấy nói đúng đó .

- Còn nữa . Tấn Khải bạn của Vĩnh Phong đã cho con biết . Chuyện đó xảy ra đã 8 năm nay rồi .

Bà Hiền vuốt tóc con:

- Đó là quá khứ dĩ vãng . Con để tâm làm gì ? Mẹ thấy Vĩnh Phong chừng chặc lắm nên mẹ mới gọi con gái của mẹ cho nó chăm sóc .

Đoan Nghi kêu lên:

- Mẹ! Con giận Vĩnh Phong vì anh ấy không nói thật với con .

- Thôi, cái gì cũng qua rồi, đừng nên khơi lại . Chắc ở trên thành phố Vĩnh Phong cũng buồn lắm đó .

- Mặc kệ anh ấy .

- Yêu nhau thì phải tin tưởng nhau chứ . Mẹ tin tưởng con gái mẹ sáng suốt tìm ra con đường cho mình .

- Cám ơn mẹ .

Vừa lúc đó thằng Ngời chạy về, miệng í ới:

- Mẹ ơi! Chị Hai ơi! Anh Phong về .

Bà Hiền hỏi:

- Vĩnh Phong về có 1 mình hả ?

- Dạ không . Còn 1 anh và 1 chị nữa .

Đoan Nghi nói:

- Có lẽ là Nhật Nam và Xuân Thảo bạn của Vĩnh Phong . Họ tới đâu rồi Ngời ?

Thằng Ngời chỉ:

- Kia kia! Họ tới gốc xoài đầu đường rồi .

Cúi xuống nhặt con dao, Đoan Nghi nói:

- Mẹ! con ra sau rửa tay .

- Ủ!

Viện cớ rửa tay, Đoan Nghi tọt nhanh ra vườn, cố ý muốn tránh mặt Vĩnh Phong . Bà Hiền cũng vội vã vào nhà . Chỉ còn lại 1 mình thằng Ngời ở ngoài sân .

Vĩnh Phong cùng 2 người nữa bước qua cầu, thằng Ngời reo lên:

- Anh Vĩnh Phong! - Thằng bé gật đầu chào 2 người đi chung - Chào anh chị .

- Chào em .

Vĩnh Phong hỏi:

- Cha mẹ đâu Ngời ?

- Dạ, cha đi làm chưa về . Còn mẹ ở nhà sau .

Nghe lao xao, út Sáng cũng chạy ra:

- Anh Phong!

Vĩnh Phong chỉ 2 thằng bé:

- Đây là Ngời và Sáng, em của Đoan Nghi . - Thấy bà Hiền, Vĩnh

Phong cúi đầu chào - Thưa bác, cháu mới về .

- Ờ, Vĩnh Phong!

2 người kia cũng cúi đầu:

- Cháo chào bác .

- Cháu chào bác .

- Ờ! Các cháu vào nhà đã nào!

Vĩnh Phong giới thiệu:

- Thưa bác, đây là Nhật Nam và Xuân Thảo bạn cháu .

Vĩnh Phong cười với 2 bạn:

- Mẹ của Đoan Nghi .

Xuân Thảo chun mũi:

- Anh khỏi cần giới thiệu em cũng biết .

Nhật Nam bỏ đồ xuống giường . Anh vươn vai:

- Ôi! Không khí miền quê thật là dễ chịu .

Nhật Nam quay sang bà Hiền:

- Bác ơi! Cháu muốn ở đây 1 tháng .

- Tốt thôi .

Xuân Thảo liếc dài:

- Bác đừng nhận lời . Nhật Nam ăn dữ lắm, mỗi buổi ăn là 1 ký gạo đó .

Nhật Nam trợn mắt:

- Trời đất! Em cho anh là "hạm" hả Xuân Thảo ? Trước mặt bác gái đừng nói vậy chứ, nhỡ bác không chịu làm mai cho anh thì sao ? Cô đơn là buồn và đau khổ lắm, em biết không ?

Vĩnh Phong phá lên cười:

- Miệng lưỡi mà cũng dữ đấy Nhật Nam ạ . Coi chừng lần này về thành phố, Xuân Thảo xù mày luôn đấy!

Xuân Thảo bậm môi:

- Em đâu có "tư cách" gì xù Nhật Nam, chỉ mong rằng đừng theo em là được .

- Đó, nghe chưa thằng quý ?

Nhật Nam nhăn mặt:

- Thôi thôi, anh xin rút lại lời nói . Đừng xù anh nghe Thảo!

Nhìn khuôn mặt của Nhật Nam, mọi người lại được 1 trận cười vỡ bụng .

Bà Hiền nói với Út Sáng:

- Con gọi chị Hai làm nước cho anh chị uống .

Thằng bé lắc đầu:

- Dạ, chị Hai không có nhà .

- Mới đây, Đoan Nghi đi đâu ?

- Con không biết .

Bà Hiền vui vẻ:

- Các cháu ngồi nghỉ . Bác ra sau - Như nhớ ra điều gì bà quay lại -

Ba mẹ khỏe chứ Vĩnh Phong ?

- Dạ khỏe .

Vĩnh Phong chất mọi thứ linh kính ra bàn . Thằng Ngời kêu lên:

- Anh Phong mua chi nhiều thế ?

- Đau phải của anh không đâu, của anh Nam và chị Thảo nữa đó .

Em mang lên cúng ông nội bà nội đi .

- Dạ .

Nhật Nam ngã dài ra giường:

- Ở miền quê yên tĩnh, Vĩnh Phong nhỉ ?

Vĩnh Phong cười:

- Mà muốn làm rở ở miền quê này thì nói đại đi, bày đặt lòng vòng

hoài .

- Ê! Đừng nói vậy chết tao . Ở miền quê yên tĩnh thì yên tĩnh, mà không thấy điều đó sao ?

Vĩnh Phong gật đầu:

- Thấy .

Xuân Thảo thắc mắc:

- Anh nói Đoàn Nghi có 3 đứa em trai mà . Sao em thấy có 2 hà .
Còn 1 người nữa đâu ?

- Có lẽ thằng Liêm đã đi học .

Xuân Thảo đứng lên:

- Để em ra sau xem bác gái làm gì em giúp .

Vĩnh Phong khều nhẹ út Sáng:

- Sáng nè! Chị Hai em đi đâu em biết không ?

Thằng bé thành thật:

- Mới hồi nãy nè, chị Hai còn đang nói chuyện với mẹ . Nghe anh
Ngời báo anh về là chị Hai mất tiêu luôn .

Út Sáng nói nhỏ:

- Hôm qua tới nay chị hai buồn hoài hà . Tối tối chị còn khóc nữa .

Anh Phong! Bộ chị Hai giận anh hả ?

Vĩnh Phong lắc đầu:

- Không có .

Vĩnh Phong vỗ vai thằng bé:

- Em ở đây với anh Nam . Anh ra vườn tìm chị Hai .

- Dạ .

Nhật Nam bật dậy:

- Ê, thằng khỉ! Đi đâu đó ?

- Tao đi đâu mặc tao . Mà năm thì mà cứ năm đi .

Vĩnh Phong ra đến vườn nhãn . Dĩ nhiên Đoan Nghi đang ở đó . Cô bé tựa lưng vào gốc nhãn nhìn mông lung . Vĩnh Phong bước lại gần gọi khẽ:

- Đoan Nghi!

Cô bé giật mình quay lại:

- Ở ... Vĩnh Phong! Sao anh biết em ở đây ?

Vĩnh Phong mỉm cười:

- Vì con tim anh mách bảo .

Đoan Nghi cau mày:

- Anh đừng nói nhảm .

- Anh nói thật đó Đoan Nghi . Anh biết em bỏ về đây làm cho anh điên đảo không ?

Cô bé bĩu môi:

- Em không tin . Thật sự em không tin những lời anh nói nữa đâu .

- Đoan Nghi à! Hôm nay anh xuống đây là để xin lỗi em về chuyện hôm trước . Sau đó anh xin được cầu hôn em .

- Xin lỗi . Anh đâu có lỗi mà phải xin ? Còn về chuyện cầu hôn xin miễn bàn . Em không hề quan tâm đến nữa .

Vĩnh Phong nhăn mặt:

- Em hết yêu anh rồi sao Đoan Nghi ?

- Chuyện đó anh tự biết .

Vĩnh Phong xoay mặt cô bé lại cho đối diện với mình:

- Em định làm khổ nhau đến bao giờ ?

- Anh đâu có khổ . Chỉ em tự chuốc khổ vào mình thôi .

Vĩnh Phong vò đầu:

- Anh phải nói sao để em hiểu anh đây .

- Anh không cần nói và đừng nói gì nữa, em không muốn nghe .

- Đoan Nghi, anh yêu em mà!
- Anh yêu em . Còn Lam Hằng và Thu Cúc anh bỏ cho ai ?
- Mọi chuyện đó do sự hiểu lầm mà thôi . Em hãy tin anh đi .

Đoan Nghi bật cười:

- Hiểu lầm . Hay chuyện có sắp đặt ?
- Đúng là chuyện có sắp đặt . Sự sắp đặt của 1 người .

Đoan Nghi kêu lên:

- Anh Nhật Nam . Chị Xuân Thảo!
- Vâng . Chúng tôi đây .

Xuân Thảo bước tới đặt tay lên vai Đoan Nghi .

- Chị biết . Người đàn ông nào cũng vậy chứ không riêng gì Vĩnh Phong . Ai không có quá khứ, không có dĩ vãng sai lầm . Chỉ vì lúc đó Vĩnh Phong hành động trong sự đau khổ và tuyệt vọng . Em hãy hiểu cho Vĩnh Phong, anh ấy không hề có lỗi trong việc này .

- Nhưng tại sao Thu Cúc tìm em rồi đến Lam Hằng ?
- Chị nói rồi! Đó là 1 sự sắp đặt của Thu Cúc . Vì tự ái riêng nên Thu Cúc mới làm như vậy . Bây giờ Thu Cúc hối hận lắm rồi .

Đoan Nghi nhíu mày:

- Chị không dối em chứ ? Người như Thu Cúc mà cũng biết hối hận sao ?
- Con người mà em! Dù sao cũng có chút lương tâm chứ . Họ biết sai và sửa sai, mình cũng nên tha thứ cho họ . Vĩnh Phong cũng đã tha thứ rồi, còn chờ đợi ở em thôi .

Nhật Nam lên tiếng:

- Thật ra, Thu Cúc cũng tội nghiệp lắm . Hôm đó tụi anh đến nhà . Em nghĩ coi chuyện gì xảy ra nào ?

Đoan Nghi lắc đầu:

- Em không thể đoán được .

- Tụi anh đến nhà, Thu Cúc giật mình và có vẻ lo sợ . Vào đến phòng khách thì gặp ngay Kha Tuấn chồng của Thu Cúc . Và tụi anh mới hiểu ra, những chuyện mà Thu Cúc nói đều là giả dối . Thật sự Thu Cúc không hề ly dị với chồng . Anh và Xuân Thảo bắt đầu điều tra, Thu Cúc đi năn nỉ Vĩnh Phong bỏ qua cho . Cô đã ăn năn lắm rồi! Kha Tuấn còn nhờ anh và Vĩnh Phong điều tra giùm ai đã tung tin vợ chồng anh ta ly dị nhau là ảnh hưởng đến công việc làm ăn của anh ta . Thu Cúc cho biết: nếu chồng cô ta biết chuyện này thì sẽ giết cô ta chết, cho nên tụi anh hứa giữ bí mật cho cô ấy . Còn về phần Lam Hằng, sáng nay Lam Hằng đã ... Thu Cúc đã chuyển cho cô ta 50 ngàn đô la để làm vốn sinh sống .

- Còn đứa con mà Lam Hằng nói ?

- Không phải là máu mủ của Vĩnh Phong . Em hiểu rồi đó, làm người, ta nên rộng lượng và bao dung 1 chút .

Đoan Nghi cong môi:

- Bộ em ích kỷ lắm sao ?

- Cái đó còn hỏi lại .

Xuân Thảo trao lá thư cho Đoan Nghi .

- Đây là thư của Thu Cúc gửi cho em, em đọc đi .

Nhật Nam nheo mắt:

- 2 người từ từ xem nghe . Tôi và Xuân Thảo đi hái nhãn ăn à!

Đoan Nghi run tay khi xé bao thư .

[navy][i]

Thành phố, ngày ... tháng ... năm ...

Đoan Nghi thương!

Cho chị được thay thế tiếng em bằng tiếng cô xa lạ . Thật sự chị

không xứng đáng xưng chị với em, Đoan Nghi ạ . Người cản trở tình yêu của em và Vĩnh Phong cũng là chị, người gây đau khổ và hiểu lầm cũng là chị, chị không biết phải nói sao đây ? Lỗi lầm do chị gây ra chị xin nhận hết . Vì sự tự ái của chị mà chị làm chuyện thiếu hiểu biết .

Đoan Nghi, hãy tha thứ cho chị . Chị có lỗi với em và Vĩnh Phong nhiều lắm . Em đừng giận và hiểu lầm Vĩnh Phong nữa nghe . Anh ấy thật sự không gây ra lỗi lầm gì cả . Vĩnh Phong yêu em chân thật, em mới là người xứng đáng để Vĩnh Phong yêu .

Chúc em và Vĩnh Phong hạnh phúc bên nhau .

Thu Cúc .[/navy][[/i]

Xếp lá thư lại, Đoan Nghi đưa mắt nhìn Vĩnh Phong:

- Em không trách gì chị Thu Cúc ?

- Anh cũng vậy .

Vĩnh Phong ôm lấy cô bé vào lòng thì thầm:

- Đoan Nghi! Hết giận anh chưa ?

Cô bé liếc ngang:

- Dĩ nhiên là chưa rồi! Cái tội anh mắng em, em còn chưa tính sổ .

Vĩnh Phong trợn mắt:

- Ghê vậy! Hay là anh giao con tim cho em .

- Hứ! Anh khôn lắm .

Vĩnh Phong cúi xuống trên đôi môi cô bé:

- Yêu em quá Nghi ơi!

Đoan Nghi lả người trong vòng tay và nụ hôn đầy thương nhớ . Cô bé xỉ nhẹ trán anh:

- Anh chỉ ăn hiếp em thôi . Thật ra, em hết giận anh không phải vì lá thư của chị Thu Cúc đâu .

Vĩnh Phong nhướng mắt:

- Vì ai ?

- Vì mẹ . Mẹ đã nói . Ai chẳng có dĩ vãng, chẳng có sai lầm . Nhiều khi con người quá tuyệt vọng và đau khổ làm chuyện gì cũng không biết không hay .

Vĩnh Phong vuốt mũi cô bé:

- Mẹ ai ? Nói mau!

Cô bé cong môi:

- Em không nói . Tự anh hiểu lấy .

Vĩnh Phong nhìn Đoan Nghi bằng đôi mắt đắm đuối yêu thương:

- Đoan Nghi! Anh muốn hôn em nữa .

- Ừ ...

Vĩnh Phong không cho cô bé có cơ hội nói . Nụ hôn kéo dài chất ngất yêu thương . Vĩnh Phong thì thầm:

- Nhận làm vợ anh nghe em yêu .

Đoan Nghi nhẹ gật đầu . Vĩnh Phong quá sung sướng . 1 trận mưa hôn phủ lên mặt cô bé .

Mưa đã tạnh, mặt trời ló dạng, màu mây xám không còn chỗ đứng, nhường lại cho 1 màu xanh thẫm . 1 màu xanh tràn trề hy vọng .

Hết

Nguồn: may4phuong

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 22 tháng 1 năm 2004